

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

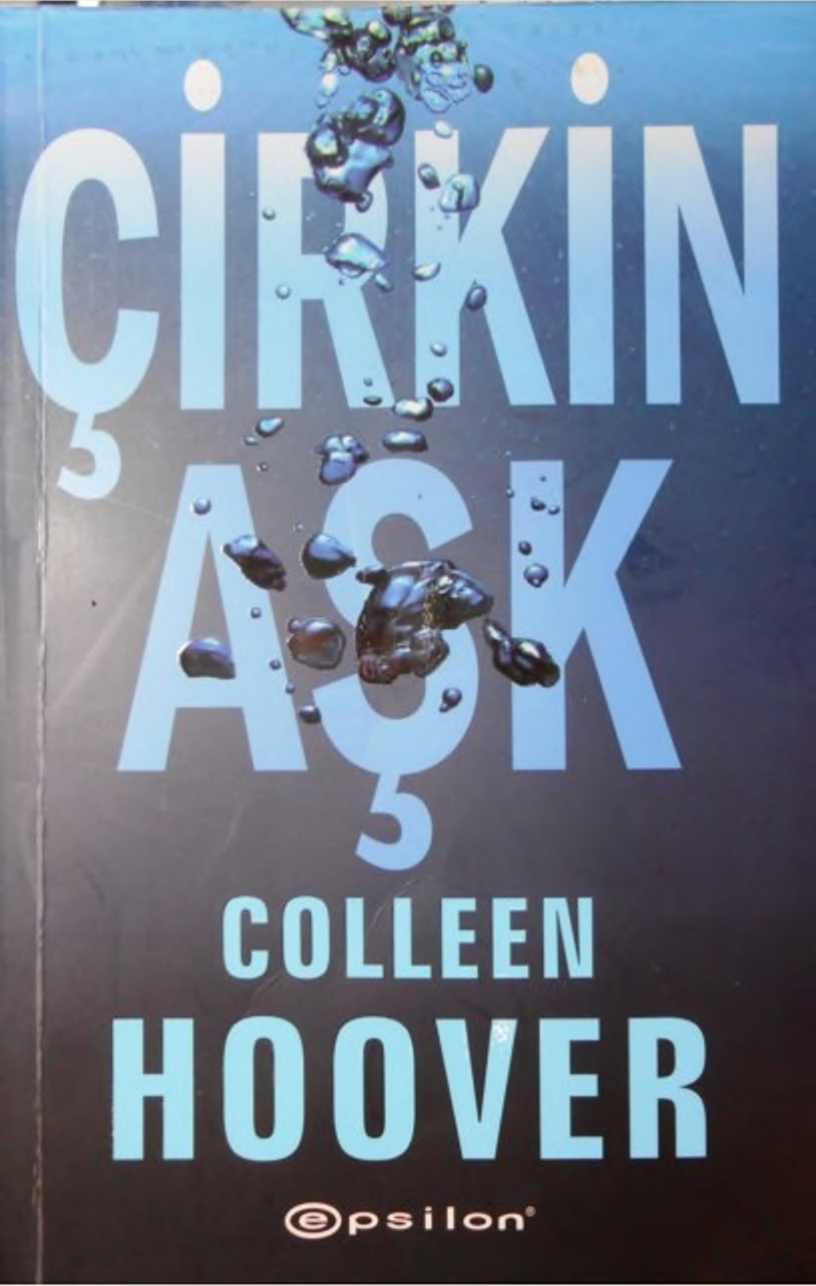
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a dark, textured blue. Numerous water droplets of various sizes are captured in mid-fall, creating a sense of motion. The droplets are translucent with highlights, and some show internal reflections. They are scattered across the entire cover, with a higher concentration around the title text.

ÇIRKIN AŞK

COLLEEN
HOOVER

epsilon®

New York Times'ın çok satan yazarı Colleen Hoover yürekleri sızlatan yeni bir aşk hikâyesiyle geri dönüyor.

Tate Collins havayolu pilotu Miles Archer'la tanıştığında, bunun ilk görüşte aşk olduğunu düşünmez. Birbirlerini arkadaş olarak görecektir bile iletişim kuramazlar. Tate ve Miles'in tek ortak noktası birbirlerine karşı inkâr edilemez bir çekim hissetmeleridir. Tutkularını açıkça ortaya koyduklarında, kusursuz bir planları olduğunu anlarlar. Genç adam aşk peşinde değildir, genç kadının ise aşka ayıracak vakti yoktur, geriye sadece seks kalır. Tate, Miles'in ona sunduğu iki kurala uyduğu sürece anlaşmaları şaşırtıcı bir şekilde sorunsuz olacaktır.

Asla geçmişim hakkında soru sorma.
Bir gelecek bekleme.

İdare edebileceklerini düşünürler, ama çok geçmeden bunun hiç de kolay olmadığını anlarlar.

Kalplere sızılıyor.
Sözler bozuluyor.
Kurallar çiğneniyor.
Aşk çirkinleşiyor.

Sisters Planet

ISBN 978-605-173-029-5

www.epilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

₺22,5

instagram.com/Epilonyayinevi

facebook.com/Epilonyayinevi

twitter.com/Epilonyayinevi

ÇİRKİN AŞK

Orijinal Adı: Ugly Love
Yazarı: Colleen Hoover
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kübra Tekneci
Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Temmuz 2015

ISBN: 978-605-173-029-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2014 by Colleen Hoover

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.

Baskı-Cilt: İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa ciftelhavuzlar yolu
No, 8/A-Zeytinburnu- İstanbul
Tel 544 22 72
Sertifika no 29030

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

ÇİRKİN AŞK

Colleen Hoover

Çeviri
Kübra Tekneci

 epsilon®

Hem en iyi iki dostum hem de kız kardeşlerim olan

Lin ve Murphy'ye

Birinci Bölüm

TATE

“Biri seni boynundan bıçaklamış, genç bayan.”

Gözlerimi kocaman açtım ve yavaşça yanımda duran yaşlı beyefendiye doğru döndüm. Asansörün yukarı tuşuna bastı ve bana döndü. Gülümseyerek boynuma işaret etti.

“Doğum leken,” dedi

İçgüdüsel bir şekilde elimi boynuma götürdüm ve kulağımın hemen altında kuruş büyüklüğündeki lekeye dokundum.

“Büyükbabam doğum lekelerinin yerinin insanın bir önceki hayatında savaşı nasıl kaybettiğinin hikâyesi olduğunu söylerdi. Sanırım sen boynundan bıçaklanmışsın. Ama bahse girerim acısız bir ölüm olmuştur.”

Gülümsedim, ama korkmalı mıyım yoksa eğlenmeli

miyim bilemedim. Ürkütücü açılış konuşmasına rağmen, o kadar tehlikeli olamazdı. Kambur duruşu ve titrek hali en az seksen yaşında olduğunu gösteriyordu. Asansörün yanında duvara yaslı iki kırmızı kadife sandalyeden birine doğru birkaç ağır adım attı. Sandalyeye otururken homurdandı ve sonra tekrar bana baktı.

“On sekizinci kata mı çıkıyorsun?”

Sorusunu sindirirken gözlerimi kısıtım. Bu binaya ilk kez adımımı atmış olmama rağmen her nasılsa kaçınıcı kata çıkacağımı biliyordu ve bu adamı kesinlikle ilk görüşümdü.

“Evet, efendim,” dedim temkinli bir şekilde. “Burada mı çalışıyorsunuz?”

“Evet, burada çalışıyorum.”

Başıyla asansöre işaret edince gözlerim tepedeki ışıklı numaralara kaydı. Asansörün gelmesine on bir kat vardı. Bir an önce gelmesi için dua ettim.

“Asansörün düğmesine basıyorum,” dedi. “İşimin resmi bir tanımı olduğunu sanmıyorum, ama insanları yirmi kat yukarı gönderdiğim düşünülürse, ben kendimi uçuş kaptanı olarak görmekten hoşlanıyorum.”

Erkek kardeşim ve babam pilot oldukları için sözlerine gülümsedim. “Ne zamandır bu asansörün uçuş kaptanısın?” diye sordum beklerken. Bunun karşılaştığım en yavaş asansör olduğuna yemin edebilirdim.

“Bu binanın bakımını yapamayacak kadar yaşlandığımdan beri. Kaptan olmadan önce burada otuz iki sene çalıştım. Sanırım on beş seneyi aşkın bir süredir de insanları uçuşa gönderiyorum. Binanın sahibi bana acıdığından ölene kadar yapabileceğim bir iş verdi.” Kendi kendine

gölümsemi. “Ama Tanrı’nın hayatım boyunca bana harika şeyler başarma fırsatı verdiğinin farkında değildi, ve şimdi hayatın o kadar gerisindeyim ki, *asla* ölmeyeceğim.”

Asansörün kapıları nihayet açıldığında kendimi gülerken buldum. Bavulumun sapını tutmak için eğildim ve içeri girmeden önce tekrar ona döndüm. “Adın ne?”

“Samuel, ama bana Kap diyebilirsin,” dedi. “Herkes öyle der.”

“Doğum leken var mı, Kap?”

Sırıttı. “Aslına bakarsan, var. Anlaşılan bir önceki hayatımda kızımdan vurulmuşum. Çok kanamış olmalı.”

Gülümseyip elimi alnıma götürdüm ve ona düzgün bir kaptan selamı verdim. Asansöre girdim ve arkamı açık kapılara dönüp abartılı lobiye hayranlıkla baktım. Geniş sütunları ve mermer zemiyle burası bir apartmandan ziyade tarihi bir otele benziyordu.

Corbin bir iş bulana kadar yanında kalabileceğimi söylediğinde, onun gerçek bir yetişkin gibi yaşadığından habirim yoktu. Onu liseden mezun olduktan sonra pilot lisansını almak için ilk uğraşmaya başladığında ziyaret ettiğimde olduğu gibi olacağını sanıyordum. Bu dört sene ve iki baştan savma hikâye taslağından önceydi. Beklediğim kısmen buydu.

Kesinlikle San Francisco’nun merkezinin ortasında yüksek katlı bir binada yaşamasını beklemiyordum.

Paneli bulup on sekizinci kata bastım ve sonra asansörün aynalı duvarına baktım. Dün bütün günü ve bu sabahın büyük bir bölümünü San Diego’daki dairemde sahip olduğum her şeyi bavulumla toplayarak geçirmiştim. Neyse ki çok fazla eşyam yoktu. Ama bugün tek başıma sekiz

yüz kilometre yol katettikten sonra, yorgunluğum yansı-
mamdan net bir şekilde görülüyordu. Saçım dağınık bir
şekilde tepemde bir düğüm halinde duruyordu ve araba
sürerken saç tokası bulamadığım için kalemle sabitlemiş-
tim. Gözlerim genellikle fındık rengi saçlarım gibi kahve-
rengiydi, ama şimdi altlarındaki halkalar yüzünden on kat
daha koyu görünüyorlardı.

Dudaklarım da diğer yerlerim kadar yorgun görünme-
den onları kurtarmak umuduyla bir dudak nemlendiricisi
bulmak için çantama uzandım. Asansörün kapıları kapan-
maya başlar başlamaz tekrar açıldılar. Asansöre doğru ko-
şan bir çocuk yaşlı adama selam verirken yavaşladı. “Te-
şekkürler, Kap,” dedi.

Asansörün içinden Kap’ı göremedim ama homurda-
narak karşılık verdiğini duydum. Bu çocukla sohbete, be-
nimle sohbet etmeye olduğu kadar hevesli görünmüyordu.
Çocuk en fazla yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu.
Bana sırtıttı, az önce sol elini cebine soktuğu düşünülürse
aklından neler geçtiğini biliyordum.

Alyans olan eli.

“Onuncu kat,” dedi gözlerini benden ayırmadan. Ba-
kışları bluzumun hafif dekoltesine kaydı, sonra yanımdaki
bavula baktı. Onuncu katın tuşuna bastım. *Kazak giyme-
liydim.*

“Buraya mı taşınıyorsun?” diye sordu açık açık bluzu-
ma bakarak.

Kafamı salladım, ama bakışlarının yüzümde olmadığı
düşünülürse fark ettiğini sanmıyordum.

“Kaçınıcı kata?”

Ah, hayır, bunu sormuş olamazsın. Yan tarafıma uzanıp ışı-

ğı yanan on sekizinci katın tuşunu ellerimle gizlemek için paneldeki bütün tuşların üzerini örttüm ve sonra onuncu ve on sekizinci kat arasındaki bütün tuşlara bastım. Şaşkınlıkla panele baktı.

“Seni ilgilendirmez,” dedim.

Güldü.

Şaka yaptığımı sanıyordu.

Koyu, kalın kaşını kaldırdı. Güzel bir kaştı. Güzel bir vücuda ait güzel bir kafadaki güzel bir yüzdeydi.

Evli bir vücuda.

Pislik.

Onu süzdüğümü görünce baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi – ancak onu sandığı şekilde süzmüyordum. İçimden o vücudun kaç kez eşi olmayan bir kıza yaslandığını merak ediyordum.

Eşine acıdım.

Onuncu kata vardığımızda yine göğüs dekolteye bakıyordu. “Sana yardımcı olabilirim,” dedi bavuluma işaret ederek. Sesi hoştu. Kaç kızın o evli sese aldandığını merak ettim. Bana doğru yürüyüp panele uzandı ve cesurca kapıları kapatan tuşa bastı.

Bakışlarımı ondan ayırmadan kapıları açmak için tuşa bastım. “Ben hallederim.”

Anlıyormuş gibi kafasını salladı, ama gözlerinde ondan görür görmez neden hoşlanmadığımı gösteren hain bir ışıltı vardı. Asansörden inip uzaklaşmadan önce yüzünü bana doğru döndü.

“Sonra görüşürüz, Tate,” dedi kapılar kapanırken.

Kaşlarımı çattım, bu binaya adımımı attığımdan beni konuştuğum iki kişinin şimdiden kim olduğumu bilmelerinden hoşlanmamıştım.

yüz kilometre yol katettikten sonra, yorgunluğum yansı-
mamdan net bir şekilde görölüyordu. Saçım dağınık bir
şekilde tepemde bir düğüm halinde duruyordu ve araba
sürerken saç tokası bulamadığım için kalemle sabitlemiş-
tim. Gözlerim genellikle fındık rengi saçlarım gibi kahve-
rengiydi, ama şimdi altlarındaki halkalar yüzünden on kat
daha koyu görünüyorlardı.

Dudaklarım da diğer yerlerim kadar yorgun görünme-
den onları kurtarmak umuduyla bir dudak nemlendiricisi
bulmak için çantama uzandım. Asansörün kapıları kapan-
maya başlar başlamaz tekrar açıldılar. Asansöre doğru ko-
şan bir çocuk yaşlı adama selam verirken yavaşladı. “Te-
şekkürler, Kap,” dedi.

Asansörün içinden Kap’ı göremedim ama homurda-
narak karşılık verdiğini duydum. Bu çocukla sohbet, be-
nimle sohbet etmeye olduğu kadar hevesli görünmüyordu.
Çocuk en fazla yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu.
Bana sırtıttı, az önce sol elini cebine soktuğu düşünülürse
aklından neler geçtiğini biliyordum.

Alyans olan eli.

“Onuncu kat,” dedi gözlerini benden ayırmadan. Ba-
kışları bluzumun hafif dekoltesine kaydı, sonra yanımdaki
bavula baktı. Onuncu katın tuşuna bastım. *Kazak giyme-
liydim.*

“Buraya mı taşınyorsun?” diye sordu açık açık bluzu-
ma bakarak.

Kafamı salladım, ama bakışlarının yüzümde olmadığı
düşünülürse fark ettiğini sanmıyordum.

“Kaçınıcı kata?”

Ah, hayır, bunu sormuş olamazsın. Yan tarafıma uzanıp ışı-

ğı yanan on sekizinci katın tuşunu ellerimle gizlemek için paneldeki bütün tuşların üzerini örttüm ve sonra onuncu ve on sekizinci kat arasındaki bütün tuşlara bastım. Şaşkınlıkla panele baktı.

“Seni ilgilendirmez,” dedim.

Güldü.

Şaka yaptığımı sanıyordu.

Koyu, kalın kaşını kaldırdı. Güzel bir kaştı. Güzel bir vücuda ait güzel bir kafadaki güzel bir yüzdeydi.

Evli bir vücuda.

Pislik.

Onu süzdüğümü görünce baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi – ancak onu sandığı şekilde süzmüyordum. İçimden o vücudun kaç kez eşi olmayan bir kıza yaslandığını merak ediyordum.

Eşine acıdım.

Onuncu kata vardığımızda yine göğüs dekolteme bakıyordu. “Sana yardımcı olabilirim,” dedi bavuluma işaret ederek. Sesi hoştu. Kaç kızın o evli sese aldandığını merak ettim. Bana doğru yürüyüp panele uzandı ve cesurca kapıları kapatan tuşa bastı.

Bakışlarımı ondan ayırmadan kapıları açmak için tuşa bastım. “Ben hallederim.”

Anlıyormuş gibi kafasını salladı, ama gözlerinde ondan görür görmez neden hoşlanmadığımı gösteren hain bir ışıltı vardı. Asansörden inip uzaklaşmadan önce yüzünü bana doğru döndü.

“Sonra görüşürüz, Tate,” dedi kapılar kapanırken.

Kaşlarımı çattım, bu binaya adımımı attığımdan beni konuştuğum iki kişinin şimdiden kim olduğumu bilmelelerinden hoşlanmamıştım.

On sekizinci kata varana kadar her katta duran asansörde tek başıma kaldım. En sonunda asansörden inip telefonumu cebimden çıkardım ve Corbin'le olan mesajlarımı açtım. Hangi dairede yaşadığını söylediğini hatırlamıyordum. Ya 1816 ya da 1814'tü.

Belki de 1826'ydı?

1814'ün önünde durdum, çünkü koridorda 1816'nın kapısına yaslanmış bir şekilde sızmış bir çocuk vardı.

Lütfen 1816 olmasın.

Telefonumda mesajı buldum ve tırstım. 1816'ydı.

Elbette o daire.

Çocuğu uyandırmamayı umarak yavaşça kapıya doğru ilerledim. Bacaklarını sere serpe önüne uzatmıştı ve sırtı Corbin'in kapısına yaslıydı. Çenesi göğsüne dayalıydı ve horluyordu.

“Özür dilerim,” dedim fısıldar gibi bir sesle.

Hareket etmedi.

Bacağımı kaldırıp ayağımla omzuna dokundum. “Bu daireye girmem gerekiyor.”

Kıpırdanıp yavaşça gözlerini açtı ve bacaklarına baktı.

Gözleri dizlerimle buluştu ve yüzünü asarak öne doğru yavaşça eğilirken kaşlarını çatı. Daha önce hiç diz görmemiş gibi elini kaldırıp parmağıyla dizime dokundu. Sonra elini indirip gözlerini kapattı ve kapıya yaslanarak uyumaya devam etti.

Harika.

Corbin yarına kadar dönmeyecekti, o yüzden bu çocuğun endişelenmem gereken biri olup olmadığını öğrenmek için numarasını tuşladım.

“Tate?” dedi alo demeden telefonu yanıtlayarak.

“Evet,” diye karşılık verdim. “Sağ salım vardım, ama kapının önünde sızmış sarhoş bir çocuk olduğu için içeri giremiyorum. Önerin var mı?”

“1816 mı?” diye sordu. “Doğru daire olduğundan emin misin?”

“Eminim.”

“Sarhoş olduğuna emin misin?”

“Eminim.”

“Tuhaf,” dedi. “Üzerinde ne var?”

“Neden üzerinde ne olduğunu bilmek istiyorsun?”

“Pilot üniforması varsa, muhtemelen binada yaşıyor. Binanın havayolu şirketiyle anlaşması var.”

Çocuğun üzerinde üniforma yoktu, ama kot pantolonu ve siyah tişörtünün ona çok yakıştığını fark ettim.

“Üniforması yok,” dedim.

“Onu uyandırmadan içeri giremez misin?”

“Onu hareket ettirmem gerekir. Kapıyı açarsam içeri düşer.”

Düşünürken bir süre sessiz kaldı. “Aşağı inip Kap’i bul,” dedi. “Ona bu gece geleceğini söylemiştim. Daireye girene kadar seninle bekleyebilir.”

İçimi çektim, çünkü altı saat araba sürmüştüm ve şu an tekrar aşağı inmeyi istemiyordum. İçimi çektim, çünkü Kap böyle bir durumda bana yardım edebilecek son kişiydi.

“Dairene girene kadar benimle hatta kal.”

Kendi planım daha çok hoşuma gitti. Telefonumu kuşağımla omzumun arasına sıkıştırıp Corbin’in bana gönderdiği anahtarı bulmak için çantamı karıştırdım. Anahtarı kilide soktum ve kapıyı açmaya çalıştım, ama sarhoş çocuk

kapı açıldıkça geriye doğru yatmaya başladı. İnledi ama gözlerini tekrar açmadı.

“Sarhoş olması çok kötü,” dedim Corbin’e. “Hiç de fena görünmüyor.”

“Tate, içeri gir ve kapıyı kilitle ki telefonu kapatabileyim.”

Gözlerimi devirdim. Kardeşim her zamanki gibi emretmeyi seviyordu. Küçükken bana karşı ne kadar sevecen davrandığı düşünülürse, yanına taşınmamın ilişkimiz için iyi olmayacağını biliyordum. Ancak yeni dersler başlamadan önce iş bulup kendi daireme taşınmaya ve yerleşmeye fırsatım olmamıştı, o yüzden pek fazla seçeneğim yoktu.

Ama artık ilişkimizin daha farklı olmasını umuyordum. Corbin yirmi beş yaşındaydı ve ben yirmi üç yaşındaydım, çocukken olduğundan daha iyi geçinemezsek, bu yeterince büyümediğimiz anlamına gelirdi.

Sanırım birçok şey en son bir arada yaşadığımızdan beri Corbin’e ve değişip değişmediğine bağlıydı. Çıktığım her çocukla, bütün arkadaşlarımla ve verdiğim her kararla ilgili bir sorunu vardı – hatta gitmek istediğim üniversiteye bile karışmıştı. Gerçi fikrini dikkate almamıştım. Mesafe ve birbirimize uzak geçirdiğimiz süre son birkaç senedir ondan kurtulmamı sağlamıştı, ama yanına taşınmam sabrımızı tam anlamıyla test edeceğimizi gösteriyordu.

Çantamı omzuma doladım ama bavulumun sapına takıldı ve yere düştü. Sol elimle kapının tokmağını sıkıca kavradım ve çocuğun tamamen içeri düşmemesi için kapıyı kapalı tuttum. Ayağımı omzuna bastırarak onu girişin ortasından itmeye başladım.

Yerinden kımıldamadı.

“Corbin, çok ağır. İki elimi kullanabilmem için telefonu kapatmak zorundayım.”

“Hayır, kapatma. Telefonu cebine koy ama sakın kapatma.”

Üzerimdeki tişörtlü ve tayta baktım. “Cebim yok. Sutyenimin içine koyuyorum.”

Corbin öğürüyormuş gibi bir ses çıkarırken telefonu kulağımdan uzaklaştırıp sutyenimin içine ittim. Anahtarı kilitten çıkarıp çantama doğru attım ama ıskaladığım için yere düştü. Sarhoş çocuğu yoldan çekmek için ona doğru uzandım.

“Pekâlâ, dostum,” dedim onu kapı girişinin ortasından itmeye çalışırken. “Uykunu böldüğüm için üzgünüm, ama içeri girmek zorundayım.”

Her nasılsa onu kapı çerçevesine yaslamayı başardım, sonra kapıyı iyice itip eşyalarımı almak için arkama döndüm.

Sıcak bir şey ayak bileğime dolandı.

Donup kaldım.

Aşağı baktım.

“Bırak beni!” diye bağırıp moraracağından emin olduğum kadar sıkı bir şekilde ayak bileğimi tutan elini tekmeledim. Çocuk bana bakıyordu. Bileğimden tuttuğu için, ondan kurtulmaya çalışınca geriye doğru dairenin içine düştüm.

Kalçam yerle buluşurken, “İçeri girmeliyim,” diye homurdandı. Diğer eliyle dairenin kapısını itmeye çalışınca hemen paniğe kapıldım. Bacaklarımı içeri çekerken eli de benimle birlikte geldi. Serbest ayağımla kapıyı tekmeleyerek kapattım ve doğruca bileğinin üzerine çarptı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı. Elini çekmeye çalışıyordu ama ayağımla hâlâ kapıya bastırıyordum. Elini geri çekecek kadar ayağımı hafıflettim, sonra hemen kapıyı tekmeleyerek kapattım. Doğrudum ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıyı kilitledim, sonra sürgüyü çektim ve zinciri yerine yerleştirdim.

Kalp atışlarım normale döner dönmez, bana bağırırmaya başladı.

Kalbim bana bağıırıyordu.

Tok bir erkek sesiyle.

“Tate! Tate!” diye bağıırıyor gibiydi.

Corbin.

Hemen göğsüme baktım ve telefonu sutyenimden çıkarıp kulağıma götürdüm.

“Tate! Bana cevap ver!”

Suratımı buruşturup telefonu kulağımdan biraz uzaklaştırdım. “İyiyim,” dedim nefes nefese. “İçerideyim. Kapıyı kilitledim.”

“Tanrım!” dedi rahatlamış bir şekilde. “Beni çok korkuttun. Orada ne oldu?”

“İçeri girmeye çalışıyordu. Ama kapıyı kilitledim.” Oturma odasının ışığını açtım ve içeride üç adım attıktan sonra donup kaldım.

Aferin, Tate.

Ne yaptığımı anlayınca yavaşça kapıya doğru döndüm.

“Corbin?” Duraksadım. “Dışarıda ihtiyacım olan birkaç şeyi bırakmış olabilirim. Onları alırdım, ama sarhoş çocuk nedense senin dairene girmesi gerektiğini düşünüyor, o yüzden o kapıyı tekrar açmama imkân yok. Herhangi bir önerin var mı?”

Birkaç saniye sessiz kaldı. “Koridorda ne bıraktın?”
Ona yanıt vermek istemiyordum ama verdim. “Bavulumu.”

“Tanrım, Tate,” diye homurdandı.

“Ve...çantamı.”

“Çantan neden dışarıda?”

“Dairenin anahtarını da dışarıda bırakmış olabilirim.”

Buna karşılık bile vermedi. Sadece homurdandı. “Miles’ı arayıp eve gelip gelmediğine bakacağım. Bana iki dakika ver.”

“Bekle. Miles kim?”

“Koridorun karşısında oturuyor. Ne yaparsan yap, seni tekrar arayana kadar sakın o kapıyı açma.”

Corbin telefonu kapatınca kapıya yaslandım.

Sadece otuz dakikadır San Francisco’da yaşıyordum ama şimdiden ona sıkıntı çıkarmayı başarmıştım. İş bulana kadar burada kalmama izin verirse, şanslı sayılırdım. En yakın hastanedeki üç lisanlı hemşire ilanına başvurduğum düşünülürse, umarım bu çok uzun sürmezdi. Geceleri, hafta sonları ya da her ikisinde de çalışmam anlamına gelebilirdi, ama okula döndüğümde birikimlerimi harcamama engel olacaksa ne bulursam yapmaya hazırdım.

Telefonum çaldı. Baş parmağımı ekranın üzerinde kaydurdum ve yanıtladım. “Hey.”

“Tate?”

“Evet,” diye karşılık verdim, neden her defasında telefonu benim açıp açmadığımı kontrol ettiğini merak ediyordum. *Beni arayan oydu*, öyleyse sesi bana benzeyen ve telefonu açan benden başka kim olabilirdi?

“Miles’a ulaştım.”

“Güzel. Eşyalarını almama yardım edecek mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Corbin. “Bana büyük bir iyilik yapmana ihtiyacım var.”

Başımı tekrar kapıya yasladım. İçimde önümüzdeki birkaç ayın uygunsuz iyiliklerle dolu olacağına dair bir his vardı, ne de olsa Corbin burada kalmama izin vererek bana büyük bir iyilik yaptığının farkındaydı. Bulaşık? Sorun değil. Corbin’in çamaşırları? Sorun değil. Corbin’in market alışverişi? Sorun değil.

“Neye ihtiyacın var?” diye sordum.

“Miles’in senin yardımına ihtiyacı var.”

“Komşunun mu?” Jetonum düşer düşmez duraksadım ve gözlerimi kapattım. “Corbin, sakın bana beni sarhoş çocuktan koruması için aradığın çocuğun sarhoş çocuk olduğunu söyleme.”

Corbin içini çekti. “Senden kapıyı açıp onu içeri almanı istiyorum. Kanepede yatmasına izin ver. Yarın sabah erkenden orada olacağım. Ayılınca nerede olduğunu anlar ve hemen evine gider.”

Kafamı salladım. “Nasıl bir binada yaşıyorsun? Her eve geldiğimde sarhoşlar tarafından ellenmeye hazırlıklı mı olmalıyım?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Seni elledi mi?”

“‘Elleme’ biraz aşırı bir kelime olabilir. Ama ayak bileğimi kavradı.”

Corbin içini çekti. “Bunu benim için yap, Tate. Onu ve eşyalarını içeri aldıktan sonra beni ara.”

“Peki.” Sesindeki endişeyi fark edince homurdandım.

Corbin’le görüşmemi sonlandırıp kapıyı açtım. Sarhoş çocuk omzunun üzerine düştü ve cep telefonu elinden ka-

yıp başının yanında yere düştü. Onu sırt üstü çevirip yüzüne baktım. Gözlerini aralayıp bana bakmaya çalıştı ama göz kapakları tekrar kapandı.

“Sen Corbin değilsin,” diye homurdandı.

“Hayır. Değilim. Ama ben senin yeni komşunum ve görünüşe bakılırsa, bana en az elli fincan şeker borçlusun.”

Onu omuzlarından kaldırıp doğrultmaya çalıştım, ama doğrulmadı. Aslına bakılırsa, doğrulabileceğini sanmıyordum. Bir insan nasıl bu kadar sarhoş olabilirdi?

Ellerini tutup onu yavaş yavaş içeri doğru çektim ve karpıyı kapatabileceğim kadar içeri çekince durdum. Kaneleden bir yastık alıp başının altına koydum ve uykusunda kusma ihtimaline karşı onu yan tarafına çevirdim.

Benden ancak bu kadar yardım alabilirdi.

Oturma odasının ortasında rahat rahat uykuya dalınca, onu orada bırakıp daireye göz atmaya başladım.

Sadece oturma odasına Corbin’in son dairesinin oturma odasından üç tane sığardı. Yemek odası oturma odasına açılıyordu ama mutfak yarım duvarla oturma odasından ayrılıyordu. Odada birkaç modern tablo vardı ve açık ten rengi kabarık, yumuşak koltuklar canlı tablolarla tezat oluşturunuyordu. En son onunla kaldığımda, bir Japon şiltesi, puf minderleri ve duvarlarda mankenlerin posterleri vardı.

Sanırım kardeşim nihayet büyüyordu.

“Çok etkileyici, Corbin,” dedim yüksek sesle ve bütün ışıkları yakarak bir odadan diğerine geçip geçici evim olan daireyi incelemeye devam ettim. Bu kadar güzel olmasından nefret ediyordum. Yeterince para biriktirince kendi evimi bulmayı istememi zorlaştıracaktı.

Mutfığa gidip buzdolabını açtım. Kapısında bir dizi tat-

landırıcı, orta rafta bir kutu pizzadan geriye kalanlar ve üst rafta boş bir süt şişesi vardı.

Elbette yiyeceği yoktu. *Tamamen* değişmiş olmasını bekleyemezdim.

Bir şişe su alıp mutfaktan çıktım ve önümüzdeki birkaç ay boyunca yaşayacağım odayı görmeye gittim. İki yatak odası vardı, Corbin'in olmayan odaya girip bavulumu yatağın üstüne koydum. Arabada üç bavulum ve en az altı kutum daha vardı, askılardaki giysilerim de cabasıydı ama bu gece onları yerleştirmeye kalkmayacaktım. Corbin sabah döneceğini söylemişti, bu yüzden onları ona bırakacaktım.

Bir eşofman altı ve askılı bir bluz giydikten sonra dişlerimi fırçalayıp yatmaya hazırlandım. Normalde, bulunduğum dairede bir yabancı olması beni endişelendirirdi ama içimde korkmamam gerektiğine dair bir his vardı. Corbin benim için tehdit oluşturabilecek birine yardım etmemi asla istemezdi. Ve bu aklımı karıştırıyordu, çünkü eğer Miles sürekli böyle davranıyorsa, Corbin'in onu içeri almamı istemesi şaşkınlık vericiydi.

Corbin daha önce hiçbir erkek konusunda bana güvenmemiştir ve bu yüzden Blake'i suçluyordum. O on beş yaşındayken benim ilk ciddi erkek arkadaşımды ve Corbin'in en yakın dostuydu. Blake on yedi yaşındaydı ve aylarca ondan hoşlanmıştım. Elbette, arkadaşlarım ve ben sırf bizden büyük oldukları için Corbin'in birçok arkadaşından hoşlanıyorduk.

Blake çoğu hafta sonu Corbin'le kalmaya gelirdi ve Corbin dikkat etmediğinde her zaman birlikte vakit geçirmenin bir yolunu bulurduk. Her şey birbirini izledi

ve birkaç hafta sonu gizlice takıldıktan sonra Blake bana ilişkimizi resmileştirmek istediğini söyledi. Ancak Blake kalbimi kırdığı taktirde Corbin'in nasıl bir tepki göstereceğini kestirmemişti.

Ve kalbimi kırdı. İki haftalık gizli bir ilişkiden sonra on beş yaşındaki bir kızın kalbi ne kadar kırılırsa. Anlaşılan, benimle birlikte olduğu iki hafta boyunca birkaç kızla daha görüşüyormuş. Corbin bunu öğrenince, arkadaşlıkları bitti ve Corbin bütün arkadaşlarını yanıma yaklaşmalarını konusunda uyardı. Corbin taşınana kadar lisedeyken erkeklerle çıkmam imkânsızdı. O taşındıktan sonra bile, korku hikâyelerini duyan erkekler Corbin'in küçük kız kardeşinden uzak durmaya meyilliydiler.

O zaman bundan nefret etsem de, şimdi fazlasıyla hoş karşılıyordum. Liseden beri yeterince ters giden ilişki yaşamıştım. Son erkek arkadaşımın bir seneden uzun bir süre birlikte yaşadıktan sonra yollarımızı ayırmamız gerektiğini anlamıştık. O evde oturmamı istiyordu. Ben ise kariyer istiyordum.

Ve işte buradaydım. Hemşirelik yüksek lisans diploması kovalarken, ilişkilerden kaçınmak için elimden geleni yapıyordum. Belki de, Corbin'le yaşamak o kadar da kötü bir şey olmayacaktı.

Işıkları söndürmek için oturma odasına doğru ilerledim ama köşeyi döner dönmez durdum.

Miles yerden kalkmakla kalmamıştı, mutfaktaydı ve kafasını kollarına dayamıştı; kolları tezgâhın üzerindeydi. Bar taburesinin kenarında oturuyordu ve her an düşebilirmiş gibi görünüyordu. Yine uykuya mı daldığını, yoksa ayılmaya mı çalıştığını anlayamadım.

“Miles?”

İsmiini söylediğimde hareket etmeyince yanına gittim ve onu sarsarak uyandırmak için elimi hafifçe omzuna koydum. Parmaklarım omzunu sıkar sıkırmaz nefesini tuttu ve onu bir rüyadan uyandırmışım gibi aniden doğruldu.

Ya da bir kâbustan.

Hemen tabureden inip dengesiz ayakları üzerinde durdu. Sendelemeye başlayınca kolumu omzuna atıp onu mutfaktan çıkarmaya çalıştım.

“Haydi kanepeye gidelim, dostum.”

Alnını başıma yasladı, benimle birlikte ayaklarını sürterek ilerlemesi onu dik tutmamı daha da zorlaştırdı. “Adım, dostum değil,” dedi dili sürçerek. “Miles.”

Kanepenin önüne vardık ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. “Pekâlâ, Miles. Her kimsen. Şimdi biraz uyu.”

Omuzlarımı bırakmadan kanepeye yığıldı. Onunla birlikte düştüm ve hemen üzerinden kalkmaya çalıştım.

“Rachel, yapma,” diye yalvardı beni kolumdan tutup kanepeye doğru çekerken.

“Adım Rachel değil,” dedim güçlü ellerinden kurtulmaya çalışırken. “Tate.” Adımı neden açıklığa kavuşturduğumu bilmiyordum, çünkü yarın muhtemelen bu konuşmayı hatırlamayacaktı. Yastığın olduğu yere gidip onu yerden aldım.

Ona geri vermeden önce duraksadım, çünkü yan yatmıştı ve yüzü kanepenin minderine dayalıydı. Kanepeye o kadar sıkı tutunuyordu ki, eklemleri bembeyaz olmuştu. Önce kusacağını sandım, ama sonra çok yanıldığımı fark ettim.

Midesi bulanmıyordu.

Ağlıyordu.

Hem de için için.

Öyle ki, çıt çıkarmıyordu.

Çocuğu tanı mıyordum bile, ama yaşadığı üzüntüye ta-
nık olmak zordu. Onu yalnız bırakıp bırakmamak arasında
kalırken bir koridora bir ona baktım. Başka birinin sorun-
larına bulaşmak istediğim en son şeydi. Şimdiye kadar ar-
kadaş çevremdeki birçok dramdan başarılı bir şekilde uzak
durmuştum ve şimdi buna karışmaya hiç niyetim yoktu.
İçimden geçen ilk şey uzaklaşmak oldu, ama her nedense
ona karşı tuhaf bir anlayış hissediyordum. Üzüntüsü sade-
ce aşırı derecede alkol tüketmenin bir sonucu değil, gerçek
görünüyordu.

Karşısında dizlerimin üzerine çöküp omzuna dokun-
dum. “Miles?”

Derin bir nefes alıp yüzünü yavaşça kaldırarak bana
baktı. Gözleri hafifçe aralık ve kıpkırmızıydı. Bunun ağ-
lamasının mı yoksa alkolün mü sonucu olduğundan emin
değildim. “Çok üzgünüm, Rachel,” dedi bana doğru eli-
ni kaldırarak. Elini enseme dolayıp beni kendisine doğru
çekti ve yüzünü boynumla omzumun arasındaki boşluğa
gömdü. “Çok üzgünüm.”

Rachel’in kim olduğuna ya da ona ne yaptığına dair hiç-
bir fikrim yoktu, ama eğer bu kadar çok acı çekiyorsa, *kı-
zın* ne hissettiğini düşünmek bile istemiyordum. İçimden
telefonunu alıp kızın adını bulmak ve onu aramak geldi,
böylece buraya gelip durumu düzeltebilirdi. Ama aksine,
onu yavaşça kanepeye doğru ittim. Yastığı koyup üzerine
yatmaya teşvik ettim. “Uyu, Miles,” dedim nazikçe.

Başını yastığa koyduğunda gözleri üzüntü doluydu. “Benden çok nefret ediyorsun,” dedi elimi tutarken. Gözleri tekrar kapandı ve derin bir nefes verdi.

Sessizce ona bakıp sakinleşene ve gözyaşları durana kadar bana dokunmasına izin verdim. Elimi elinden çektim ama birkaç dakika daha yanında kaldım.

Uykuda olmasına rağmen hâlâ acı dolu bir dünyadaymış gibi görünüyordu. Kaşları çatıktı ve düzensiz bir şekilde nefes alıyor, huzurlu bir ritim yakalayamıyordu.

Çenesinin sağ tarafında neredeyse boydan boya uzanan pürüzsüz, solmuş, tırtıklı yara izini ilk kez fark ettim. Dudaklarının beş santim altında bitiyordu. Tuhaf bir şekilde içimden ona dokunmak ve parmağımı yara izi boyunca gezdirmek geldi, ama bunun yerine elimi saçlarına götürdüm. Yan tarafları kısaydı, tepesi biraz daha uzundu ve kahverengi ve sarının kusursuz bir karışımıydı. Saçlarını okşayarak, hak etmeyebilecek olsa da, onu teselli ettim.

Bu çocuk Rachel’a her ne yaptıysa hissettiği pişmanlık duygusunu sonuna kadar hak ediyordu, ve neyse ki hissediyordu. Ona o kadar da haksızlık etmemeliydim.

Rachel’a her ne yaptıysa, en azından pişman olacak kadar onu seviyordu.

İkinci Bölüm

MILES

Altı sene önce

Kayıt ofisinin kapısını açıp kayıt belgesini sekreterin masasına götürdüm. Arkamı dönüp sınıfa gidemeden beni bir soruyla durdurdu. “Bay Clayton’ın son sınıf İngilizce dersini alıyorsun, değil mi, Miles?”

“Evet,” dedim Bayan Borden’a. “Ona götürmemi istediğiniz bir şey mi var?”

Masasındaki telefon çaldı ve kafasını sallayıp ahizeyi kaldırdı. Eliyle ahizeyi kapattı. “Bir iki dakika bekle,” dedi okul müdürünün ofisine doğru işaret ederek. “Yeni kayıt yaptıran bir öğrencimiz var ve o da bu dönem Bay Clayton’ın sınıfında. Senden ona sınıfı göstermeni istiyorum.”

Kabul edip kapının yanındaki sandalyeye oturdum. Ka-

yıt ofisinde etrafıma baktım ve bu lisede geçirdiğim dört sene boyunca ilk kez bu sandalyelerden birine oturduğumu fark ettim. Bu ofise gönderilmeden dört seneyi başarıyla geçirdiğim anlamına geliyordu.

Annem bununla gurur duyardı ama beni biraz hayal kırıklığına uğratiyordu. Alıkoyulma, lisedeki her erkeğin en az bir kez başarması gereken bir şeydi. Ama bunu başarmak için önümde bir sene daha vardı, bu nedenle en azından sabırsızlıkla bekleyebileceğim bir şey var demekti.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Bayan Borden'ın onu elimde görüp dersler bittikten sonra okulda kalmam için beni cezalandırmasını umdum. Kafamı kaldırıp ona baktığımda hâlâ telefonda konuşuyordu ama benimle göz teması kurdu. Gülümseyip sekreterlik işleriyle ilgilenmeye devam etti.

Hayal kırıklığıyla kafamı sallayıp Ian'a bir mesaj yolladım. Buradaki insanları heyecanlandırmak kolaydı. Genellikle hiçbir şey olmazdı.

Ben: Okula yeni bir kız kaydolmuş. Son sınıf.

Ian: Ateşli mi?

Ben: Henüz görmedim. Onu sınıfa götürmek üzereyim.

Ian: Ateşliyse fotoğrafını çek.

Ben: Çekerim. Bu arada, bu sene kaç kez ceza aldın?

Ian: İki kez. Neden? Ne yaptın?

İki kez mi? Evet, mezuniyetten önce isyan etmeliydim. Bu sene kesinlikle ödevlerimden birini geç teslim etmeliydim.

Acıması bir durumdaydım.

Okul müdürünün odasının kapısı açılınca telefonumu kapattım. Telefonu cebime atıp kafamı kaldırdım.

Bir daha asla başımı eğmek istemiyordum.

“Miles seni Bay Clayton’ın sınıfına götürecektir, Rachel.”
Bayan Borden, Rachel’a beni gösterince bana doğru yürüdü.

Birden bacaklarımın beni taşımayacağını fark ettim.

Konuşmayı unuttum.

Kollarım uzanıp bağlı bulundukları kişiyi nasıl tanıttıklarını unuttular.

Kalbim göğsümden fırlayıp ona ulaşmadan önce bekleyip bir kızı tanıması gerektiğini unuttu.

Rachel.

Rachel.

Rachel, Rachel, Rachel.

Şiir gibiydi.

Bir sayfanın ortasından aşağı dökülen

düzyazı

aşk mektupları ve

şarkı sözleri gibiydi.

Rachel, Rachel, Rachel

İsmi içimden tekrarladım, çünkü âşık olacağım

kızın adı olduğuna emindim.

Birden ayağa kalktım. Ona doğru yürüdüm. Gülümsüyör

olabilirdim, günün birinde sadece bana gülümsemesini

umduğum o yeşil gözlerinden etkilenmemiş gibi yapıyor-

dum. Ya da Tanrı’nın özellikle onu düşünerek yarattığın-

dan beri dokunulmamış gibi görünen

kalbim kadar kızıl saçları.

Onunla konuşmaya başladım.
Ona adımın Miles olduğunu söyledim.
Beni takip edebileceğini ve ona Bay
Clayton'ın sınıfını göstereceğimi söyledim.
Ona bakıyordum çünkü henüz konuşmamıştı,
ama başını sallaması bir kızın bana söylediği en tatlı şeydi.
Ona nereli olduğunu sordum ve bana Arizonalı olduğunu
söyledi. "Phoenix," diye belirtti.
Onu Kaliforniya'ya neyin getirdiğini sormadım, ama ona
babamın Phoenix'le sık sık iş yaptığını çünkü orada
birkaç binası olduğunu söyledim.
Gülümsedi.
Ona oraya hiç gitmediğimi ama bir gün
ziyaret etmek istediğimi söyledim.
Tekrar gülümsedi.
Sanırım güzel bir şehir olduğunu söyledi,
ama aklımda duyduğum tek şey ismiyken
söylediklerini anlamak zordu.
Rachel.
Sana âşık olacağım, Rachel.
Gülümsemesi sürekli konuşmak istememe neden olu-
yordu,
bu nedenle Bay Clayton'ın sınıfının önünden
geçerken ona bir soru daha sordum.
Yürümeye devam ettik.
Ona sorular sorup durduğum için konuşmaya devam etti.
Bir süre kafasını salladı.
Bir süre cevap verdi.
Bir süre şarkı söyledi.
Ya da bana öyle geldi.

Koridorun sonuna vardığımızda,
Phoenix'ten taşınmaya henüz hazır olmadığı için
bu okulu sevmeyi umduğuna benzer bir şey söyledi.
Taşınmış olmalarından hiç memnun görünmüyordu.
Taşınmış olmalarına ne kadar sevindiğimi bilmiyordu.

“Bay Clayton’ın sınıfı nerede?” diye sordu.

Bu soruyu soran dudaklarına bakakaldım.
Dudakları simetrik değildi. Üst dudağı alt dudağından
biraz inceydi, ama konuşmaya başlayana kadar bunu anla-
mak imkânsızdı. Sözcükler ağzından dökülünce,
neden onun ağzından çıkan sözcüklerin
diğer ağızlardan çıkan sözcüklere kıyasla kulağa
daha güzel geldiğini merak ettim.

Ve gözleri. Gözlerinin diğer gözlerden daha güzel
ve daha huzurlu bir dünya görmemesine imkân yoktu.

Birkaç saniye ona baktıktan sonra arkama doğru
işaret ettim
ve ona Bay Clayton’ın sınıfını geçtiğimizi söyledim.
Onun beni etkilediği gibi itirafım onu etkilemiş gibi
yanakları kızardı.

Tekrar gülümsedim.

Bay Clayton’ın sınıfına doğru işaret ettim.

O yöne doğru yürüdük.

Rachel.

Bana âşık olacaksın, Rachel.

Ona kapıyı açtım ve Bay Clayton’a Rachel’in
burada yeni olduğunu söyledim.

Sınıftaki diğer erkekler adına
Rachel’in onların olmadığını eklemek istedim.
O benimdi.

Ama hiçbir şey söylemedim.
Söylememe gerek yoktu, çünkü Rachel’ı
istediğimi bilmesi gereken tek kişi Rachel’dı.
Bana bakıp tekrar gülümsedi ve sınıftaki
tek boş sandalyeye oturdu.
Gözleri bana ait olduğunu bildiğini söylüyordu.
Bu sadece bir an meselesiydi.
Ian’a mesaj atıp ateşli olmadığını söylemek istiyordum.
Ona volkanik olduğunu söylemek istiyordum,
ama buna gülerdi.
Aksine, oturduğum yerden çaktırmadan
bir fotoğrafını çektim.
Ian’a fotoğrafı yollayıp altına,
“Bütün bebeklerimi doğuracak,” yazdım.
Bay Clayton derse başladı.
Miles Archer kafayı taktı.

Rachel’la pazartesi günü tanıştım.
Bugün günlerden Cuma’ydı.
Tanıştığımız günden beri ona hiçbir şey söylemedim. Se-
bebini bilmiyorum. Ortak üç dersimiz var.
Onu her gördüğümde, bana benimle konuşmak istiyor-
muş gibi gülümsüyor. Cesaretimi her topladığımda, ken-
dimi onunla konuşmaktan vazgeçiriyorum.
Eskiden kendime güvenirdim.
Ama sonra Rachel karşıma çıktı.
Bugüne kadar kendime süre tanıdım.
Bugüne kadar cesaretimi toplayamazsam, onunla olan
tek şansımдан vazgeçmiş olacaktım.
Rachel gibi kızlar uzun süre yalnız kalmazlardı.

Hikâyesini ya da Phoenix'te bir erkek arkadaşı olup olmadığını bilmiyordum, ama öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Dolabının yanında durup onu bekledim. Sınıftan çıkıp bana gülümsedi. Dolabına doğru yürürken ona "Merhaba," dedim. Tenindeki o belli belirsiz rengi fark ettim. Bu hoşuma gidiyordu.

Ona haftasının nasıl geçtiğini sordum. İyi geçtiğini söyledi. Ona hiç arkadaş edinip edinmediğini sorunca omuzlarını silkerek, "Birkaç kişi," dedi.

Kokusunu belli belirsiz de olsa alabiliyordum.

Bunu fark etti.

Ona güzel koktuğunu söyledim.

"Teşekkür ederim," dedi.

Kulaklarımda zonklayan kalp atışlarımı duymamaya çalıştım. Avuçlarımda beliren ıslaklığı fark etmemeye çalıştım. Yüksek sesle sürekli tekrar etmek istediğim ismini bastırdım. Her şeyi unutup ona baktım ve daha sonra bir şeyler yapmak isteyip istemediğini sordum.

Her şeyi bir kenara atıp yanıtını bekledim, çünkü istediğim tek şey buydu.

Aslına bakılırsa, kafasını sallamasıydı. Kelime gerektirmeyen?

Sadece bir gülümseme?

Kafasını sallamadı.

Bu gece başka planları vardı.

Her şey on kat güçle geri gelip bir setmişim gibi sel misali üzerime yığıldı. Zonklama, terli avuçlar ve adı var olduğunu bilmediğim yeni bir güvensizlik ve göğsüme gömüldü. Hepsi kontrolü ele geçirdi ve etrafına bir duvar ördü.

“Ama yarın müsaitim,” dedi ve
kelimeleriyle o duvarı yıktı.

O kelimelere yer açtım. Fazlasıyla. Beni
işgal etmelerine izin verdim. Bir sünger gibi o kelimeleri
içime çektim. Onları havadan seçip yuttum.

“Yarın bana uyar,” dedim. Telefonumu
cebimden çıkarırken gülümsememi saklamaya gerek duy-
madım. “Numaran ne? Seni ararım.”

Bana numarasını söyledi.

Heyecanlıydı.

Heyecanlıydı.

Numarasını telefonuma kaydettim, uzun bir süre
orada olacağını biliyordum.

Ve o numarayı arayacaktım.

Sık sık.

Üçüncü Bölüm

TATE

Normalde, uyanıp gözlerimi açtığımda, yatak odasının girişinden bana bakan kızgın bir adam görsem çılglık atabilirdim. Bir şeyler fırlatabilirdim. Banyoya koşup kendimi içeri kilitleyebilirdim.

Ama bunların hiçbirini yapmadım.

Ona bakarak karşılık verdim, çünkü koridorda sızıp kalan sarhoş çocuğun bu adam olmasına anlam veremiyordum. Nasıl olurdu da dün gece ağlayarak uykuya dalan çocuk bu çocuk olurdu?

Bu çocuk korkutucuydu. Bu çocuk kızgındı. Bu çocuk ondan özür dilemem ya da kendimi açıklamam gerekiyor-muş gibi bana bakıyordu.

Ama aynı çocuktuk, çünkü üzerinde dün gece uykuya dalarken üzerinde olan kot pantolonu ve siyah tişörtü vardı. Dün geceyle bu sabah arasında görünüşündeki tek farklılık, yardım almadan ayakta durabiliyor olmasıydı.

“Eline ne oldu, Tate?”

Adımı biliyordu. Corbin ona dairesine taşınacağını söylediği için mi, yoksa dün gece ona söylediğim için mi adımı biliyordu? Corbin’in ona söylemiş olmasını umdum, çünkü dün geceyi hatırlamasını gerçekten istemiyordum. Ağlayarak uykuya dalarken onu teselli ettiğimi hatırlıyor olabileceği için birden utandım.

Ancak anlaşılan eline ne olduğunu hatırlamıyordu, bu nedenle daha fazlasını hatırlamıyor olmasını umdum. Kollarını göğsünde birleştirmiş, yatak odasının kapısının çerçevesine yaslanarak duruyordu. Kötü gecesinden ben sorumluymuşum gibi savunmacı görünüyordu. Arkamı döndüm, ona bir açıklama borçlu olduğumu düşünmesine rağmen, henüz uykuyla işim bitmemişti. Örtüleri başımın üzerine çektim.

“Çıkarken kapıyı kilitle,” dedim, artık evine dönebileceğini ima ettiğimi anlamasını umarak.

“Telefonum nerede?”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kulaklarıma süzülen ve vücudumdaki bütün sınırlara ulaşarak ince battaniyenin bütün gece başaramadığı bir şekilde içimi ısıtan pürüzsüz sesini bastırmaya çalıştım.

Kendi kendime baştan çıkarıcı sesi olan kişinin şu an kapının girişinde durduğunu ve dün gece ona yardım ettiğimi bile bilmeden kabaca taleplerde bulunduğunu hatırlattım. *Teşekkür ederim*’in nereye gittiğini bilmek istiyordum. Ya da *Hey, adım Miles. Tanıştığımıza sevindim*.

Bu çocuktan bunların hiçbirini duymadım. Eli için endişeleniyordu. Ve anlaşılan, telefonu için. Dün geceki düşüncesizliğinin kaç kişiye rahatsızlık vermiş olabileceğini

umursamayacak kadar kendisini düşünüyordu. Eğer önümüzdeki birkaç ay boyunca bu çocuk ve tavırla komşu olacaksam, ona şimdiden haddini bildirmem iyi olacaktı.

Örtüleri üzerimden atıp ayağa kalktım ve sonra kapıya gidip gözlerinin içine baktım. “Bana bir iyilik yap ve geri çekil.”

Şaşırtıcı bir şekilde geri çekildi. Yatak odasının kapısını yüzüne sertçe vurup kapıya bakakalana kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Gülümseyerek yatağıma döndüm. Uzanıp örtüleri başımın üzerine çektim.

Ben kazandım.

Sabahlardan pek hoşlanmadığımdan bahsetmiş miydim?

Kapı tekrar açıldı.

Ardına kadar açıldı demek daha doğru olurdu.

“Senin sorunun ne?” diye bağırdı.

Homurdanarak yatakta doğrulup ona baktım. Yine kapının girişinde duruyordu ve ona bir açıklama borçluyumşum gibi bana bakıyordu.

“*Sensin!*” diye bağırarak karşılık verdim.

Sert yanıtlım karşısında gerçekten şoke olmuş görünüyordu ve bu bana kendimi kötü hissettirdi. Ama aptallık eden oydu!

Sanırım.

Bunu o başlatmıştı.

Sanırım.

Birkaç saniye beni sertçe süzdükten sonra kafasını hafifçe öne doğru eğip tek kaşını kaldırdı.

“Dün gece biz...” Parmağını aramızda ileri geri oynattı. “Dün gece biz birlikte mi olduk? Bu yüzden mi kızgınsın?”

Düşüncelerim doğrulanınca kahkaha attım.

Aptallık ediyordu.

Ve bu harikaydı. Hafta içi zil zurna sarhoş olan ve görünüşe bakılırsa, hangisiyle birlikte olduğunu hatırlamayacak kadar çok kızla eve dönen bir çocukla komşuydum.

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama kapının kapandığını ve Corbin'in seslendiğini duyunca hiçbir şey söyleyemedim.

"Tate?"

Hemen kalkıp kapıya koştum, ama Miles kapının girişinde durmuş, dik dik bana bakıyor ve sorusuna yanıt vermemi bekliyordu. Ona yanıt vermek için gözlerinin içine baktım ama bir an için gözleri karşısında hazırlıksız yakalandım.

Gözleri gördüğüm en berrak maviydi. Dün geceki gibi kıpkırmızı ya da kapanmak üzereymiş gibi bakmıyordu. Gözleri o kadar açık maviydi ki, neredeyse renksizdi. Ona bakmaya devam ettim, yeterince yakından bakarsam dalgaları görmeyi bekliyordum. Karayipler'in denizi kadar berrak bir mavi olduğunu söyleyebilirdim ama Karayipler'e hiç gitmediğim için bilemezdim.

Gözlerini kırptırınca bir anda Karayipler'den San Francisco'ya ve bu yatak odasına döndüm. Corbin içeri girmeden önce sorduğu soruya.

"Yaptığımız şeye *birlikte olmak* denebileceğinden emin değilim," diye fısıldadım.

Önümden çekilmesini beklerken ona dik dik baktım.

Dimdik durdu, duruşu ve sert vücut diliyle görünmez bir zırh oluştuyordu.

Bana attığı inatçı bakışlara bakılırsa, anlaşılan ikimizin öpüşmüş olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Bana

neredeyse tiksintiyle bakıyor olması ondan daha da nefret etmeme neden oldu.

Sinmedim ve yolumdan çekilip geçmeme izin verirken ikimiz de göz temasını bozmadık. Odamdan çıkarken Corbin köşeyi dönüyordu. Bir bana bir Miles'a baktı, hemen ona bunun olasılık dışı olduğunu belirten bir bakış attım.

“Merhaba, kardeşim,” dedi ve bana sarıldı.

Onu neredeyse altı aydır görmüyordum. Bazen insanları yeniden görene kadar onları ne kadar özlediğinizi unutmanız kolaydı. Söz konusu Corbin olunca durum farklıydı. Onu her zaman özlüyordum. Bazen korumacılığı sıkıcı olsa da, bu ne kadar yakın olduğumuzun bir kanıtıydı.

Corbin beni bırakıp saçımdan bir tutam çekti. “Uzamış,” dedi. “Hoşuma gitti.”

Daha önce hiç bu kadar uzun bir süre birbirimizi görmediğimiz olmamıştı. Uzanıp alına düşen saçlarını kenara ittim. “Seninki de,” dedim. “Ve hiç hoşuma gitmedi.”

Şaka yaptığımı anlaması için gülümsedim. Dağınık hali aslında hoşuma gidiyordu. İnsanlar hep birbirimize çok benzediğimizi söylerlerdi, ama ben bu benzerliği göremiyordum. Teni benimkinden çok daha koyuydu ve bunu hep kıskanmıştım. Saçlarımızın kahverengi tonu aynıydı, ama yüz hatlarımız, özellikle de gözlerimiz hiç benzemiyordu. Annem bize gözlerimizi bir araya getirirsek, bir ağaca benzeyeceğini söylerdi. Onun gözleri yapraklar kadar yeşildi, benimkiler ise bir ağacın gövdesi kadar kahverengiydi.

Ağacın yaprakları olduğu için onu hep kıskannıştım, çünkü küçükken en sevdiğim renk yeşildi.

Corbin başıyla Miles'a selam verdi. "Hey, dostum. Zor bir gece miydi?" Miles'ın ne tür bir gece geçirdiğini çok iyi biliyormuş gibi soruyu gülererek sormuştu.

Miles yanımızdan geçti. "Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Hatırlamıyorum." Mutfağa gidip bir dolabı açtı ve kendi evindeymiş gibi rahat bir şekilde bir bardak aldı.

Bundan hoşlanmadım.

Miles'ın rahat olmasından hoşlanmadım.

Rahat Miles bir başka dolabı açıp bir kutu aspirin çıkardı ve bardağını suyla doldurup ağzına iki aspirin attı.

"Her şeyini yukarı taşıdın mı?" diye sordu Corbin bana.

"Hayır," dedim Miles'a bakarak. "Gecenin büyük bir bölümü komşunla meşguldüm."

Miles bardağını yıkayıp dolaba geri koyarken gergin bir şekilde boğazını temizledi. Önceki geceyi hatırlamamasından rahatsızlık duyması beni güldürdü. Dün gece ne olduğunu bilmemesi hoşuma gidiyordu. Hatta benimle birlikte olduğu düşüncesinin onu germesi de hoşuma gidiyordu. Sırf kendi hasta eğlence anlayışımın hatırına bu yanılığın sürdürebilirdim.

Corbin ne yapmaya çalıştığını anlamış gibi bana baktı. Miles mutfaktan çıktıktan sonra bir bana bir Corbin'e göz gezdirdi.

"Şimdiye kadar kendi daireme giderdim, ama anahtarlarımı bulamıyorum. Yedek anahtarlarım sende mi?"

Corbin kafasını sallayıp mutfaktaki bir çekmeceye doğru yürüdü. Çekmeceyi açıp içinden bir anahtar aldı ve komşusuna attı, Miles anahtarı havada yakaladı. "Bir saat sonra gelip Tate'in arabasındaki eşyaları taşımama yardım eder misin? Önce duş almak istiyorum."

Miles kafasını salladı, ama Corbin yatak odasına doğru yürürken kısa bir süreliğine benimle göz göze geldi.

“Sabahın erken saatleri olmadığında konuşuruz,” dedi Corbin bana.

En son aynı evde yaşadığımızdan bu yana yedi sene geçmiş olabilir, ama anlaşılan sabahları pek konuşkan olmadığımı hatırlıyordu. Miles’ın bu yanımı bilmemesi çok kötüydü.

Corbin yatak odasına girip gözden kaybolunca dönüp tekrar Miles’a baktım. Sanki daha önce sorduğu soruların yanıtını vermemi bekliyormuş gibi merakla bana bakıyordu. Ben ise sadece gitmesini istiyordum, bu yüzden vakit kaybetmeden sorularını yanıtladım.

“Dün gece buraya vardığımda koridorda sızmıştın. Kim olduğunu bilmiyordum, bu yüzden içeri girmeye çalıştığında, kapıyı elinin üzerine kapatmış olabilirim. Kırılmamış. Kontrol ettim, sadece morarmış. Üzerine biraz buz koyup birkaç saat sarılı tut. Ve hayır, birlikte olmadık. İçeri girmene yardım ettikten sonra yatmaya gittim. Telefonun yürüye-meyecek kadar sarhoş olduğun için dün gece düşürdüğün yerde, ön kapının yanında.”

Dönüp odama doğru yürüdüm, tek istediğim gözlerindeki yoğunluktan uzaklaşmaktı.

Yatak odamın kapısına varınca arkamı döndüm. “Bir saat sonra döndüğünde uyanmış olursam, bunu tekrar deneyebiliriz.”

Çenesi gerildi. “*Neyi* tekrar deneyebiliriz?” diye sordu.

“İyi bir başlangıç yapmayı.”

Yatak odamın kapısını kapatıp sesiyle arama bir set çektim.

O *bakışları*.

★★★

“Kaç kolin var?” diye sordu Corbin. Kapının yanında ayakkabılarını giyiyordu. Anahtarlarımı bardan aldım.

“Altı, üç tane de bavulum var ve bütün giysilerim askılara asılı.”

Corbin doğruca koridorun öteki tarafındaki kapıya gidip tıklattıktan sonra dönüp asansörlere doğru yürüdü. Aşağı tuşuna bastı. “Anneme sağ salım geldiğini haber verdin mi?”

“Evet, dün gece ona mesaj attım.”

Asansör gelirken dairesinin kapısının açıldığını duydum ama dönüp dışarı çıkmasını izlemedim. Asansöre bindim ve Corbin, Miles için asansörün kapısını açık tuttu.

Görüş alanıma girer girmez, savaşı kaybettim. Girdiğimi bile bilmediğim bir savaşı. Bu çok sık olmazdı. Ama bir erkeği çekici bulduğumda, bunun aramızda bir şeyler olmasını *istediğim* kişi olmasını tercih ederdim.

Miles’a karşı böyle hissetmek istemiyordum. Kendinden geçecek kadar içki içen, kızlar yüzünden ağlayan ve önceki gece benimle birlikte olup olmadığını hatırlamayan bir erkekten hoşlanmak istemiyordum. Ama varlığı her şey olunca onu fark etmemek zordu.

“İki seferde hallederiz,” dedi Corbin, Miles’a zemin katın tuşuna basarken.

Miles dik dik bana bakıyordu ve tavrını değerlendiremiyordum, çünkü hâlâ kızgın görünüyordu. Bakışlarına karşılık verdim, çünkü bu duruşuna rağmen her ne kadar yakışıklı olsa da, hâlâ henüz duymadığım *teşekkür ederim* sözcüklerini duymayı bekliyordum.

“Merhaba,” dedi Miles en sonunda. Öne doğru bir adım attı ve fazla yanıma yaklaşıp elini uzatarak asansör

adabının yazısız kurallarını tamamen hiçe saydı. “Miles Archer. Koridorun karşısındaki dairede yaşıyorum.”

Aklım karıştı.

“Sanırım bu kısmı geride bıraktık,” dedim uzattığı eline bakarak.

“Baştan başlıyorum,” dedi tek kaşını kaldırarak. “Doğru bir şekilde?”

Ah. Evet. Ona böyle söylemiştim.

Elini tutup sıktım. “Tate Collins. Corbin’in kız kardeşiyim.”

Bir adım geri çekilip gözlerini bana dikmesi beni biraz rahatsız etti, ne de olsa Corbin bir adım ötemizde duruyordu. Ama Corbin’in umurunda değilmiş gibi görünüyordu. İkimize de aldırmayıp telefonuyla meşgul oldu.

Miles en sonunda bakışlarını kaçırıp cebinden telefonunu çıkardı. Bu fırsatı onu inceleyerek değerlendirdim.

Görünüşünün tamamen çelişkili olduğu sonucuna vardım. Sanki tasavvur edildiğinde iki farklı yaratıcı savaş halindeydi. Kemik yapısının gücü, yumuşak ve davetkâr dudaklarıyla çelişiyordu. Hatlarındaki sertliğe ve sağ çenesi boyunca uzanan tırtıklı yara izine kıyasla zararsız ve güzel görünüyorlardı.

Saçları kahverengi mi, yoksa sarı mı, düz mü yoksa dalgalı mı olacağına karar verememişti. Karakteri hoş ve kaba sayılabilecek kadar ilgisiz olmak arasında gidip geldikçe sıcakla soğuğu ayırt etme yeteneğimi allak bullak ediyordu. Rahat duruşu gözlerinde gördüğüm sertlikle çelişiyordu. Gözleri telefonuna mı yoksa bana mı bakmak istediğine karar veremedi, çünkü asansörün kapıları açılana kadar birkaç kez bakışları gidip geldi.

Ona bakmayı bırakıp asansörden ilk ben indim. Kap sandalyesinde oturuyordu ve son derece tetikteydi. Asansörden inen üçümüze baktı ve sandalyesinin kollarını itip yavaş ve titrek bir şekilde ayağa kalktı. Corbin ve Miles ona selam verip yürümeye devam ettiler.

“İlk gecen nasıldı, Tate?” diye sordu gülümseyerek beni durdurup. Adımı biliyor olması beni hiç şaşırtmadı, ne de olsa dün gece kaçınıcı kata çıkacağımı da bilmişti.

Bensiz yürümeye devam ederlerken Miles’ın arkasından baktım. “Aslına bakarsan, olaylıydı. Sanırım kardeşim arkadaşları konusunda kötü seçimler yapıyor.”

Kap’a baktım, o da Miles’a bakıyordu. Kırıksık dudakları ince bir çizgi halini aldı ve hafifçe kafasını salladı. “Ah, sanırım o çocuğun elinde değil,” dedi sözlerime aldırmadan.

“O çocuk” derken Corbin’den mi yoksa Miles’tan mı bahsettiğinden emin değildim, ama sormadım.

Kap bana arkasını dönüp lobideki tuvaletlerin olduğu yere doğru ayaklarını sürterek ilerlemeye başladı. “Sanırım az önce altıma kaçırdım,” diye homurdandı.

Tuvaletin kapısından girip gözden kaybolmasını izlerken, bir insanın hayatının hangi noktasında süzgecini kaybedecek kadar yaşlandığını merak ettim. Gerçi Kap hiçbir zaman süzgeci olan bir adama benzemiyordu. Bu halini seviyordum.

“Tate, haydi gidelim!” Corbin lobinin ucundan bana seslendi. Arabamın yerini göstermek için onlara yetiştim.

Bütün eşyalarımı yukarı taşımak iki değil, üç sefer sürdü.

Miles’ın benimle tek kelime etmediği üç koca sefer.

Dördüncü Bölüm

MILES

Altı sene önce

Babam: “Neredesin?”

Ben: “Ian’ın evinde.”

Babam: “Konuşmamız gerekiyor.”

**Ben: “Yarma kadar bekleyemez mi? Eve geç
döneceğim.”**

Babam: “Hayır. Hemen eve gelmeni istiyorum.

Okul dağıldığından beri gelmeni bekliyorum.”

Ben: “Pekâlâ. Geliyorum.”

Beni bu noktaya getiren konuşma buydu. Kanepede oturan babamın karşısında oturuyordum. Babam duymak istemediğim bir şey anlatıyordu.

“Sana daha önce söyleyecektim, Miles. Ben sadece –”

“Kendini suçlu mu hissettin?” diye sözünü kestim.
“Yanlış bir şey yaptığını mı düşündün?”

Gözlerini bana dikince söylediklerim yüzünden kendimi kötü hissettim, ama bu hissi bastırıp devam ettim.

“Öleli bir sene bile olmadı.”

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz içimden kusmak geldi.

Yargılanmaktan hoşlanmazdı, özellikle de benim tarafımdan. Kararlarına destek olmama alıştı. Lanet olsun. kararlarına destek olmaya *alıştım*. Şimdiye kadar hep iyi kararlar aldığını düşünmüştüm.

“Dinle, bunu kabul etmenin senin için zor olduğunu biliyorum, ama desteğine ihtiyacım var. O öldükten sonra hayatıma devam etmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin.”

“Zor mu?” Ayağa kalktım. Sesim yükseliyordu. Nedense önemsiyormuş gibi davranıyordum, ama aslında umurumda değildi. Tekrar birileriyle çıkmaya başlaması hiç umurumda değildi. Kiminle görüşmek istiyorsa görüşebilirdi. Kimi becermek istiyorsa becerebilirdi.

Sanırım bu şekilde tepki göstermemin tek nedeni onun tepki gösterememesiydi. Ölüyken bir insanın evliliği savunması zordu. Bu yüzden onun için yapıyordum.

“Senin için pek zor olmadığı çok açık, baba.”

Oturma odasının diğer ucuna yürüdüm.

Geri döndüm.

Ev bütün bıkkınlığının ve hayal kırıklığının sığamayacağı kadar ufaktı.

Tekrar ona baktım ve meselenin şimdiden başka biriyle görüşmeye başlaması olmadığını anladım. Ondan bah-

sederken gözlerinde beliren ifadeden nefret ediyordum. Anneme de böyle bakardı, o yüzden o her kimse, bunun sıradan bir ilişki olmadığını biliyordum. O kadın hayatlarımıza girmek üzereydi, zehirli sarmaşık gibi babamla benim ilişkimizin arasına dolanacaktı. Artık sadece babam ve ben olmayacaktık. Ben, babam ve *Lisa* olacaktık. Annemin varlığının hâlâ bu evin her yerinde olduğu düşünülürse, bu bana doğru gelmiyordu.

Ellerini önünde birleştirmiş bir şekilde oturuyordu. Yere bakıyordu.

“Bunun bir yere gidip gitmeyeceğini bilmiyorum ama bir şans vermek istiyorum. *Lisa* beni mutlu ediyor. Bazen hayata devam etmek...tek yoldur.”

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama kapı zili bana engel oldu. Bana bakıp tereddüt ederek ayağa kalktı. Olduğundan daha ufak görünüyordu. Daha az kahramansı.

“Senden ondan hoşlanmanı beklemiyorum. Senden onunla vakit geçirmeni istemiyorum. Sadece ona karşı nazik ol.” Gözleriyle bana yalvarıyor olması, bu kadar direnç gösterdiğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu.

Kafamı salladım. “Olurum, baba. Olacağımı biliyorsun.”

Bana sarıldı, kendimi hem iyi hem de kötü hissettim. On yedi senedir yere göğe sığdıramadığım adama sarılıyor gibi hissetmedim. Akranlarımdan birine sarılıyor gibi hissettim.

Akşam yemeğini bitirmek için mutfığa dönerken ben-den kapıya bakmamı istedi, ben de öyle yaptım. Gözlerimi kapatıp anneme *Lisa*’ya iyi davranacağımı söyledim, ama o ve babamın arasında ne olursa olsun benim için sadece *Lisa* olacaktı. Kapıyı açtım.

“Miles?”

Yüzüne baktım, annemin yüzünden tamamen farklıydı. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Annemden daha kısa boyluydu. Annem kadar güzel de değildi. Annemle kıyaslanabilecek hiçbir yanı yoktu, bu yüzden kıyaslamaya kalkışmadım bile. Onu olduğu gibi kabul ettim: akşam yemeği konuğumuz.

Kafamı sallayıp içeri girmesi için kapıyı biraz daha açtım. “Lisa olmalısın. Tanıştığımıza sevindim.” Arkama doğru işaret ettim. “Babam mutfakta.”

Lisa öne doğru eğilip bana sarıldı – birkaç saniye ona sarıldıktan sonra başarılı bir şekilde tuhaf hale getirdiğim bir sarılmaydı.

Gözlerim, arkasında duran kızın gözleriyle buluştu.

Arkasında duran kızın gözleri benimle buluştu.

Bana

âşık

olacaksın

Rachel.

“Miles?” dedi titrek bir fısıltıyla.

Rachel’in sesi annesininkine benziyordu, ama daha üzgündü.

Lisa bir ona bir bana baktı. “Siz tanışıyor musunuz?”

Rachel kafasını sallamadı.

Ben de sallamadım.

Hayal kırıklığımız eriyip ayaklarımızın dibindeki vakitsiz gözyaşlarına karıştı.

“O, şey....o...”

Rachel kekeliyordu, bu yüzden sözlerini bitirmesine yardım ettim. “Rachel’la aynı okula gidiyorum,” deyiverdim.

Böyle söylediğim için pişman oldum, çünkü asıl söylemek istediğim, *Rachel âşık olacağım kız*'dı. Ama elbette böyle söyleyemezdim, çünkü neler olacağı belliydi. Rachel âşık olacağım kız değildi, çünkü Rachel büyük ihtimalle benim yeni üvey kız kardeşim olacaktı. Bu gece ikinci kez kusacakmış gibi hissettim kendimi. Lisa gülümseyip ellerini çırpı. "Bu harika," dedi. "Çok rahatladım."

Babam odaya girdi. Lisa'ya sarıldı. Rachel'a selam verip ona onu tekrar görmenin güzel olduğunu söyledi. Babam Rachel'ı tanıyordu. Rachel babamı tanıyordu.

Babam, Lisa'nın yeni erkek arkadaşıydı. Babam Phoenix'i sık sık ziyaret ederdi. Babam annem ölmeden önceden beri Phoenix'i sık sık ziyaret eder olmuştu. *Babam pislüğün tekiydi.*

"Rachel ve Miles tanışıyorlar," dedi Lisa babama. Babam gülümsedi ve yüzü rahatladı. "Güzel. Güzel," dedi sanki bu işleri daha iyi yapabilirmiş gibi kelimeleri tekrar ederek.

Hayır. Kötü. Kötü. "Bu geceyi daha kolaylaştırır," dedi gülerek.

Rachel'a baktım. Rachel bana baktı. *Sana âşık olamam, Rachel.* Gözleri üzgündü. Aklımdan geçenler daha üzüntü vericiydi.

V  sen de bana  şık olamazsın.
Yavaşça içeri yürüdü, benimle göz göze gelmekten
kaçınarak attığı adımları izledi.
G rd   m en  zg n adımlardı.
Kapıyı kapattım.
Kapatmak zorunda kaldığım en üzücü kapıydı.

Beşinci Bölüm

TATE

“Şükran Günü’nde izinli misin?” diye sordu annem.

Cep telefonumu diğer kulağıma alıp evin anahtarını çantamdan çıkardım. “Evet, ama Noel’de değilim. Artık sadece hafta sonları çalışıyorum.”

“Güzel. Corbin’e henüz ölmediğimizi ve isterse bizi arayabileceğini söyle.”

Güldüm. “Söylerim. Seni seviyorum.”

Görüşmeyi bitirip telefonumu hemşire önlüğümün cebine koydum. Sadece yarı zamanlı bir işti ama işe kapağı atmamı sağlıyordu. Bu gece sonuncu eğitimimi aldıktan sonra yarın gecedan itibaren hafta sonları çalışmaya başlayacaktım.

Şimdilik işimi seviyordum ve ilk görüşmeden sonra işe kabul edilmeme şaşırmıştım. Okul programımla da uyumluydu. Hafta içi her gün okuldaydım, ya klinik ya da

ders saatlerim oluyordu, ve sonra hafta sonları hastanede ikinci vardiyada çalışıyordum. Şimdiye kadar sorunsuz bir geçiş olmuştu.

San Francisco'yu seviyordum. Sadece iki hafta olduğunun farkındaydım, ama önümüzdeki bahar mezuniyetten sonra San Diego'ya dönmek yerine burada kalabileceğimi görebiliyordum.

Corbin ve ben iyi geçiniyorduk, ama evde dışarıda olduğundan daha az zaman geçirmesinin bununla bir ilgisi olduğuna emindim.

Gülümsedim, nihayet yerimi bulduğumu hissederek evin kapısını açtım. Üç çocukla göz göze gelir gelmez gülümsemem kayboldu – sadece ikisini tanıyordum. Miles mutfakta duruyordu ve asansörde karşılaştığım evli pislik kanepede oturuyordu.

Miles neden buradaydı?

Bu insanlar neden buradaydılar?

Ayakkabılarımı çıkarırken Miles'a ters ters baktım ve çantamı tezgâha bıraktım. Corbin'in dönmesine iki gün vardı ve biraz çalışabilmek için sessiz ve sakin bir gece geçirmeyi umuyordum.

“Bugün Perşembe,” dedi Miles asık suratımı görünce, sanki günün bir tür açıklama olması gerekiyormuş gibi. Mutfaktaki yerinden beni izliyordu. Memnun olmadığını görebiliyordu.

“Evet, öyle,” diye karşılık verdim. “Ve yarın da Cuma.” Corbin'in kanepesinde oturan diğer iki çocuğa döndüm. “Neden buradasınız?”

Zayıf, sarışın çocuk hemen ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. Elini uzattı. “Tate?” diye sordu. “Adım Ian. Miles'la

geldim. Kardeşinin arkadaşıyım.” Hâlâ kanepede oturan, asansörde karşılaştığım çocuğa döndü. “Bu da Dillon.”

Dillon başını eğerek beni selamladı ama konuşmaya zahmet etmedi. Gerek yoktu. Suratındaki sırtış aklından neler geçtiğini yeterince gösteriyordu.

Miles oturma odasına dönüp televizyona işaret etti. “İçimizden biri evdeyse bazı perşembe günleri bunu yaparız. Oyun gecesi.”

Böyle bir alışkanlıklarının olup olmaması umurumda değildi. Ödevlerim vardı.

“Corbin bu gece evde olmayacak. Bunu kendi dairende yapamaz mısınız? Çalışmalıyım.”

Miles, Dillon’a bir bira verip bana baktı. “Kablolu televizyonum yok.” *Elbette yok.* “Ve Dillon’ın eşi onların evini kullanmamıza izin vermiyor.” *Elbette izin vermez.*

Gözlerimi devirip yatak odama yürüdüm ve istemeyerek de olsa kapıyı sertçe kapattım.

Önlüğümü çıkarıp kot pantolonumu giydim. Önceki gece uyurken giydiğim tişörtümü alıp kafamdan geçirdiğim sırada biri kapıyı tıklattı. Kapıyı kapattığım kadar dramatik bir şekilde ardına kadar açtım.

Çok uzundu.

Bu kadar uzun boylu olduğunu fark etmemiştim, ama kapımın girişinde – tamamen doldurarak – dururken çok uzun boylu görünüyordu. Kollarını bana dolasaydı, kulaklarım kalbinin üzerine yaslanırdı. Ve sonra yanağını rahat bir şekilde başımın üzerine koyabilirdi.

Eğer beni öpecek olsaydı, yüzüyle buluşmak için başımı eğmem gerekirdi, ama bu güzel olurdu, çünkü dudaklarımızın bir yap-bozun iki parçası gibi bir araya gelmesi için

muhtemelen kollarını belime dolayıp beni kendisine doğru çekerdi. Ama pek uyumlu olmazlardı, çünkü *aynı* yap-boza ait iki parça değillerdi.

Göğsümde tuhaf bir şey oluyordu. Bir tür *çırpınma*. Ne anlama geldiğini bildiğim için bundan nefret ediyordum. Vücudumun Miles'tan hoşlanmaya başladığı anlamına geliyordu.

Beynimin ona uymamasını umdum.

“Sessiz bir ortam istiyorsan, benim evime gidebilirsin,” dedi.

Teklifinin karnımı düğümlemesi karşısında iki büklüm oldum. Evinde olma ihtimalinin beni heyecanlandırmaması gerekirdi, ama heyecanlandırıyordu.

“Muhtemelen iki saat daha burada olacağız,” diye ekledi.

Sesinin bir yerinde bir pişmanlık vardı. Bulmak için muhtemelen bir arama ekibi gerekirdi, ama tüm çekiciliğinin altında bir yere gizliydi.

Hızlı bir nefes verdim. Tam bir sürtük gibi davranıyordum. Burası benim evim bile değildi. Bu düzenli bir şekilde yaptıkları bir şeydi ve kardeşimin evine taşınarak nasıl olur da buna son vereceğimi düşünebilirdim?

“Çok yorgunum,” dedim ona. “Sorun değil. Arkadaşlarına karşı kabalık ettiysem özür dilerim.”

“*Arkadaş*,” diye vurguladı. “Dillon benim arkadaşım *değil*.”

Bununla neyi kastettiğini ona sormadım. Önce oturma odasına, sonra bana baktı. Kapı çerçevesine yaslandı, oyunları uğruna daireden vazgeçmemin sohbetimizin sonu olmayacağını bir göstergesiydi. Bakışlarını yatağımın üzerindeki hemşire üniformama çevirdi. “İş mi buldun?”

“Evet,” dedim, neden birden sohbet etmeye hevesli olduğumu merak ettim. “Acil serviste lisanslı hemşireyim.”

Alnında bir kırıksıklık belirdi, bunun şaşkınlık mı yoksa etkilenme sonucu mu olduğunu anlayamadım. “Hâlâ hemşirelik okuluna gitmiyor musun? Nasıl oluyor da lisanslı bir hemşire olarak çalışabiliyorsun?”

“Yüksek Lisanslı Anestezist Hemşire olarak çalışabilmek için hemşirelik yüksek lisansı okuyorum. Lisansımı çoktan aldım.”

Yüzündeki sorgulayan ifadeyi görünce açıklık getirdim.

“Anestezi vermeme izin veriyor.”

Birkaç saniye bana dik dik baktıktan sonra doğrulup kapı çerçevesinden uzaklaştı. “Senin adına sevindim,” dedi.

Ama gülümsemiyordu.

Neden hiç gülümsemiyordu?

Oturma odasına geri döndü. Kapıdan çıkıp onu izledim. Miles kanepedeki yerini alıp bütün dikkatini televizyona verdi.

Dillon’m tüm dikkati *üzerimdeydi*, ama kafamı çevirip yiyecek bir şeyler bulmak için mutfığa gittim. Bütün hafta yemek pişirmedığım düşünülürse, pek bir şey yoktu, bu yüzden sandviç yapmak için ihtiyacım olan her şeyi buzdolabından aldım. Arkamı döndüğümde, Dillon hâlâ bana bakıyordu, ancak bu kez oturma odasının diğer tarafından değil, yerine bir adım ötemden bakıyordu.

Gülümseyip bir adım öne çıktı ve yüzümden birkaç santimetre ötede olacak şekilde buzdolabına vardı. “Demek Corbin’in kız kardeşisin?”

Sanırım bu konuda Miles’a katılıyorum. Ben de Dillon’dan pek hoşlanmıyorum.

Dillon'ın gözleri Miles'in gözlerine hiç benzemiyordu. Miles bana bakınca, gözleri her şeyi gizliyordu. Dillon'ın gözleri hiçbir şeyi gizlemiyordu ve şu an açıkça beni soyuyordu.

“Evet,” dedim etrafından dolaşırken. Kilere gidip ekme bulmak için dolabı açtım. Ekmeği bulunca tezgâha koydum ve sandviçimi hazırlamaya başladım. Kap'a götürmek için fazladan bir sandviç ekmeği daha çıkardım. Burada geçirdiğim kısa süre içinde ondan hoşlanmaya başlamıştım. Bazı günler ama sırf aynı binada yaşadığı ve yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı için günde on dört saat çalıştığını öğrenmiştim. Arkadaşlığını ve özellikle de yiyecek şeklinde hediyelerimi takdir ediyor gibi görünüyordu, bu yüzden burada daha fazla arkadaş edinene kadar sanırım boş vakitlerimi seksen yaşındaki bir adamla geçirecektim.

Dillon gelişigüzel bir şekilde tezgâha yaslandı. “Hemşire misin?” Birasını açıp ağzına götürdü ama yudumlama-
dan önce duraksadı. Önce ona yanıt vermemi istiyordu.

“Evet,” dedim kısık bir sesle.

Gülümseyip birasından bir yudum aldı. Sandviçlerimi hazırlamaya devam ettim, bilerek sohbet etmekle ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştım ama Dillon verdiği ipucunu anlamamakta ısrarcıydı. Sandviçlerimi hazırlamay-
ı bitirene kadar bana bakmaya devam etti.

Eğer karşımda dikilmesinin sebebi buysa, ona lanet olası bir sandviç hazırlamayı teklif etmeyecektim.

“Ben pilotum,” dedi. Bunu kendini beğenmiş bir şekilde sormadı, ama kimse mesleğini sormadığında birinin kendi kendine mesleğini araya sıkıştırması doğal olarak kulağa küstahlık gibi geliyordu. “Corbin’le aynı havayolu şirketinde çalışıyorum.”

Bana bakıyor ve pilot olduğu gerçeğinden etkilenmemi bekliyordu. Farkında olmadığı şey ise hayatımdaki bütün erkeklerin pilot olmasıydı. Büyükbabam pilottu. Birkaç ay önce emekli olana kadar babam da pilottu. Erkek kardeşim de pilottu.

“Dillon, eğer beni etkilemeye çalışıyorsan, yanlış yoldasın. Daha mütevazı ve bir eşi olmayan erkekleri tercih ederim.” Gözlerim sol elindeki alyansına kaydı.

“Oyun yeni başladı,” dedi Miles mutfağa girip Dillon’a hitap ederek. Sözleri masum olabilirdi ama gözleri kesinlikle Dillon’a oturma odasına dönmesi gerektiğini söylüyordu.

Dillon, Miles bütün eğlencesini yok etmiş gibi içini çekti. “Seni tekrar görmek güzel, Tate,” dedi sanki Miles istese de istemese de sohbetimiz sona ermiş gibi davranarak. “Oturma odasında bize katılmalısın.” Benimle konuşuyor olmasına rağmen bakışları Miles’m üzerinde gezdi. “Anlaşılan oyun yeni başlamış.” Dillon omuzlarını dikleştirip Miles’in yanından geçerek oturma odasına döndü.

Miles, Dillon’ın sinirine aldırmayıp elini arka cebine atarak bir anahtar çıkardı. Anahtarı bana verdi. “Git ve benim evimde çalış.”

Bu bir rica değildi.

Talepti.

“Burada çalışmak benim için sorun değil.” Anahtarı tezgâha koyup mayonezin kapağını kapattım ve üç çocuk tarafından yaşadığım evden kovulmayı reddettim. İki sandviçi de kâğıt havluya sardım. “Televizyonun sesi o kadar açık değil.”

Bana fısıldayabilecek kadar yaklaştı. Ayak parmaklarıma

kadar her yanımın gerildiği düşünülürse, ekmeğin üzerinde tırnaklarımın izini bıraktığıma emindim.

“Burada çalışman benim için sorun. En azından herkes gidene kadar. Git. Sandviçlerini de yanma al.”

Sandviçlerime bakmadım. Kendimin neden onlara hakaret etmiş gibi hissettiğimi bilmiyordum. “İkisi de benim için değil,” dedim savunmacı bir şekilde. “Birini Kap’a götüreceğim.”

Tekrar ona baktım, yine o anlaşılmasız bakışını atıyordu. Onunki gibi gözler yasadışı olmalıydı. Meraklı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım, çünkü bana kendimi gerçekten tuhaf hissettiriyordu. Bir sergi değildim, ama bana bakış tarzı öyleymişim gibi hissettiriyordu.

“Kap’a da mı sandviç hazırladın?”

Kafamı salladım. “Yiyecekler onu mutlu ediyor,” dedim omzumu silkerek.

Sergiye bir süre daha inceledikten sonra bana doğru eğildi. Tezgâhın üzerindeki anahtarı alıp ön cebime attı.

Parmaklarının kot pantolonuma değip değmediğinden bile emin değildim, ama ani bir nefes aldım ve cebime bakarken elini çekti, *vay canına*, bunu hiç beklemiyordum.

Gelişigüzel bir şekilde hiç etkilenmemiş gibi oturma odasına dönerken donmuş bir halde kalakaldım. Sanki cebim yanıyordu.

Ayaklarımı hareket etmeye ikna ettim, her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Kap’a sandviçini verdikten sonra, Miles’in dediğini yapıp evine gittim. Oraya gitmemi istediği ya da çok fazla ödevim olduğu için değil, o yokken dairesinde olmak çılgınca heyecan verici olduğu için gittim. Bütün sırlarına serbest giriş hakkı kazanmış gibi hissediyordum kendimi.

Evinin bana kim olduğuna dair ipucu vermeyeceğini bilmem gerekirdi. Gözleri bile buna izin vermiyordu.

Elbette, burası çok daha sakindi ve evet, iki saat boyunca ödev yapmışım ama sebebi dikkatimi dağıtan hiçbir şey olmamasıydı.

Hem de hiç.

Steril beyaz duvarlarda hiç tablo yoktu. Hiçbir süs yoktu. Hiç renk yoktu. Mutfakla oturma odasını birbirinden ayıran yekpare meşe masa bile süssüzdü. Annem için evin odak noktası olan servis örtüsünün, tepesinde zarif bir avize ve mevsimle uyumlu tabakların olduğu bir mutfak masasının bulunduğu, büyüdüğüm evin tam tersiydi.

Miles'in meyve kâsesi bile yoktu.

Bu evin etkileyici tek yanı oturma odasındaki kitaplıktı. Düzinelerce kitapla doluydu ve bu benim için evin çıplak duvarlarını süsleyebilecek birçok şeyden daha ilgi çekiciydi. Miles'in kitaplarını incelemek için kitaplığa doğru yürüdüm, edebiyat tercihine dayanarak hakkında daha fazla fikre sahip olmayı umuyordum.

Ancak tek bulabildiğim havacılıkla ilgili kitaplardı.

Evini özgürce teftiş etme fırsatı edindikten sonra, onun dekorasyon zevki olmayan bir işkolik olduğu sonucuna varmak beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Oturma odasından vazgeçip mutfığa gittim. Buzdolabını açtım, ama içinde doğru düzgün bir şey yoktu. Birkaç tane paket yiyecek vardı. Çeşniler. Portakal suyu. Corbin'in buzdolabına benziyordu – boş, üzgün ve oldukça bekâr.

Bir dolabı açıp bardak aldım ve kendime biraz meyve

suyu doldurdum. İhtikten sonra bardağı lavaboda yıkadım. Lavabonun sol tarafında birikmiş birkaç bulaşık vardı, onları da yıkamaya başladım. Tabakları ve bardakları bile kişiksizdi – sadece, beyaz ve üzgün.

Birden içimden kredi kartımı alıp bir dükkâna koşturmak ve ona birkaç perde, yeni ve canlı bir tabak takımı, birkaç tablo ve belki bir iki bitki almak geldi. Bu evin biraz hayata ihtiyacı vardı.

Hikâyesini merak ettim. Kız arkadaşı olduğunu sanmıyordum. Şimdiye kadar onu bir kızla görmemiştim daire-si ve bir kadının dokunuşunun olmaması bunu doğru bir tahmin yapıyordu. Bir kızın bu daireye girdikten sonra en azından biraz dekore etmeden çıkıp gidebileceğini sanmıyordum, bu yüzden kızların bu daireye hiç girmediklerini düşünüyordum.

Bu Corbin'i de merak etmeme neden oldu. Birlikte büyüdüğümüz onca yıl boyunca hiçbir zaman ilişkileri konusunda açık olmamıştı ama bunun sebebini *hiç* ilişkisi olmamasına bağlıyordum. Geçmişte beni ne zaman bir kızla tanıştırsa, söz konusu kız ona bir hafta bile dayanmamıştı. Bunun biriyle birlikte olmak istemediğinden mi yoksa birlikte olması zor bir insan olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Kadınlardan gelen rasgele telefonlara bakılırsa, birinci seçenek olduğuna emindim.

Miles'in da Corbin gibi olup olmadığını merak ediyordum.

“Bulaşıklarımı mı yıkıyorsun?”

Sesi karşısında hazırlıksız yakalanınca irkildim. Arkamı dönüp devasa Miles'ı karşımda görünce neredeyse elimdeki bardağı düşürüyordum. Kaydı, ama her nasılsa yere

düşüp parçalanmadan yakaladım. Sakinleşmek için bir nefes aldım ve bardağı yavaşça lavaboya bıraktım.

“Ödevim bitti,” dedim boğazımda beliren yumruyu yutkunurken. Süzgecin üzerindeki bulaşıklara baktım. “Kirlilerdi.”

Gülümsedi.

Sanırım.

Dudakları yukarı doğru kıvrılmaya başlar başlamaz tekrar düz bir çizgi halini aldı. *Yanlış alarm.*

“Herkes gitti,” dedi Miles bana evini terk edebileceğimi ima ederek. Portakal suyunun hâlâ tezgâhta olduğunu görünce onu alıp buzdolabına kaldırdı.

“Özür dilerim,” diye homurdandım. “Susamıştım.”

Dönüp bana baktı ve omzunu buzdolabına yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Meyve suyumu içmen umurumda değil, Tate.”

Ah, *vay canına.*

Bu tuhaf bir şekilde seksi bir cümleydi. Söyleyiş tarzı da öyle.

Ama hâlâ gülümsemiyordu. *Tanrı aşkına*, bu adam. Yüz ifadesinin sözlerine eşlik etmesi gerektiğinin farkında değil miydi?

Hayal kırıklığımlı fark etmesini istemedim, bu yüzden lavaboya doğru döndüm. Geriye kalan köpüklerin giderden gitmesi için püskürtücü kullandım. Mutfakta dolaşan tuhaf enerji düşünülüğünde, bunu oldukça uygun buldum. Tekrar ona doğru döndüğümde, “Ne zamandır burada yaşıyorsun?” diye sordum tuhaf sessizliği bozmayı umarak.

“Dört senedir.”

Neden güldüğümü bilmiyorum, ama güldüm. Tek kaşını kaldırdı, cevabının neden beni güldürdüğünü anlayamamıştı.

“Dairen...” Gözlerimi oturma odasında gezdirdikten sonra ona döndüm. “Biraz kişiliksiz. Yeni taşındığını ve dekore etme fırsatı bulamadığını sanmıştım.”

Niyetim hakaret eder gibi konuşmak değildi, ama kulağa öyle geldi. Sadece sohbet etmeye çalışıyordum, ama sanırım tuhaflığı daha da kötü hale getiriyordum.

Sözlerimi sindirirken gözleri yavaşça dairesinde dolaştı. Sözlerimi geri alabilmeyi istedim, ama denemeye bile kalkmadım. Muhtemelen durumu daha da kötü hale sokacaktım.

“Çok çalışıyorum,” dedi. “Kimseyi ağırlamadığım için böyle bir önceliğim olmadı.”

Ona neden kimseyi ağırlamadığını sormak istedim ama söz konusu o olduğunda bazı sorular yasaktı. “İnsanlar demişken, Dillon’ın nesi var?”

Miles omuzlarını silkip sırtını tamamen buzdolabına yasladı. “Dillon karısına saygısı olmayan pisliği teki,” dedi açıkça. Arkasını dönüp mutfaktan çıkarak yatak odasına doğru yöneldi. Yatak odasının kapısını biraz itti ama konuşmasını duyabileceğim kadar aralık bıraktı. “Numaralarına kanmadan önce seni uyarmam gerektiğini düşündüm.”

“Numaralara kanmam,” dedim. “Özellikle de Dillon’ınkilere.”

“Güzel,” dedi.

Güzel mi? Ha. Miles, Dillon’dan hoşlanmamı istemiyordu. Miles’in Dillon’dan hoşlanmamı istememesine bayıldım.

“Corbin onunla bir ilişkiye girmenden hoşlanmaz. Dillon’dan nefret ediyor.”

Ah. Demek *Corbin’in* hatrına Dillon’dan hoşlanmama-
mı istiyordu. Neden bu beni hayal kırıklığına uğrattı?

Yatak odasından çıktı, artık üzerinde kot pantolonu ile
tişörtü yoktu. Kumaş pantolon ve düğmeleri açık bembeyaz bir gömlek vardı.

Pilot üniformasını giymişti.

“Pilot musun?” diye sordum nedense biraz şaşırarak.
Sesimden tuhaf bir şekilde etkilendiğim belli oluyordu.

Kafasını sallayıp mutfağın yanındaki çamaşır odasına
gitti. “Corbin’i oradan tanıyorum,” dedi. “Birlikte uçuş
okuluna gittik.” Çamaşır sepetiyle mutfağa dönüp sepeti
tezgâha koydu. “O iyi biri.”

Gömleğini hâlâ düğmelememişti.

Karnına bakıyordum.

Karnına bakmaktan vazgeç.

Aman Tanrım, *V* şekli vardı. Erkeklerin dış karın kasları
boyunca uzanan o muhteşem girinti ve çıkıntıları gizli bir
hedef tahtasına işaret ediyormuş gibi kot pantolonunun
altında gözden kayboluyorlardı.

Tanrı aşkına, Tate, lanet olası kasıklarına bakıyorsun!

Gömleğini düğmelemeye başlayınca, bir şekilde insa-
nüstü bir güç kazanıp gözlerimi yüzüne bakmaya zorla-
dım.

Düşünceler. Düşüncelerim olmalıydı ama onları bula-
mıyordum. Belki de havayolu pilotu olduğunu öğrendiğim
içindi.

Ama neden bu beni etkilesin ki?

Dillon’ın pilot olması beni etkilememişti. Gerçi, Dil-

lon'm pilot olduğunu çamaşırlarıyla ilgilenirken ve karın kaslarını sergilerken ğrenmemiştim. Karın kaslarını sergileyerek çamaşırlarını katlayan ve pilot olan bir ocuk kesinlikle etkileyiciydi.

Miles artık tamamen giyinikti. Ayakkabılarını giyiyordu, bir tiyatrodaymışım ve ilgi odağı oymuş gibi onu izliyordum.

“Bu güvenli mi?” diye sordum her nasılsa mantıklı bir düşünce bularak. “Çocuklarla içiyordun ve şimdi de ticari bir uçağın kontrolünü ele almak üzeresin.”

Miles ceketinin fermuarını çektikten sonra önceden doldurduğu spor çantasını yerden aldı. “Bu gece sadece su içtim,” dedi mutfaktan çıkmadan önce. “İki içmeyi pek sevmem. Ve iş geceleri kesinlikle içmem.”

Gölerek oturma odasına doğru onu izledim. Eşyalarını almak için masaya gittim. “Sanırım nasıl tanıştığımızı unutuyorsun,” dedim. “Taşındığım günü? Koridorda sı-zan kişiyi?”

Dışarı çıkmam için kapıyı açtı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum, Tate,” dedi. “Asansörde tanıştık, unuttun mu?”

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim, çünkü gözlerinde en ufak bir ışıltı ya da gülümseme yoktu.

Kapıyı arkamızdan kapattı. Ona evinin anahtarını geri verdim ve kapısını kilitledi. Kendi kapıma yürüyüp açtım.

“Tate?”

Adımı tekrar söylemesi için neredeyse onu duymamış gibi yaptım. Aksine, dönüp ona baktım ve ondan hiç etkilenmemiş gibi davrandım.

“Beni koridorda bulduğun gece bir istisnaydı. Çok nadir bir istisna.”

Gözlerinde ve hatta sesinde bile dile getirmediği bir şey vardı.

Asansörlere doğru yürüyecekken kapısında duraksadı. Karşılık verip vermeyeceğini görmek için bekliyordu. Ona veda etmeliydim. Belki de ona iyi uçuşlar demeliydim. Ama bunu kötü şans olarak algılayabilirdi. Sadece iyi geceler diyebilirdim.

“Rachel’la olanlar yüzünden mi istisnaydı?”

Evet. Ama bunu söylemeyi seçmiştim.

NEDEN böyle söylemiştim?

Duruşu değişti. Sözlerim şimşek çarpmış gibi donmasına neden oldu. Muhtemelen böyle söylediğim için aklı karışmıştı, çünkü o gece hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Çabuk ol, Tate. Toparla.

“Benim Rachel adında biri olduğumu sandın,” deyiverdim elimden geldiğince açıklamaya çalışarak. “İkinizin arasında bir şey olduğunu ve bu yüzden o kadar içtiğini düşündüm...bilirsin.”

Miles derin bir nefes aldı ama saklamaya çalıştı. Sinirini bozmuşum.

Anlaşılan Rachel hakkında konuşamazdık.

“İyi geceler, Tate,” dedi arkasını dönerek.

Ne olduğunu anlamadım. Onu utandırmış mıydım? Sinirlendirmiş miydim? Üzmüş müydüm?

Her ne yaptıysam bundan nefret ediyordum. Kapımıyla önünde durduğu asansörün arasını dolduran bu tuhaf histen.

Daireme girip kapıyı kapattım ama o tuhaf his her yerdeydi. Koridorda kalmamıştı.

Altıncı Bölüm

MILES

Altı sene önce

Akşam yemeğini yedik, ama tuhaftı.
Lisa ve babam bizi sohbet etmeye teşvik ettiler,
ama ikimiz de
sohbet edecek havada değildik. Tabaklarımıza baktık. Çatallarımızla
yiyeceklerimizle oynadık.
Yemek yemek istemiyorduk.
Babam, Lisa'ya arka tarafta oturmak isteyip istemediğini
sordu.
Lisa olur dedi.
Lisa, Rachel'dan masayı toplamama yardım etmesini
istedi.

Rachel kabul etti.

Tabakları mutfağa götürdük.

Sessizdik.

Bulaşık makinesini doldururken Rachel tezgâha yaslandı.

Onu yok saymak için elimden geleni yapmamı izledi.

Her yerde olduğunun farkında değildi. Her şeydeydi.

Her şey Rachel olmuştu.

Beni tüketiyordu.

Düşüncelerim düşünce olmaktan çıkmıştı.

Düşüncelerim Rachel olmuştu.

Sana âşık olamam, Rachel.

Lavaboya baktım. *Rachel'a bakmak istiyordum.*

Nefes aldım. *Rachel'ı içime çekmek istiyordum.*

Gözlerimi kapattım. *Sadece Rachel'ı görüyordum.*

Ellerimi yıkadım. *Rachel'a dokunmak istiyordum.*

Ellerimi bir havluyla kuruladıktan sonra ona doğru
döndüm.

Elleriyle arkasındaki tezgâhı tutuyordu.

Ben ise kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Onlar dünyadaki en kötü ebeveynler,” diye fısıldadı.

Sesi çatladı.

Kalbim kırıldı.

“Alçaklar,” dedim ona.

Güldü.

Gülüştüne âşık olmamam gerekiyor, Rachel.

İçini çekti. Buna da âşık oldum.

“Ne zamandır görüşüyorlar?” diye sordum ona.

Dürüst olacaktı.

Omuzlarını silkti. “Yaklaşık bir senedir.

Ona daha yakın olmak için buraya taşınana kadar

uzak mesafe ilikisiydi.”
Annemin kalbimin kırıldığını hissettim.
“Bir sene mi?” diye sordum. “Emin misin?”
Kafasını salladı.
Annem hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Anlatabilirdim.
Rachel?”
Onunla tanıştığım andan beri yapmak istediğim gibi
adımı yüksek sesle söyledim.
Bana bakmaya devam etti. Yutkundu, sonra
kısık bir sesle, “Evet?” dedi.
Ona doğru bir adım attım.
Vücudu tepki gösterdi. Biraz daha dik durdu.
Biraz daha ağır solumaya başladı.
Yanakları kızardı ama çok değil.
Hiçbir şey abartı değildi.
Elim beline oturdu. Gözlerinin içine baktım.
Bana hayır demiyorlardı, o yüzden durmadım.
Dudaklarım onunkilere dokununca birçok şey hissettim.
Hem iyi hem kötü
ve hem doğru hem yanlış ve
intikam.
Derin bir nefes alırken benim nefeslerimi de çaldı.
Ona doğru nefes verip
ona daha fazlasını verdim. Dillerimiz birbirine değip
suçluluk duygumuz birbirine dolaşırken, parmaklarım
Tanrı’nın özellikle onun için yarattığı saçlarının arasında
dolaştı.
En sevdiğim yeni tat Rachel’dı.
En sevdiğim şey Rachel’dı.
Doğum günümde Rachel’ı istiyordum.

Noel'de Rachel'ı istiyordum.
Mezuniyette Rachel'ı istiyordum.
Rachel, Rachel, Rachel.
Ne olursa olsun, sana âşık olacağım, Rachel.
Arka kapı açıldı.
Rachel'ı bıraktım.
O da beni bıraktı ama sadece fiziksel olarak.
Onu hâlâ her şekilde hissedebiliyordum.
Bakışlarımı kaçırdım, ama hâlâ her şey Rachel'dı.
Lisa mutfığa girdi. Mutlu görünüyordu.
Mutlu olmaya hakkı vardı. Ölen o değildi.
Lisa, Rachel'a gitme vakti geldiğini söyledi.
İkisine de veda ettim ama sözlerim sadece Rachel içindi.
Bunun da farkındaydı.
Bulaşıklarla işim bitti.
Babama Lisa'nın hoş biri olduğunu söyledim.
Ona ondan nefret ettiğimi henüz söylemedim.
Belki de hiç söylemezdim. Onu artık aynı gözle görmediğimi bilmesinin bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum.
Şimdi o...*normaldi*. İnsandı.
Belki de bu erkek olmadan önce ergenliğe geçiş töreniydi

—

babanızın hayatı sizden daha
iyi çözemediğini anladığınız andı.
Odama gittim. Cep telefonumu çıkarıp
Rachel'a mesaj gönderdim.

Ben: Yarın geceyi ne yapacağız?

Rachel: Onlara yalan söyleriz?

Ben: Yedide buluşalım mı?

Rachel: Evet.

Ben: Rachel?

Rachel: Evet?

Ben: İyi geceler.

Rachel: İyi geceler, Miles.

Telefonumu kapattım çünkü bu gece aldığım son mesajın
bu olmasını istiyordum. Gözlerimi kapattım.

Rachel'a âşık oluyordum.

Yedinci Bölüm

TATE

Miles'ı en son gördüğümden beri iki hafta olmuştu ama her iki saniyede bir onu düşünüyordum. Corbin kadar çok çalışıyordu, arada sırada evin bana kalması güzel olsa da, Corbin çalışmadığında sohbet edebileceğim birinin olması da güzeldi. Hem Corbin hem Miles'ın izinli olmalarının güzel olabileceğini söyledim, ama buraya geldiğimden beri böyle bir şey olmamıştı.

Şimdiye kadar.

“Babası çalışıyor ve pazartesiye kadar izinli,” dedi Corbin. Şükran Günü’nde Miles’ı bizimle eve gelmeye davet ettiğini bilmiyordum. Miles’ın kapısını tıkladığından. “Yapacak başka bir şeyi yok.”

Bu kelimeleri duyduktan sonra kafamı salladığıma eminim, ama arkamı dönüp doğruca asansöre yürüdüm. Mi-

les kapısını açtığında bizimle gelecek olması gerçeği karşısında heyecanlandığımı belli etmekten korkuyordum.

İkisi de asansöre bindiklerinde en uç kısmındaydım. Miles başıyla beni selamladı, ama hepsi bu kadardı. Onunla en son konuştuğumda, aramızda tuhaf bir gerilime sebep olmuştum, bu yüzden tek kelime etmedim. Ayrıca ona bakmamaya çalıştım ama başka bir şeye odaklanmak son derece zordu. Beyzbol şapkası, kot pantolonu ve San Francisco 49ers tişörtüyle oldukça spor giyinmişti. Sanırım bu yüzden gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyordum, çünkü çekici görünmek için daha az çaba gösteren erkekleri her zaman daha çekici bulurdum.

Gözlerim giysilerinden ayrıldı ve dikkatli bakışlarıyla kenetlendi. Utançla gülümsemeli mi yoksa bakışlarımı mı kaçırmalıyım bilmiyordum, bu yüzden bir sonraki hamlesini taklit etmeyi seçip ilk önce onun bakışlarını kaçırmasını bekledim.

Bunu yapmadı. Asansör yolculuğu boyunca sessizce beni izlemeyi sürdürdü ve ben de inatla aynı şeyi yaptım. Nihayet zemin kata vardığımızda, asansörden ilk onun inmesi içimi rahatlattı, çünkü son altmış saniyedir nefesimi tuttuğum düşünülürse, oldukça belirgin bir şekilde nefes almam gerekti.

“Üçünüz nereye böyle?” diye sordu Kap hepimiz asansörden iner inmez.

“San Diego’ya eve dönüyoruz,” dedi Corbin. “Şükran Günü için planın var mı?”

“Uçuşlar için yoğun bir gün olacak,” dedi Kap. “Sanırım burada çalışacağım.” Bana göz kırptı, ona göz kırparak karşılık verdikten sonra dikkatini Miles’a verdi. “Peki ya sen, evlat? Sen de mi eve gidiyorsun?”

Miles asansörde bana sessizce baktığı gibi Kap'a sessizce baktı. Bu beni hayal kırıklığına uğrattı, çünkü asansördeyken, Miles'ın yanındayken ona karşı hissettiğim çekimi bana karşı hissettiğine dair içimde küçük bir umut belirmişti. Ama şimdi, Kap'a karşı da her zamanki mesafeli tutumunu takındığını görünce, Miles'ın utanmadan bakışlarını birine dikmesinin o kişiden hoşlandığı anlamına gelmediğinden emin oldum. Anlaşılan Miles *herkese* bu şekilde bakıyordu. İkisinin de konuşmadığı oldukça sessiz ve tuhaf bir beş saniye geçti. Belki de Miles kendisine "evlat" diye hitap edilmesinden hoşlanmıyordu?

"Şükran Günün kutlu olsun, Kap," diye homurdandı Miles en sonunda Kap'ın sorusuna yanıt vermeye gerek duymadan. Arkasını dönüp Corbin'le lobide ilerledi.

Kap'a bakıp omuzlarımı silktim. "Bana şans dile," dedim kısık bir sesle. "Görünüşe bakılırsa, Bay Archer yine kötü gününde."

Kap gülümsedi. "Hayır," dedi sandalyesine doğru bir adım geri çekilirken. "Bazı insanlar sorulardan hoşlanmazlar, hepsi bu." Sandalyesine oturdu. Bana veda edercesine selam verdi ve ben de ona selam verdikten sonra çıkışa doğru yürüdüm.

Kap'ın Miles'ı sevdiği için mi, yoksa *herkes* için bir mazaret uydurduğu için mi onun kaba davranışını mazur gördüğünü bilmiyordum.

Arabaya vardığımızda, "İstersen ben kullanırım," dedi Miles, Corbin'e. "Henüz uyumadığını biliyorum. "Yarın da sen kullanırsın."

Corbin kabul etti ve Miles şoför kapısını açtı. Arka koltuğa geçip nereye oturacağıma karar vermeye çalıştım. Mi-

les'in arkasına mı, ortaya mı yoksa Corbin'in arkasına mı oturmalıyım? Nereye oturursam oturayım, onu hissedecektim. O her yerdeydi.

Miles her şeydi.

Birinden hoşlanmaya başlayan biri için durum böyleydi. Hiçbir yerdeydi, sonra birden her yerdeydi, istesem de istemesem de.

Benim de onun için herhangi bir yerde olup olmadığımı merak ettim ama bu düşüncem uzun sürmedi. Bir erkeğin benden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayabilirdim ve Miles kesinlikle o kategoriye girmiyordu. Bu yüzden onun yanındayken hissettiğim bu şeye engel olmanın bir yolunu bulmalıyım. Doğru düzgün işe ve okula odaklanacak kadar vaktim yokken, en son ihtiyacım olan şey bir erkekten aptalca hoşlanmaktı.

Çantamdan bir kitap çıkarıp okumaya başladım. Miles radyoyu açtı ve Corbin koltuğunu geriye yatırıp ayaklarını arabanın ön panosuna koydu.

Miles'a baktım, dikiz aynasını ayarlıyordu. Arkasına dönüp park yerinden çıkmak için aracın arkasına bakarken bir an benimle göz göze geldi.

"Rahat mısın?" diye sordu. Yanıtımı beklemeden önüne dönüp arabayı vitese aldı ve sonra dikiz aynasından bana baktı.

"Evet," dedim. Kelimenin sonuna bir gülümseme eklediğimden emin oldum. Bizimle gelmesine üzüldüğümü düşünmesini istemiyordum, ama yanındayken mesafeli görünmemek benim için zordu, çünkü mesafeli olmak için elimden geleni yapıyordum.

Önüne baktı, ben ise kitabıma döndüm.

Yarım saat geçti, arabanın sarsıntısına rağmen okumaya çalışmam başımı ağrıtmaya başladı. Kitabı yanıma bırakıp arka koltuğa yerleştim. Başımı arkaya yaslayıp ayaklarımı Miles ve Corbin'in arasındaki konsola koydum. Dikiz aynasından bana baktı, gözleriyle her yanıma dokunuyormuş gibi hissediyordum. Ama bu iki saniyeden daha uzun sürmedi, sonra tekrar yola döndü.

Bundan nefret ediyordum.

Aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hiç gülümsemiyordu. Hiç kahkaha atmıyordu. Flört etmiyordu. Yüzü duyguları ve geri kalan dünya arasında sürekli bir zırh bulunduruyor gibi görünüyordu.

Hep sessiz erkeklerden hoşlanmışımdır. Erkeklerin çoğu çok konuştuğu ve akıllarından geçen her düşünceye katlanmak acı verici olduğu için. Ama Miles sessiz erkeklerin tam tersi olmasını dilememe neden oluyordu. Aklından geçen düşünceleri bilmek istiyordum. Özellikle de, şu an aklından geçen, değişmez, katı ifadesinin arkasına gizli olan düşüncesini.

Dikiz aynasından ona bakıp onu anlamaya çalışırken, tekrar bana baktı. Telefonuma baktım, beni ona bakarken yakaladığı için biraz utandım. Ama o ayna bir miknatis gibiydi ve lanet olası gözlerim oraya kayıp duruyordu.

Tekrar aynaya baktığım anda o da baktı.

Bakışlarımı indirdim.

Lanet olsun.

Bu yolculuk hayatımın en uzun yolculuğu olacaktı.

Üç dakika dayandıktan sonra tekrar baktım.

Lanet olsun. O da baktı.

Gülümsedim, oynadığımız bu oyun her neyse hoşuma gitti.

O da gülümsedi.

O.

Da.

Gülümsedi.

Miles yola döndü, ama gülümsemesi birkaç saniye kaldı. Biliyorum, çünkü ona bakmama engel olamıyordum. Tekrar kaybolmadan önce bir resmini çekmek istiyordum, ama bu tuhaf olurdu.

Kolunu konsolun üzerine indirdi, ama ayaklarım oradaydı. Ellerimin üzerinde doğruldum. “Özür dilerim,” dedim ayaklarımı geri çekerken.

Parmaklarını çıplak ayağıma dolayarak bana engel oldu. “Sorun değil,” dedi.

Eli hâlâ ayağıma dolanmış haldeydi. Ona bakakaldım.

Vay canına, baş parmağını hareket ettirdi. *Bilerek* hareket ettirip ayağımın yan tarafını okşadı. Kalçalarım kasıldı, nefesim durdu ve bacaklarım gerildi, çünkü az önce ayağımı okşadıktan sonra elini geri çektiğine emindim.

Gülümsememe engel olmak için yanağımın iç kısmını ısırmak zorunda kaldım.

Bana kalırsa benden hoşlanıyorsun, Miles.

★★★

Anne babamın evine varır varmaz, babam Corbin’i ve Miles’ı Noel ışıklarını asmakla görevlendirdi. Eşyalarımızı eve götürdüm ve Corbin ve Miles’a kendi odamı verdim, çünkü iki yataklı tek oda oydu. Corbin’in eski yatak odasına yerleştim, sonra mutfığa gidip annemin akşam yemeğini hazırlamasına yardım ettim.

Şükran Günü evimizde hep küçük bir kutlama olmuş-

tu. Annem ve babam aileler arasında seçim yapmaktan hoşlanmazdı ve bir pilotun yılın en yoğun olduğu dönemi tatiller olduğu için babam nadiren evde olurdu. Annem Şükran Günü'nün sadece birinci dereceden yakın-lara mahsus olmasına karar vermişti, bu yüzden her sene Şükran Günü'nde sadece ben, Corbin, annem ve evdeyse babam olurdu. Geçen sene hem babam hem de Corbin çalıştıkları için sadece annem ve bendik.

Bu sene hep birlikteydik.

Ve *Miles* da vardı.

Bu şekilde burada olması tuhaftı. Annem onunla tanış-tığı için memnun görünüyordu, bu nedenle sanırım sorun etmiyordu. Babam herkesi severdi ve birinin daha Noel ışıklarına yardım etmesini sevinçle karşılamıştı, bu yüzden üçüncü bir kişinin varlığının onu hiç rahatsız etmediğini biliyordum.

Annem haşlanmış yumurtaların olduğu tencereyi bana verdi. İçli yumurta hazırlamak için yumurtaları kırmaya başladım, bu sırada annem tezgâha yaslanıp çenesini elle-rine aldı. "Miles kesinlikle çok yakışıklı," dedi tek kaşını kaldırarak.

Annem hakkında bir şeyi açıklığa kavuşturmalıyım. O harika bir annedir. Gerçekten harika bir annedir. Ama hiç-bir zaman kendimi onunla erkekler hakkında konuşacak kadar rahat hissetmemişimdir. Bu on iki yaşındayken, ilk reglimi olduğumda başladı. O kadar heyecanlanmıştı ki, bana ne olduğunu açıklamadan üç arkadaşını arayıp onlara haber vermişti. Sırların birinin kulaklarına vardığı anda sır olmaktan çıktığını erken yaşta öğrenmiştim.

"Fena değil," dedim tamamen yalan söyleyerek. Kesin-

likle yalan söylüyordum, çünkü çok yakışıklıydı. Altınımı kahverengi saçları, o büyüleyici mavi gözleri, geniş omuzları, birkaç gün aralıksız çalıştığında keskin çenesinde belirten kirli sakalları ve duştan yeni çıkmış ve henüz havluyla kurulanmamış gibi her zaman muhteşem kokmasıyla birleşince...

Aman Tanrım.

Kime dönüşüyordum böyle?

“Kız arkadaşı var mı?”

Omuzlarımı silktim. “Onu pek tanımıyorum, anne.” Tencereyi lavaboya götürüp kabuklarının gevşemesi için yumurtaları suya tuttum. “Babam emekliliği nasıl buldu?” diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak.

Annem sırtıttı. Bunun bir sırtıma olduğunun farkındaydım ve bundan nefret ediyordum.

Sanırım ona asla herhangi bir şey söylemek zorunda kalmayacaktım, çünkü o benim annemdi. Zaten biliyordu.

Yüzüm kızardı ve arkamı dönüp lanet olası yumurtaları kırmayı bitirdim.

Sekizinci Bölüm

MILES

Altı sene önce

“Bu gece Ian’lara gidiyorum,” dedim ona.
Babamın umurunda değildi. Lisa’yla çıkacaktı.

Aklı Lisa’daydı.

Lisa her şeyiydi.

Eskiden Carol her şeyiydi. Bazen

Carol ve Miles her şeyi olurdu.

Artık her şeyi Lisa’ydı.

Sorun değildi, çünkü eskiden benim her şeyim de
o ve Carol’dı.

Ama artık değildi.

Başka bir yerde buluşup buluşamayacağımızı sormak için
ona bir mesaj gönderdim.

Lisa’nın bizim evimize gelmek için evden ayrıldığını
söyledi. Evlerine gidip onu alabileceğimi söyledi.

Oraya vardığımda, arabadan inmekle inmemek arasında kaldım. Arabadan inmemi isteyip istemediğini bilmiyordum.

İndim.

Kapısına kadar yürüyüp tıklattım.

Kapıyı açtığında ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir yanım ona üzgün olduğumu, onu öpmemem gerektiğini bildiğimi söylemek istiyordu.

Diğer yanım ise hakkında her şeyi bilene kadar ona milyonlarca soru sormak istiyordu.

Ama daha çok onu öpmek istiyordum, özellikle de artık kapı açıldığı ve karşımda durduğu için.

“Bir süreliğine içeri gelmek ister misin?” diye sordu.

“En az birkaç saat geri dönmez.”

Kafamı salladım. Onun da benim kafamı sallamamı sevip sevmediğini merak ediyordum.

Kapıyı arkamdan kapattı ve etrafıma baktım.

Evleri küçüktü.

Daha önce hiç bu kadar küçük bir evde yaşamamıştım.

Sanırım bu hoşuma gitti. Ev ne kadar küçük olursa, aile birbirini sevmeye o kadar mecbur olurdu.

Kaçabilecekleri başka bir yer yoktu. Babam ve benim de küçük bir eve taşınmamızı isterdim. İletişim kurmak zorunda

kalacağımız bir yer. Annem öldükten sonra evde büyük bir boşluk bırakmamış gibi davranmayı bırakacağımız bir yer.

Rachel mutfığa gitti. Bana içecek bir şey isteyip istemediğimi sordu.

Onu takip edip içecek neleri olduğunu sordum.

Bana süt, çay, kola, kahve, meyve suyu ve alkol hariç her şeyleri olduğunu söyledi.

“Umarım suyu seviyorsundur,” dedi. Güldü.
Onunla birlikte güldüm. “Su harika. İlk tercihim olurdu.”

İkimize de birer bardak su doldurdu.

Birbirine karşı tezghlara yaslandık.

Birbirimize baktık.

Onu dün gece pmemeliydim.

“Seni pmemem gerekirdi, Rachel.”

“Sana izin vermemem gerekirdi,” dedi bana.

Bir süre daha birbirimize baktık. Onu tekrar pmeme izin verip vermeyeceğini merak ediyordum.

Gidip gitmemem gerektiğini merak ediyordum.

“Buna son vermek kolay olur,” dedim.

Yalan syliyordum.

“Hayır, olmaz,” dedi.

Doğruyu syliyordu.

“Sence evlenecekler mi?”

Kafasını salladı. Neden bu kez kafasını sallamasından hoşlanmadım?

Yanıt verdiği sorudan hoşlanmamıştım.

“Miles?”

Gözlerini ayaklarına çevirdim.

Adımı bir silahmış, uyarı ateşi aıyormuş ve kaçmam gerekiyormuş gibi söyledi.

Depara kalktım. “Ne?”

“Evi sadece bir aylığına kiraladık.

Dn telefonda onunla konuşmasına kulak misafiri oldum.”

Tekrar bana baktı. “İki hafta içinde sizin evinize taşınacağız.”

Engele takılıp düştüm.

Benim evime taşınacaktı.

Benim evimde yaşayacaktı.

Annesi annemin bıraktığı bütün boşluğu dolduracaktı.

Gözlerimi kapattım. *Hâlâ Rachel’ı görüyordum.*

Gözlerimi açtım. *Rachel’a bakıyordum.*

Arkama dönüp tezgâhı kavradım. Başımın omuzlarımın arasına düşmesine izin verdim. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Ondan hoşlanmak istemiyordum.

Sana âşık olmak istemiyorum, Rachel.

Aptal değildim. Tutkunun nasıl olduğunu biliyordum.

Tutku sahip olamayacağı şeyi isterdi.

Tutku, Rachel’a sahip olmamı istiyordu.

Mantığım Rachel’ın uzaklara gitmesini istiyordu.

Mantığın tarafını tuttum ve tekrar Rachel’a döndüm.

“Bu hiçbir yere gidemez,” dedim ona. “

Bizi kastediyorum.

Sonu iyi olmaz.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı.

“Buna nasıl engel olacağız?” diye sordum ona.

Kendi sorumu yanıtlamamı umarak bana baktı.

Yanıtlayamazdım.

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

GÜRÜLTÜLÜ, SAĞIR EDİCİ SESSİZLİK.

Ellerimle kulaklarımı kapatmak istedim.

Bir zırhla kalbimi örtmek istedim.
Seni tanımıyorum bile, Rachel.
“Gitmeliyim,” dedim.
Bana peki dedi.
“Yapamam,” diye fısıldadım.
Bana peki dedi.
Birbirimize baktık.
Belki ona yeterince uzun süre bakarsam,
bakmaktan sıkılırdım.
Tekrar tadına bakmak istiyordum.
Belki yeterince tadını alırsam, tadına bakmaktan
sıkılırdım.
Ona ulaşmamı beklemedi. Yarı yolda benimle buluştu.
Yüzünü tutarken kollarımı tuttu ve dudaklarımızla
birlikte
suçluluk duygumuz çarpıştı. Gerçekler hakkında
kendimizi kandırıyorduk.
Bunun üstesinden gelebileceğimizi söylüyorduk... ancak
en ufak bir kontrole bile sahip değildik.
Dokunuşuyla tenim iyileşti. Ellerini arasında
gezdirdiği saçlarım güzelleşti. Dili içindeyken
ağzım kendini daha iyi hissediyordu.
Keşke bu şekilde nefes alabilseydik.
Keşke bu şekilde *yaşayabilseydik*.
Hayat onunla bu şekilde daha güzel olurdu.
Sırtı buzdolabına dayanmıştı. Ellerim başının yanındaydı.
Geri çekilip ona baktım.
“Sana sormak istediğim milyonlarca soru var,” dedim.
Gülümsedi. “Sanırım başlasan iyi olacak.”
“Nerede üniversiteye gideceksin?”

“Michigan’da,” dedi. “Ya sen?”

“Lisans eğitimimi burada alacağım ve sonra en iyi arkadaşım,

Ian ve ben uçuş okuluna gideceğiz. Pilot olmak istiyorum. Sen ne olmak istiyorsun?”

“Mutlu,” dedi gülümseyerek.

Bu harika bir cevaptı.

“Doğum günün ne zaman?” diye sordum ona.

“Üç Ocak,” dedi. “On sekiz yaşına gireceğim. Seninki ne zaman?”

“Yarın,” dedim ona. “Yarın on sekiz yaşına gireceğim.”

Doğum günümün yarın olduğuna inanmadı. Ona kimliğimi gösterdim. Erkenden doğum günümü kutladı.

Beni tekrar öptü.

“Evlenirlerse ne olacak?” diye sordum ona.

“Evlenmeseler bile birlikte olmamızı asla onaylamazlar.”

Haklıydı. Bunu arkadaşlarına açıklamaları zor olurdu.

Ailenin geri kalanına açıklamaları zor olurdu.

“Öyleyse, sonunun iyi olmayacağını biliyorsak, buna devam etmenin anlamı ne?” diye sordum ona.

“Çünkü nasıl duracağımızı bilmiyoruz.”

Haklıydı.

“Yedi ay sonra Michigan’a gidiyorsun ve ben San Francisco’da olacağım. Belki de aradığımız yanıt budur.”

Kafasını salladı. “Yedi ay mı?”

Kafamı salladım. Parmağımı dudaklarına dokundurdum, çünkü dudakları öpüşmediğimizde bile takdir edilmesi gereken dudaklardı.

“Yedi ay buna devam edeceğiz.
Kimseye söylemeyeceğiz. Sonra...”
Konuşmayı bıraktım, çünkü nasıl *Sonra duracağız*
demeyi bilmiyordum.
“Sonra duracağız,” diye fısıldadı.
“Sonra duracağız,” diye ona katıldım.
Kafasını salladı, geri sayımımızı neredeyse
duyabiliyordum.
Onu öptüm, artık bir planımız olduğu için çok daha
güzeldi.
“Üstesinden geleceğiz, Rachel.”
Bana katılırcasına gülümsedi. “Üstesinden geleceğiz,
Miles.”
Dudaklarına hak ettiği değeri verdim.
Seni yedi ay boyunca seveceğim, Rachel.

Dokuzuncu Bölüm

TATE

“Hemşire!” diye seslendi Corbin. Mutfağa girdi, Miles da onu izledi. Corbin kenara çekilip Miles’a işaret etti. Eli kan içindeydi. Damlıyordu. Miles ne yapmam gerektiğini biliyormuşum gibi bana bakıyordu. Acil Servis’te değildik. Annemin mutfağındaydık.

“Biraz yardım eder misin?” dedi Miles bileğini sıkıca tutarak. Kanı yere damlıyordu.

“Anne!” diye seslendim. “İlkyardım çantan nerede?” Dolapları açarak bulmaya çalıştım.

“Alt kattaki banyoda! Lavabonun altında!” diye seslendi.

Banyoya işaret ettim ve Miles beni takip etti. Dolabı açıp ilkyardım çantasını çıkardım. Klozetin kapağını kapatıp Miles’a oturmasını söyledim ve sonra küvetin kenarına oturup elini kendime doğru çektim. “Ne yaptın?” Kesigi temizleyip incelemeye başladım. Derindi, avucunun tam ortasındaydı.

“Merdiveni tuttum. Düşüyordu.”

Kafamı salladım. “Düşmesine izin vermeliydin.”

“Veremezdim,” dedi. “Corbin merdivenin üstündeydi.”

Ona baktım, o yoğun mavi gözleriyle bana bakıyordu. Tekrar eline baktım. “Dikiş atılması gerek.”

“Emin misin?”

“Evet,” dedim. “Seni acil servise götürebilirim.”

“Burada dikemez misin?”

Kafamı salladım. “Doğru malzemelerim yok. Dikiş ipi-ne ihtiyacım var. Kesik çok derin.”

Diğer elini ilkyardım çantasının içinde gezdirdi. Bir makara iplik çıkarıp bana verdi. “Elinden geleni yap.”

“Bu lanet olası bir düğme dikmek gibi değil, Miles.”

“Bir kesik yüzünden bütün günü acil serviste geçirecek değilim. Sadece elinden geleni yap. Bana bir şey olmaz.”

Ben de bütün günü acil serviste geçirmesini istemiyordum. *Burada* olamayacağı anlamına gelirdi. “Elin enfeksiyon kapar ve ölürsen, bu işe karıştığımı inkâr ederim.”

“Elim enfeksiyon kapar ve ölürsem, seni suçlayamayacak kadar ölü olurum.”

“Haklısın,” dedim. Yarasını tekrar temizledikten sonra ihtiyacım olan malzemeleri alıp tezgâha dizdim. Oturuş şeklimiz yüzünden iyi bir açıkla göremiyordum, bu yüzden yerimden kalkıp ayağımı küvetin kenarına koydum ve elini bacağıma koydum.

Elini bacağıma koydum.

Lanet olsun.

Kolu bacağımın üzerindeyken bu iş yürümeyecekti. Elimin sakın kalmasını ve titrememesini istiyorsam, yenden yerleşmemiz gerekecekti.

“Böyle olmayacak,” dedim ona dönerek. Elini tutup tezgâhın üzerine koydum ve sonra doğruca karşısına geçtim. Diğer pozisyon daha iyiydi ama elini dikerken bacağıma dokunmasına izin veremezdim.

“Acıyacak,” diye uyardım.

Acının ne demek olduğunu biliyormuş ve bu onun için hiçbir şey değilmiş gibi güldü.

İğneyle tenini deldiğimde hiç kıpırdamadı.

Çıtını çıkarmadı.

Sessizce işimi yapmamı izledi. Arada sırada gözlerini elinden alıp yüzüme baktı. Her zamanki gibi konuşmadık.

Ona aldırmamaya çalıştım. Eline, yarasına ve kapatılmaya ne kadar ihtiyacı olduğuna odaklanmaya çalıştım, ama yüzlerimiz çok yakındı ve nefesini her verdiğinde yanağımda hissedebiliyordum. Ve nefesini çok sık vermeye başlamıştı.

“Yara izi kalacak,” diye fısıldadım.

Sesimin geri kalanının nereye gittiğini merak ediyordum.

İğneyi dördüncü kez ittim. Acıdığını biliyordum ama belli etmiyordu. Tenini her deldiğimde onun yerine yüzümü buruşturmamak için kendime engel olmak zorunda kalıyordum.

Yarasına odaklanmam gerekirdi, ama hissettiğim tek şey birbirimize değen dizlerimizdi. Dikiş atmadığım eli dizinin üzerinde duruyordu. Parmak uçlarından biri dizime değiyordu.

Şu an nasıl bu kadar çok şey olabildiğini bilmiyordum, ama bütün dikkatim o parmak ucundaydı. Kot pantolonumu dağlayan bir ütü kadar sıcak geliyordu. Ciddi bir

kesikle karşımda oturuyordu, akan kanı elinin altındaki havluyu tamamen ıslatıyordu ve elimdeki iğneyle tenini deliyordum ama tek düşünebildiğim dizimle parmağının küçük temasıydı.

Aramızda kumaş katı olmasaydı, dokunuşunun hissettireceğini merak ettim.

İki saniyeliğine göz göze geldik, sonra hemen eline baktım. Artık eline bakmıyordu. Bana bakıyordu ve nefes alışını göz ardı etmek için elimden geleni yapıyordum. Ona çok yakın durduğum için mi, yoksa canını yaktığım için mi daha hızlı nefes almaya başladığını bilmiyordum.

İki parmağının ucu dizime değiyordu.

Üç.

Tekrar nefesimi tutup dikişi bitirmeye odaklandım.

Yapamıyordum.

Bu kasıtlıydı. Bu yanlışlıkla bir dokunuş değildi. Bana dokunmak istediği için dokunuyordu. Parmakları dizimin etrafında bir yol izledi ve eli bacağımın arkasına kaydı. İçini çekerek alnını omzuma yaslayıp eliyle bacağımı sıktı.

Hâlâ nasıl ayakta durabildiğimi bilmiyordum.

“Tate,” diye fısıldadı. Adımı öylesine acılı bir şekilde söyledi ki, yaptığım şeyi bırakıp bana canının yandığını söylemesini bekledim. Benden bir dakika istemesini bekledim. Bu yüzden bana dokunuyordu, değil mi? Canını yaktığım için?

Başka bir şey söylemedi ve son dikişi atıp ipi düğümledim.

“Bitti,” dedim malzemeleri banyo tezgâhına koyarak. Beni bırakmadı ve ben de geri çekilmedim.

Elini yavaşça bacağımın kenarından basenime ve kalçamdan belime doğru götürdü.

Nefes al, Tate.

Parmaklarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti, başı hâlâ bana yaslıydı. Ellerim omuzlarını buldu, çünkü dengemi korumak için bir yere tutunmam gerekiyordu. Vücudumdaki bütün kaslar nedense işlerini nasıl yapacaklarını unutmuşlardı.

Hâlâ ayaktaydım, o ise hâlâ oturuyordu, ama beni iyice kendisine doğru çektiği için bacaklarının arasındaydım. Yavaşça yüzünü omzumdan kaldırırken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, çünkü ona bakamayacağım kadar gerilmeme sebep oluyordu.

Bana bakmak için kafasını kaldırdığını hissettim ama gözlerim hâlâ kapalıydı. Gözlerimi biraz sıktım. Nedenini bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Sadece Miles'ı biliyordum.

Ve şu an, sanırım Miles beni öpmek istiyordu.

Şu an, Miles'ı öpmek istediğimden son derece eminim.

Elini yavaşça sırtımdan yukarı çıkarıp enseme durdu. Parmaklarının dokunduğu her yerimde izler bıraktığını hissettim. Parmakları ensemin altındaydı ve dudaklarıyla çenem arasında iki santimetreden az bir mesafe vardı. O kadar yakındı ki, tenime değen şey dudakları mı, yoksa nefesi mi, ayırt edemiyordum.

Ölmek üzere olduğumu hissediyordum ve o ilkyardım çantasında beni kurtarabilecek hiçbir şey yoktu.

Ensemi daha sıkı kavradı...ve sonra beni öldürdü.

Ya da öptü. İkisinin de üzerimde aynı hissi bırakacağından emin olduğum için hangisi olduğunu anlayamadım. Dudaklarını hissetmek her şeydi. Hem yaşamak hem ölmek hem de yeniden doğmaktı.

Yüce Tanrım. Beni öpüyordu.

Dili çoktan ağzımdaydı, hafifçe dilimi okşuyordu ve bunun nasıl olduğunu hatırlamıyordum. Ama benim için sorun değildi. Bu da sorun değildi.

Ayağa kalkmaya başladı ama dudakları benden ayrılmadı. Beni birkaç adım geriye doğru itti ve en sonunda başımın arkasındaki elinin yerini duvar aldı. Şimdi ise belime dokunuyordu.

Aman Tanrım, dudakları çok sahipleniciydi.

Parmaklarını yine iyice açıp kalçamı kavradı.

Vay canına, inliyordu.

Eli belimden bacağıma doğru kaydı.

Öldür beni. Beni şimdi öldür.

Bacağımyı kaldırıp etrafına doladı ve sonra o kadar güzel bir şekilde kendisini bana bastırdı ki, ağzına doğru inledim. Öpücük aniden kesildi.

Neden geri çekiliyordu? Durma, Miles.

Bacağımyı bıraktı ve sanki ayakta durmak için desteğe ihtiyacı varmış gibi avucunu başımın yanında duvara vurdu.

Hayır, hayır, hayır. Devam et. Dudaklarını tekrar dudaklarının üzerine koy.

Gözlerine bakmaya çalıştım, ama kapalıydılar.

Pişmanlık duyuyordu.

Gözlerini açma, Miles. Pişman olduğunu görmek istemiyorum.

Alnını başımın yanında duvara yasladı, ikimiz de sessizce durmuş, ciğerlerimizi havayla doldurmaya çalışırken vücudu hâlâ bana yaslıydı. Birkaç derin nefesin ardından duvardan uzaklaştı, arkasını dönüp banyo tezgâhına yürüdü. Neyse ki, gözlerini açtığı görmemiştim ve şimdi sırtı

bana dönük olduğu için hissettiği pişmanlığı göremiyordun. Bir medikal makas alıp bir parça sargı bezi kesti.

Duvara yapışıp kalmıştım. Sanırım sonsuza kadar burada olacaktım.

Artık duvar kâğıdıydım. Evet. Ben buydum.

“Bunu yapmamam gerekirdi,” dedi. Sesi kararlıydı. Kattıydı. Metal gibi. Kılıç gibi.

“Sorun değildi,” dedim. Sesim kararlı değildi. Sıvı gibiydi. Buharlaştı.

Yaralı elini sardıktan sonra dönüp bana baktı.

Gözleri de sesi kadar kararlıydı. Ayrıca metal kadar sertti. O, ben ve o öpücükle ilgili olan bütün umudumun asılı olduğu ipleri kesen kılıçlar gibiydi.

“Bir daha bunu yapmama izin verme,” dedi.

Bunu tekrar yapmasını Şükran Günü yemeğinden daha çok istiyordum, ama ona bunu söylemedim. Konuşamıyordum, çünkü pişmanlığı benim de boğazıma takılmıştı.

Banyonun kapısını açıp dışarı çıktı.

Hâlâ duvara yapışık duruyordum.

Bu.

Da.

Neydi?

Artık banyo duvarına yapışık değildim.

Sandalyeme yapıştım, akşam yemeği masasında uygun bir şekilde Miles’in yanında oturuyordum.

Kendisinden, bizden ve öpüşmemizden “bu” diye söz ettiğinden beri hiç konuşmadığımı Miles’in.

Bir daha “bunu” yapmama izin verme.

İstesem bile onu durduramazdım. ‘Onu’ yapmasını o kadar çok istiyordum ki, yemek yemek bile istemiyordum ve muhtemelen Şükran Günü yemeğini ne kadar sevdiğimi bilmiyordu. Bu ‘onu’ çok istediğim anlamına geliyordu ve ‘onunla’ önümde duran yiyecek dolu tabağı kastetmiyordum. ‘O’ Miles’tı. Bizdik. Miles’ı öpmekti. Miles’ın beni öpmesiydi.

Birden çok susadım. Bardağımı alıp üç yudumda suyun yarısını bitirdim.

“Kız arkadaşın var mı, Miles?” diye sordu annem.

Evet, anne. Ona bu tür sorular sormaya devam et, çünkü ben bunu yapamayacak kadar korkuyorum.

Miles boğazını temizledi. “Hayır, hanımefendi,” dedi.

Corbin çaktırmadan gülünce göğsümde bir hayal kırıklığı bulutu oluştu. Anlaşılan, Miles’ın da ilişkilere bakış açısı Corbin’le aynıydı ve Corbin annemin birine bağlanabileceğini düşünmesini komik buluyordu.

Birden az önceki öpüşmemizi daha az çarpıcı buldum.

“Çok cezbedici,” dedi. “Havayolu pilotu, bekâr, yakışıklı, kibar.”

Miles karşılık vermedi. Hafifçe gülümseyip ağzına bir parça patates attı. Kendisinden bahsetmek istemiyordu.

Çok yazık.

“Miles’ın uzun zamandır kız arkadaşı olmadı, anne,” dedi Corbin şüphelerimi doğrularcasına. “Ama bu bekâr olduğu anlamına gelmiyor.”

Annem şaşkınlıkla kafasını eğdi. Ben de. Miles da.

“Ne demek istiyorsun?” dedi. Gözleri anında kocaman oldu. “Ah! Çok özür dilerim. Bu kadar meraklı olmamalıyım.” Cümlesinin son kısmını benim henüz fark etmediğim bir şeyi fark etmiş gibi söyledi.

Miles'tan özür diliyordu. Utanmıştı.

Hâlâ aklım karışık.

“Kaçırdığım bir şey mi var?” diye sordu babam.

Annem çatalıyla Miles'a işaret etti. “O eşcinsel, tatlım,” dedi.

Hımm...

“Değil,” dedi babam kesin bir şekilde çıkarımına gülererek.

Kafamı salladım. *Kafamı sallama, Tate.*

“Miles eşcinsel değil,” dedim savunmacı bir şekilde aneme bakarak.

Neden bunu yüksek sesle dile getirmiştin?

Şimdi de Corbin'in kafası karışmış görünüyordu. Miles'a baktı. Bir kaşık dolusu patates Miles'ın önünde havada kaldı ve kaşlarını çatı. Corbin'e bakıyordu.

“Ah, lanet olsun,” dedi Corbin. “Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum. Dostum, çok üzgünüm.”

Miles patates püresiyle dolu kaşığını tabağına bıraktı, hâlâ şaşkın bir şekilde Corbin'i süzüyordu. “Eşcinsel değilim.”

Corbin kafasını salladı. Ellerini havaya kaldırıp böylesine büyük bir sırrı ortaya dökmek istememiş gibi, “Özür dilerim,” dercesine dudaklarını hareket ettirdi.

Miles kafasını salladı. “Corbin. Eşcinsel değilim. Hiçbir zaman olmadım ve olmayacağımdan eminim. Bu da ne demek oluyor, dostum?”

Corbin ve Miles birbirlerine bakıyorlardı ve herkes Miles'ı izliyordu.

“A-ama,” diye kekeleydi Corbin. “Demıştin ki...bir keresinde bana...”

Miles kaşığına bırakıp eliyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Aman Tanrım, Miles. Kahkaha atıyordu.

Gül, gül, gül. Lütfen bunun başına gelen en komik şey olduğunu düşün, çünkü kahkahaların da Şükran Günü yemeğinden daha güzel.

“Eşcinsel olduğumu düşünmene sebep olacak ne söyledim?”

Corbin arkasına yaslandı. “Tam olarak hatırlamıyorum. Üç seneden uzun bir süredir bir kızla birlikte olmadığını söylemiştin. Ben de bunun bana eşcinsel olduğunu söylemeye çalışmanın bir yolu olduğunu sandım.”

Herkes gülüyordu. Ben bile.

“Bu üç seneden uzun bir zaman önceydi! Bunca zamandır eşcinsel olduğumu mu sanıyorsun?”

Corbin’in aklı hâlâ karışık. “Ama...”

Gözyaşları. Miles o kadar şiddetli gülüyordu ki, gözleri yaşırdı.

Güzeldi.

Corbin adına kendimi kötü hissettim. Biraz utanmıştı. Ama Miles’in bunu komik bulması hoşuma gitti. Bunun onu utandırmaması hoşuma gitti.

“Üç sene mi?” dedi babam, benim de takıldığım kısma takılarak.

“Bu üç sene önceydi,” dedi Corbin en sonunda Miles’la birlikte gülerek. “Muhtemelen artık altı sene olmuştur.”

Masa sessizleşti. *Bu* Miles’ı utandırdı.

Daha önce banyodaki öpüşmemizi ve bir kızla en son altı sene önce birlikte olmuş olmasının mümkün olmadığını düşünüp duruyordum. Onunki kadar sahiplenici du-

dakları olan ve onları nasıl kullanacağını bilen bir çocuğun sık sık kızlarla birlikte olduğuna emindim.

Bunu düşünmek istemiyordum.

Ailemin bunu düşünmesini de istemiyordum.

“Yine kanıyor,” dedim eline sarılı sargı bezine bakarak. Anneme döndüm. “Sıvı bandajın var mı?”

“Hayır,” dedi. “O şey beni korkutuyor.”

Miles’a baktım. “Yemekten sonra kontrol ederim,” dedim.

Miles bana bakmadan kafasını salladı. Annem bana iş hakkında sorular sordu. Miles artık ilgi odağı değildi. Sanırım bu onu rahatlatmıştı.

İşığımı söndürüp yatağıma girdim, bugünden ne çıkar-mam gerektiğinden emin değildim. Akşam yemeğinden sonra, oturma odasında on dakika boyunca yarasını tekrar sarmak için uğraşırken bile hiç konuşmadık.

Sargı işlemi boyunca konuşmadık. Dizlerimiz birbirine dokunmadı. Parmağı dizime dokunmadı. Kafasını kaldırıp bana bakmadı. Sadece elini izledi, bakmazsa düşecekmiş gibi ona odaklandı.

Miles ya da o öpücük hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Beni çekici bulduğu belliydi, yoksa beni öpmezdi. Ne yazık ki, bu benim için yeterliydi. Benden *hoşlanıp hoşlanmaması* umurumda değildi. Beni çekici bulmasını istiyordum, çünkü hoşlanma kısmı daha sonra gelebilirdi.

Gözlerimi kapatıp beşinci kez uykuya dalmaya çalıştım ama faydasızdı. Yan tarafıma dönüp kapıya doğru bakarken birinin ayaklarının gölgesinin yaklaştığını fark ettim. Kapı-

yı izleyip açılmasını bekledim, ama gölge kayboldu ve ayak sesleri koridorda ilerledi. Onun Miles olduğuna neredeyse emindim, ama aklımdaki tek kişi olduğu için olabilirdi. Onu takip etmek isteyip istemediğime karar verecek kadar sakinleşmek için birkaç kez kontrollü bir şekilde nefes aldım. Üçüncü kez nefesimi verir vermez yataktan fırladım.

Dişlerimi tekrar fırçalayıp fırçalamamak arasında kaldım, ama en son fırçaladığımdan bu yana yirmi dakika geçmişti.

Saçlarımı aynada kontrol ettikten sonra yatak odamın kapısını açıp elimden geldiğince sessizce mutfığa doğru yürüdüm.

Köşeyi dönünce onu gördüm. Tamamen. Sanki beni bekliyormuş gibi yüzü bana doğru dönük bir şekilde bara yaslanmıştı.

Tanrım, bundan nefret ediyordum.

Gece yarısı olmasına rağmen aynı anda burada olmamız bir tesadüfmüş gibi davrandım. “Uyuyamadın mı?” Yanından geçip buzdolabına gittim ve portakal suyu kutusuna uzandım. Onu dışarı çıkarıp kendime bir bardak doldurduktan sonra karşısında tezgâha yaslandım. Beni izliyordu, ama soruma yanıt vermedi.

“Uykunda mı yürüyorsun?”

Gülümsedi, sünger gibi gözleriyle beni tepeden tırnağa emiyordu. “Portakal suyunu çok seviyor olmalısın,” dedi neşeli bir şekilde.

Önce bardağıma, sonra ona bakıp omuzlarımı silktim. Bana doğru bir adım atıp bardağa işaret etti. Ona verdim, dudaklarına götürüp yavaş bir yudum aldıktan sonra bardağı bana geri verdi. Tüm bu hareketleri benimle olan göz temasını bozmadan tamamladı.

.Artık portakal suyunu çok seviyordum.

“Ben de severim,” dedi ona yanıt vermemiş olmama rağmen.

Bardağı yanıma bırakıp tezgâhın kenarını tuttum ve oturmak için kendimi yukarı doğru ittim. Bütün varlığını işgal etmiyormuş gibi yaptım, ama hâlâ her yerdeydi. Mutfağı dolduruyordu.

Bütün *evi* dolduruyordu.

Çok sessizdi. İlk hamleyi yapmaya karar verdim.

“Gerçekten de altı senedir hiç kız arkadaşın olmadı mı?”

Tereddüt etmeden kafasını sallayınca, hem şaşırdım hem de yanıtı çok hoşuma gitti. Neden hoşuma gittiğinden emin değildim. Sanırım bu hayal ettiğim hayatından çok daha iyiydi.

“Vay canına. En azından...” Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

“Seks yaptım mı?” diye araya girdi.

Mutfakta sadece ocağın ışığının yanmasına sevindim, çünkü yüzüm kızarıyordu.

“Herkes hayattan aynı şeyleri beklemez,” dedi. Sesi bir battaniye kadar yumuşaktı. Etrafında yuvarlanmak ve kendimi o sese sarmak istiyordum.

“Herkes sevgi ister,” dedim. “Ya da en azından seks. Bu insanın doğasında var.”

Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Ayaklarını bileklerinde üst üste attı. Bunun kendisine özel zırhı olduğunu fark ettim. Yine o görünmez kalkanını kaldırıp kendisini çok fazla şeyi ele vermeye karşı koruyordu.

“Birçok insan birine diğeri olmadan sahip olamaz,”

dedi. “Bu nedenle ikisinden de vazgeçmek daha kolay oldu.” Beni inceliyor, sözlerine vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışıyordu. Hiçbir tepki vermemek için elimden geleni yaptım.

“Öyleyse, hangisini istiyorsun, Miles?” Sesim utanç verici şekilde zayıftı. “Aşk mı, seksi mi?”

Bakışları aynı kaldı, ama dudakları değişti. Yukarı doğru kıvrılan dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun, Tate.”

Vay canına.

Kontrollü bir şekilde nefesimi verdim, o kelimelerin beni nasıl etkilediğini biliyorsa bile umurumda değildi. İsmimi söyleyiş tarzı bile beni öpücüğü kadar heyecanlandırıyordu. Bacaklarımı üst üste attım ve benim kişisel zırhımı fark etmemesini umdum.

Bakışlarını bacaklarıma çevirdi ve yavaşça nefesini verdiğini fark ettim.

Altı yıl. İnanılmaz.

Ben de bacaklarıma baktım. Ona başka bir soru daha sormak istiyordum, ama sorarken ona bakamadım. “En son ne zaman bir kızla öpüştün?”

“Sekiz saat önce,” diye yanıtladı tereddüt etmeden. Bakışlarımı gözlerine kaldırıncı sırttı, çünkü ona ne sordüğümün farkındaydı. “Aynı,” dedi kısık bir sesle.

“Altı sene.”

Bana ne olduğunu bilmiyordum, ama bir şey değişti. Bir şey eridi. O öpücüğün gerçekten ne anlama geldiğini anlarken içimdeki sert, soğuk ya da kişisel zırhımla örtülü bir şey sıvıya dönüşüyordu. Kendimi bir sıvı gibi hissettim, ama sıvılar doğrulmak ya da uzaklaşmak konusunda iyi bir iş çıkarmadıkları için yerimden kımıldamadım.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye sordum ona inanmayarak. Sanırım bu kez yüzü kızaran oydu.

Aklım çok karışmıştı. Onu nasıl bu kadar yanlış değerlendirdiğimi ya da söylediği şeyin mümkün olup olmadığını anlamıyordum. Yakışıklıydı. Harika bir işi vardı. Nasıl öpüşmesi gerektiğini biliyordu, o halde neden bunu yapmamıştı?

“Hikâyen ne peki?” diye sordum ona. “Cinsel yolla bulaşan bir hastalığın mı var?” İçimdeki hemşire konuşuyordu. Tıbbi bir filtrem yoktu.

Güldü. “Son derece temizim,” dedi. Yine de kendini açıklamadı.

“En son bir kızla öpüştüğünden bu yana altı sene geçtiyse, neden beni öptün? Benden pek hoşlanmadığını sanıyordum. Anlaşılması gerçekten zor birisin.”

Neden benden hoşlanmadığı izlenimine kapıldığımı sormadı.

Sanırım yanımdayken bana karşı ilgisiz davranması bu kadar barizse, bunu bilerek yapmış olmalıydı.

“Senden hoşlanmamamla ilgisi yok, Tate.” Derin bir nefes alıp ellerini saçlarının arasında gezdirdi ve ensesini tuttu. “Senden hoşlanmak *istemiyorum*. *Kimseden* hoşlanmak *istemiyorum*. Kimseyle *çıkamak* *istemiyorum*. Kimseyi *sevmek* *istemiyorum*. Ben sadece...” Kollarını tekrar göğsünde birleştirip yere baktı.

“Sen sadece ne?” diye sordum onu cümlesini bitirmeye teşvik ederek. Gözlerini yavaşça gözlerime çevirdi, bana Şükran Günü yemeğiymişim gibi bakıyor olması düşündürülendiğinde, tezgâhtan fırlamamak için bütün irademi kullanmam gerekti.

“Senden hoşlanıyorum, Tate,” dedi kısık bir sesle. “Seni istiyorum, ama diğer tüm şeyler olmadan istiyorum.”

Düşüncelerim uçmuştu.

Beynim = Sıvı.

Kalbim = Tereyağı.

Yine de hâlâ içimi çekebiliyordum, bu yüzden öyle yaptım.

Düşünme yetimi geri kazanana kadar bekledim. Sonra *fazlasıyla* düşündüm.

Az önce benimle seks yapmak istediğini itiraf etmişti; ama bunun herhangi bir yere varmasını istemiyordu. Bunun neden gururumu okşadığını bilmiyordum. İçimden onu yumruklamak gelmeliydi, ama altı sene boyunca kimseyle öpüşmedikten sonra öpüşmek için beni seçmiş olması gerçeği, bu yeni itirafı, Pulitzer kazanmış gibi görünmemeye neden oluyordu.

Yine birbirimize bakıyorduk ve biraz gergin görünüyordu. Beni kızdırıp kızdırmadığını merak ediyordu. Böyle düşünmesini istemiyordum, çünkü, dürüst olmam gerekirse, içimden avazım çıktığı kadar, “Ben kazandım!” diye bağırarak geliyordu.

“Sohbetlerimiz çok tuhaf,” dedim.

Rahatlayarak güldü. “Evet.”

Onun ağzından çıkan, o sesle birleşen *evet* sözcüğü çok daha güzeldi. Muhtemelen her sözcüğü güzel kılabilirdi. Nefret ettiğim bir sözcük düşünmeye çalıştım. *Öküz* sözcüğünden nefret ediyordum. Çirkin bir sözcüktü. Fazla kısa ve kesik. Sesinin o kelimeyi sevmemi sağlayıp sağlamayacağını merak ettim.

“Öküz de.”

Beni doğru duyup duymadığını anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. Tuhaf olduğumu düşünüyordu.

Umurumda değil.

“Haydi söyle,” dedim ona.

“Öküz,” dedi biraz tereddüt ederek.

Gülümsedim. *Öküz sözcüğüne bayılıyorum. Artık bu benim en sevdiğim kelime.*

“Çok tuhafsin,” dedi hoşuna gitmiş gibi.

Bacaklarımı birbirinin üstünden indirdim. Fark etti. “Evet, Miles,” dedim. “Bakalım bunu doğru anlamış mıyım. Altı senedir seks yapmadın. Altı senedir kız arkadaşın olmadı. Sekiz saattir bir kızla öpüşmedin. Anlaşılan, ilişkilerden hoşlanmıyorsun. Ya da aşktan. Ama sen bir erkeksin. Ve erkeklerin ihtiyaçları vardır.”

Hâlâ keyfi yerinde bir şekilde beni izliyordu. “Devam et,” dedi o farkında olmadan takındığı seksi gülüşüyle.

“Beni çekici bulmak istemiyorsun, ama buluyorsun. Benimle sevişmek istiyorsun, ama benimle çıkmak istemiyorsun. Ayrıca beni *sevmek* de istemiyorsun. Ve *benim* de *seni* sevmemi istemiyorsun.”

Hâlâ onu eğlendiriyordum. Hâlâ gülümsüyordu. “Bu kadar açık olduğumun farkında değildim.”

Değilsin, Miles. İnan bana.

“Bunu yapacaksak, bence ağırdan almalıyız,” dedim ona takılarak. “Seni hazır olmadığın bir şeye zorlamak istemiyorum. Bakir sayılırsın.”

Gülümsemesi kayboldu ve bana doğru ağır adımlar attı. Ben de gülümsemeyi bıraktım, çünkü gerçekten göz korkutucuydu. Bana ulaşınca, ellerini iki yanıma koyup boynuma doğru sokuldu. “Altı sene oldu, Tate. Sana hazır olduğumu söylediğimde...bana inansen iyi olur.”

Tüm bunlar en sevdiğim yeni kelimeler oldu. *Sana, hazır olduğumu söylediğimde ve bana inansan iyi olur.*

Hepsi. Favorilerimdi.

Geri çekildi, o an nefesimi tuttuğumu rahatlıkla anlayacak durumdaydı. Tekrar karşımdaki yerini aldı. Az önce olanlara inanamıyormuş gibi kafasını salladı. “Az önce benimle sevişmeni istediğime inanamıyorum. Ne tür bir erkek bunu yapar?”

Yutkundum. “Hemen hemen hepsi.”

Güldü, ama kendini suçlu hissettiğini görebiliyordum. Belki de bununla baş edemeyeceğimden korkuyordu. Haklı olabilirdi, ama ona bunu söyleyecek değildim. Bununla baş edemeyeceğimi sanıyorsa, söylediği her şeyi geri alırdı. Söylediği her şeyi geri alırsa, daha önce bana verdiği öpücük gibi bir öpücüğü bir daha tadamayacaktım.

Beni tekrar öpecekse, her şeye razı olmaya hazırdım. Özellikle de, bu öpücükten *daha fazlasını* tecrübe edeceğim anlamına geliyorsa.

Bunu düşünmek bile boğazımın kurumasına neden oluyordu. Bardağımı alıp portakal suyundan bir yudum daha alırken bunu düşündüm.

Beni seks için istiyordu.

Seksi özlüyordum. Uzun bir zaman olmuştu.

Onu çekici bulduğumdan emindim ve havayolu pilotu olan, çamaşırlarını katlayan komşum dışında hayatımda gelişigüzel ve anlamsız bir cinsellik yaşayabileceğim başka birini düşünemiyordum.

Bardağı bıraktıktan sonra avuçlarımı tezgâha koyup öne doğru hafifçe eğildim. “Beni dinle, Miles. Bekârsın. Ben de bekârim. Çok fazla çalışıyorsun ve ben de neredeyse

sağlıksız sayılabilecek kadar kariyerime odaklanmış durumdayım. Bir ilişki isteseydik bile asla yürümezdi. Öncelikle, hayatlarımız birbirine uymaz. Ayrıca, arkadaş değiliz, bu yüzden arkadaşlığımızın mahvolması ihtimalini düşünerek endişelenmemize de gerek yok. Benimle seks yapmak mı istiyorsun? Sana izin vereceğim. Sık sık.”

Dudaklarımı ağızımdan çıkan bütün kelimeler en sevdiği yeni kelimelermiş gibi izliyordu. “Sık sık mı?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Evet. Sık sık.”

Meydan okurcasına gözlerimin içine baktı. “Pekâlâ,” dedi neredeyse kafa tutar gibi.

“Pekâlâ.”

Hâlâ aramızda birkaç adım vardı. Az önce bu çocuğa hiçbir beklentim olmadan onunla seks yapacağımı söylemiştim ve hâlâ oradaydı, ben de buradaydım, onu yanlış değerlendirdiğim giderek daha çok netlik kazanıyordu. Benden daha gergindi. Ama gerginliğimizin iki sebebi olduğunu düşünüyordum. Gergindi, çünkü bunun hiçbir şeye dönüşmesini istemiyordu.

Gergindim, çünkü onunla *sadece seks* yapmanın mümkün olacağından o kadar emin değildim. Ona karşı hissettiğim çekime bakılırsa, içimde seksin en son sorunumuz olacağına dair çok güçlü bir his vardı. Belki de, bu şekilde başlar ve zamanla daha farklı bir şeye dönüşebilirdi.

“Ama şimdi seks yapamayız,” dedi.

Lanet olsun.

“Neden olmasın?”

“Cüzdanımdaki tek prezervatifin muhtemelen son kullanma tarihi geçmiş olmalı.”

Güldüm. Kendisiyle dalga geçmesi hoşuma gitti.

“Ama seni tekrar öpmek istiyorum,” dedi umutlu bir gülümsemeyle.

Aslına bakılırsa, beni *öpmemesine* şaşırmıştım. “Elbette.”

Dizlerim belinin iki yanında olacak şekilde yavaşça oturduğum yere doğru yürüdü. Gözlerini izliyordum, çünkü bana fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi bakıyordu. Fikrimi değiştirmeyecektim. Bunu muhtemelen onun istediğinden daha çok istiyordum.

Ellerini kaldırıp saçlarımın arasında gezdirerek baş parmaklarını yanaklarına değdirdi. Dudaklarına bakarken titrek bir nefes aldı. “Nefes almamı zorlaştırıyorsun.”

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak cümlesini öpücüğüyle vurguladı. Varlığı karşısında henüz erimeyen her yanıma geri kalanım gibi sıvıya dönüştü. Bir erkeğin dudaklarının en son ne zaman bu kadar güzel geldiğini hatırlamaya çalıştım. Dili dudaklarımdan üzerinde gezindi, sonra arasından içeri sokup tadıma bakarak beni sahiplendi.

Aman...Tanrım.

Dudaklarına

Bayılıyorrum.

Tadına daha iyi bakabilmek için başımı eğdim. O da benim tadıma daha iyi bakabilmek için başını eğdi. Dilinin harika bir hafızası vardı, çünkü bunu nasıl yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Yaralı elini indirip bacağıma koyarken, diğer eliyle başımın arkasından tuttu, dudaklarımız birbirleriyle çarpışıyordu. Ellerim artık tişörtünü tutmuyordu. Kollarını, boynunu, sırtını ve saçlarını keşfediyorlardı.

Hafifçe inledim, ses kendisini bana daha çok bastırmasına

ve beni barın birkaç santimetre daha kenarına çekmesine neden oldu.

“Eşcinsel olmadığın kesin,” dedi biri arkamızdan.

Aman Tanrım.

Baba.

Baba!

Lanet olsun.

Miles. Geri çekiliyordu.

Ben. Barın üzerinden indim.

Babam. Yanımızdan geçip gitti.

Her gece kızını misafirlerle oynasırken yakalıyormuş gibi buzdolabının kapısını açıp bir şişe su aldı. Arkasını dönüp bize baktıktan sonra suyundan büyük bir yudum aldı. İşini bitirince, su şişesinin kapağını kapatıp tekrar buzdolabına koydu. Buzdolabını kapatıp bize doğru yürüdü ve tam ortamızdan geçerken aramıza mesafe koydu.

“Yatağına git, Tate,” dedi mutfaktan çıkarken.

Elimle ağzımı kapattım. Miles da aynı şeyi yaptı. İkimiz de utanç içindeydik. Onun benden daha çok utandığına emindim.

“Yatmalıyız,” dedi.

Onunla aynı fikirdeydim.

Birbirimize dokunmadan mutfaktan çıktık. Önce benim yatak odamın kapısına vardığımız için duraksayıp ona doğru döndüm. O da duraksadı.

Koridorda yalnız olduğumuzdan emin olmak için önce soluna ve sonra sağına baktı. Bana doğru bir adım atıp küçük bir öpücük daha verdi. Sırtım yatak odamın kapısıyla buluştu, ama nedense bu kez dudaklarını geri çekebildi.

“Bunun sorun olmayacağına emin misin?” diye sordu gözlerimde şüphe arayarak.

Bunun sorun olup olmayacağını bilmiyordum. Bana kendimi iyi hissettiriyordu ve tadı güzeldi, onunla birlikte olmak dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Ancak, altı yıldır kimseyle birlikte olmamasının ardındaki sebepler beni endişelendiriyordu.

“Çok fazla endişeleniyorsun,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. “Kurallar koymamızın yardımı olur mu?”

Sessizce beni süzdükten sonra bir adım geri çekildi. “Olabilir,” dedi. “Şu an aklıma sadece iki kural geliyor.”

“Nedir?”

Birkaç saniye gözleri gözlerime odaklandı. “Geçmişim hakkında soru sorma,” dedi kesin bir tavırla. “Ve hiçbir zaman bir gelecek bekleme.”

Bu iki kuraldan da hoşlanmamıştım. İkisi de bu anlaşma hakkında fikrimi değiştirmeme ve arkamı dönüp koşarak kaçmayı istememe neden oluyordu, ama aksine kafamı salladım. Kafamı salladım çünkü ne alabilirsem almaya kararlıyım. Miles’ın yanındayken Tate değildim. Sıvıydım, katı olmayı ya da kendini savunmayı bilmeyen bir sıvı. Akan bir sıvı. Miles’la yapmak istediğim tek şey buydu.

Akmak.

“Benim tek bir kuralım var,” dedim kısık bir sesle. Kuralımı söylememi bekledi. Aklıma bir kural gelmiyordu. Kuralım yoktu. Neden hiç kuralım yoktu? Hâlâ bekliyordu. “Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Ama aklıma geldiğinde, o kurala uymak zorundasın.”

Miles güldü. Öne doğru eğilip alnımdan öptükten sonra odasına doğru yürüdü. Kapıyı açtı, ama içeri girmeden önce kısa bir saniye bana baktı.

Emin değildim, ama yüzünde gördüğüm ifade korkuya

benziyordu. Neden korktuğunu bilmek isterdim, çünkü Tanrı biliyordu ki, neden korktuğumu çok iyi biliyordum. Bunun sonunun nasıl olacağından korkuyordum.

Onuncu Bölüm

MILES

Altı sene önce

Ian biliyor.

Ona söylemek zorundaydım. Okulun ilk haftasından
sonra,

Rachel'm benim için her şey olduğunu anlamıştı.

Rachel da Ian'ın bildiğini biliyor.

Rachel hiçbir şey söylemeyeceğini de biliyor.

Bize taşındıklarında Rachel'a kendi odamı verip misafir
yatak odasına geçtim. Benim odam banyosu olan tek ya-
tak odasıydı. Rachel'in daha iyi odayı almasını istedim.

"Kutuyu buraya koymamı ister misin?" diye sordu

Ian, Rachel'a. Rachel ne olduğunu sordu ve ona
sutyenleri ve iç çamaşırları olduğunu söyledi. "Hepsini

Miles'in odasına bırakmamın daha iyi olacağını düşünmüştüm."

Rachel, Ian'a bakarak gözlerini devirdi. "Sus," dedi ona.

Ian güldü. Sırrımıza ortak olmak hoşuna gidiyordu.

Bu yüzden kimseye söylemeyecekti. Sırların gücünü biliyordu. Bütün kutuları eve taşıdıktan sonra Ian gitti. Babam koridorda yanımdan geçerken duraksadı.

Duruşu benim de durmam gerektiği anlamına geliyordu. "Teşekkür ederim, Miles."

Bunun benim için sorun olmadığını sanıyordu.

Başka bir kadının annemden geriye kalan son hatıraları atmasının. Benim için sorun değilmiş gibi yaptım çünkü hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece Rachel'in önemi vardı.

"Sorun değil," dedim.

Yürümeye başladı, sonra tekrar durdu. Rachel'a karşı iyi davranmamı takdir ettiğini söyledi. Ben küçükken annemle bana bir kardeş verebilmiş olmalarını dilediğini söyledi. İyi bir erkek kardeş olabileceğimi söyledi.

Onun ağzından çıkan sözcükler kulağa berbat geliyordu.

Rachel'in odasına döndüm. Kapıyı kapattım.

Sadece ikimiz vardık.

Gülümsedik.

Yanına gidip kollarımı ona doladım ve sonra boynunu öptüm. Onu öptüğüm ilk geceden bu yana üç hafta geçmişti. O zamandan beri onu kaç kez öptüğümü sayabilirdim. Okuldayken bu şekilde iletişim kuramazdık. İnsan içindeyken böyle davranamazdık.

Ebeveynlerimizin karşısında böyle yapamazdık.

Ona sadece yalnız kaldığımızda dokunabilirdim ve son üç haftadır yalnız kalamamıştık.

Şimdi mi?

Şimdi onu öpüyordum.

“Başımızı belaya sokmamak için bazı kurallar koymalıyız,” dedi.

Kendisini benden ayırdı. Masama oturdu,
ben ise yatağıma oturdum.

Daha doğrusu...*masasına* oturdu ve ben de *yatağına* oturdum. “Öncelikle,” dedi, “onlar evdeyken öpüşmek yok.

Bu çok riskli.”

Bu kuralı kabul etmek istemiyordum ama kafamı salladım.

“İkincisi, seks yok.”

Artık kafamı sallamıyordum.

“Hiç mi?” diye sordum ona.

Kafasını salladı. Ah, bu kez kafasını sallamasından *gerçekten* hiç hoşlanmadım.

“Neden?”

Derin bir iç çekti. “Vaktimiz dolduğunda seks durumu çok daha zor kılar. Bunu biliyorsun.”

Haklıydı. Aynı zamanda tamamen yanıliyordu, ama daha sonra bunu anlayacağını düşünüyordum.

“İkinci kuralı kabul etmeden üçüncü kuralı sorabilir miyim?”

Sırıttı. “Üçüncü kural yok.”

Sırıttım. “Öyleyse, seks dışında yasak yok?”

Penetrasyondan bahsediyoruz, değil mi? Oraldan değil?”

Elleriyle yüzünü kapattı. “Aman Tanrım, bu kadar açık konuşmak zorunda mısınız?”

Utanınca çok sevimli oluyordu.

“Sadece açıklığa kavuşturuyorum. Sana bir ömür boyunca yapmak istediğim şeyler var ve hepsini yapmak için

sadece altı ayımız kaldı.”
“Detayları duruma bırakalım,” dedi.
“Peki,” dedim yanaklarındaki kızarıklığa hayran kalarak.
“Rachel? Bakire misin?”
Yanakları iyice kızardı. Kafasını sallayıp
bana bakire olmadığını söyledi.
Bunun beni rahatsız edip etmediğini sordu.
“Hayır, hiç rahatsız etmiyor,” dedim dürüstçe.
Bana bakir olup olmadığını sordu ama sorarken sesi
ürkekti.
“Hayır,” dedim. “Ama seni tanıdıktan sonra,
olmayı isterdim.” Ona böyle söylemem hoşuna gitti.
Kalkıp düzenlemeye başlamak için yeni odama gitmeye
hazırlandım. Dışarı çıkmadan önce yatak odasının kapısını
içeriden kilitleyip ona gülümsedim.
Yavaşça yanına yürüdüm.
Ellerinden tutup onu kaldırdım. Kolumu beline dolayıp
onu kendime doğru çektim.
Sonra onu öptüm.

On Birinci Bölüm

TATE

“Tuvaletim geldi.”

Corbin homurdandı. “Yine mi?”

“İki saattir tuvalete gitmedim,” dedim kendimi savunarak.

Tuvalete gitmeme gerek yoktu, ama bu arabadan çıkmaya ihtiyacım vardı. Miles’la dün gece yaptığım konuşmadan sonra, araba o varken bana daha farklı geliyordu. Sanki ondan daha fazla vardı ve konuşmadan geçirdiği her dakika aklımdan neler geçtiğini merak ediyordum. Konuşmamızdan pişman olup olmadığını merak ediyordum. Hiç olmamış gibi davranıp davranmayacağını merak ediyordum.

Keşke babam hiç olmamış gibi davranıyorsa. Bu sabah yola çıkmadan önce, mutfak masasında otururken Miles içeri girdi.

“İyi uyudun mu, Miles?” diye sordu Miles masadaki yerini alırken.

Utancından kıpkırmızı olacağını sanıyordum, ama aksine kafasını sallayarak babama karşılık verdi. “Pek iyi uyumadım,” diye yanıtladı Miles. “Oğlunuz uykusunda konuşuyor.”

Babam bardağını alıp Miles’a doğru kaldırdı. “Dün gece Corbin’le aynı odada olduğunu bilmek güzel.”

Neyse ki, Corbin henüz masada olmadığı için babamın sözünü duymamıştı. Miles kahvaltının geri kalanı boyunca sessizdi ve daha sonra ancak Corbin ve ben arabaya bindiğimizde tekrar konuşmaya başladığını fark ettim. Miles babamın yanına gidip elini sıktı ve sadece onun duyabileceği bir şey söyledi. Babamın ifadesini okumaya çalıştım ama hiçbir şey belli etmedi. Babam da düşüncelerini saklamak konusunda Miles kadar iyiydi.

Bu sabah yola çıkmadan önce Miles’ın babama ne söylediğini gerçekten bilmek istiyordum.

Miles hakkında cevaplarını merak ettiğim bir sürü soru vardı.

Küçükken Corbin ve ben süper gücümüz olsaydı, uçuşa kabiliyetini isteyeceğimiz konusunda her zaman hemfikir idik. Ama Miles’ı tanıdıktan sonra fikrim değişti. Süper gücüm olsaydı, bu sızma olurdu. Zihnine sığar ve bütün düşüncelerini görürdüm.

Kalbine sızar ve bir virüs gibi kendimi etrafa yayardım.

Kendime Sızıcı derdim.

Evet. Kulağa hoş geliyordu.

“Git işe,” dedi kışkırtıcı bir şekilde Corbin arabayı park ederken.

Hâlâ lisede olmayı ve ona pislik diyebilmeyi çok istedim. Ama yetişkinler kardeşlerine pislik demezlerdi.

Arabadan inince daha rahat nefes aldığımı hissettim, ta ki Miles kapısını açıp arabadan inene kadar. Artık Miles daha büyük, ciğerlerim daha küçük görünüyordu. Birlikte benzin istasyonuna yürüdük ama konuşmadık.

Bunun bu şekilde olması tuhaftı. Bazen hiç konuşmak çok daha fazla şey söylemekti. Bazen sessizlik, *Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Konuş benimle. Bana söylediğin her şeyi anlat. Bütün kelimeleri. En başından başla*, diyordu.

Sessizliğinin ne söylediğini merak ediyordum.

İçeri girince tuvalet işaretini ilk o gördü, bu yüzden o tarafa doğru başıyla işaret edip önden ilerlemeye başladı. O katı ve ben sıvı olduğum için onu izledim.

Tuvalete vardığımızda hiç durmadan erkekler tuvaletine gitti. Dönüp bana bakmadı. Önce kadınlar tuvaletine girmemi beklemedi. Kapıyı ittim, ama tuvalete girmeye ihtiyacım yoktu. Sadece nefes almak istiyordum ama bana izin vermiyordu. İşgal ediyordu. Bunu yapmak istediğini sanmıyordum. Düşüncelerimi, midemi, ciğerlerimi ve dünyamı işgal ediyordu.

Onun süper gücü buydu. İşgal etmek.

İşgalci ve Sızıcı. İkisinin de anlamı neredeyse aynıydı, sanırım harika bir ikili olacaktık.

Ellerimi yıkadım ve Corbin'in burada durmasına gerçekten ihtiyacım olduğunu gösterecek kadar vakit harcadım. Tuvaletin kapısını açtığımda yine işgal ediyordu. Çıkmaya çalıştığım kapının önünde durarak yolumu engelliyordu.

İşgal ediyor olmasına rağmen yerinden kımıldamadı. Kımıldamasını gerçekten istemiyordum, bu yüzden kalmasına izin verdim.

“İçecek bir şey ister misin?” diye sordu.

Kafamı salladım. “Arabada su var.”

“Aç mısın?”

Ona aç olmadığını söyledim. Hiçbir şey istemediğimi duyunca biraz hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. Belki de henüz arabaya dönmek istemiyordu.

“Ama şeker olabilir,” dedim.

Nadir ve değerli gülümsemelerinden biri belirdi. “O zaman sana şeker alırım.”

Arkasını dönüp şekerlemelerin olduğu bölüme yürüdü. Yanında durup seçeneklerime baktım. Uzunca bir süre şekerlere baktık. Hiçbirini istemiyordum, ama ikimiz de onlara bakıyor ve almak istiyormuş gibi yapıyorduk.

“Bu çok tuhaf,” diye fısıldadım.

“Ne tuhaf?” diye sordu. “Şeker seçmek mi yoksa şu an ikimiz de o arka koltukta olmak istemiyormuşuz gibi yapmamız mı?”

Vay canına. Gerçekten de düşüncelerine sızdığımı hissettim. Ancak bunlar kendi isteğiyle söylediği sözlerdi. Bana kendimi gerçekten iyi hissettiren sözler.

“İkisi de,” dedim kesin bir şekilde. Ona doğru döndüm. “Sigara içiyor musun?”

Bana yine o bakışı attı. Bana tuhaf olduğumu söyleyen bakışı.

Umurumda değildi.

“Hayır,” dedi gelişigüzel bir şekilde.

“Biz çocukken satılan o şeker şeklindeki sigaraları hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi. “Aslına bakılırsa, biraz korkunç.”

Kafamı salladım. “Corbin ve ben sürekli onlardan alırdık. Kendi çocuğumun o şeyleri almasına asla izin vermem.”

“Onları artık ürettiklerini sanmıyorum,” dedi Miles.

Tekrar şekerlere döndük.

“Ya sen?” diye sordu.

“Ben ne?”

“Sigara içiyor musun?”

Kafamı salladım. “Hayır.”

“Güzel,” dedi. Bir süre daha şekerlere baktık. Sonra bana döndü ve ona baktım. “Gerçekten şeker istiyor musun, Tate?”

“Hayır.”

Güldü. “Öyleyse, arabaya dönelim.”

Ona katıldım ama ikimiz de yerimizden kıınıldamadık.

Elime uzanıp kendisinin lavdan olduğunu ama benim olmadığını biliyormuş gibi hafifçe dokundu. Elimi tamamen tutmadı, sadece iki parmağımı tutup hafifçe çekti.

“Bekle,” dedim elini geri çekerek. Omzunun üzerinden bana baktı, sonra tamamen bana doğru döndü. “Bu sabah babama ne söyledin? Yola çıkmadan önce?”

Parmakları parmaklarımın etrafında kasıldı ve kusursuzlaştırdığı o delici ifadesi hiç değişmedi. “Ondan özür diledim.”

Tekrar kapıya yöneldi, ve bu kez onu takip ettim. Çıkışa yaklaşıp kadar elimi bırakmadı. Nihayet elimi bıraktığında, tekrar buharlaştım.

Arabaya doğru onu takip ettim ve gerçekten sızma yeteneğimin olduğuna inanmadığımı umdum. Kendi kendime onun zırtan olduğunu hatırlattım. Geçit vermezdi.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, Miles. İki numaralı kurala uyabilir miyim bilmiyorum, çünkü nedense artık geleceğinde olmayı seninle arka koltuğa binmekten daha çok istiyorum.

“Sıra çok uzundu,” dedi Miles, Corbin’e ikimiz de arabaya binince. Corbin arabayı çalıştırıp radyo istasyonunu değiştirdi. Sıranın ne kadar uzun olduğu umurunda değildi. Şüphelenmiyordu, yoksa bir şey söylerdi. Üstelik henüz şüphelenmesi gereken bir şey yoktu.

On beş dakika kadar yolculuk ettikten sonra artık Miles’ı düşünmediğimi fark ettim. Yolculuğun son on beş dakikası boyunca aklımda sadece hatıralar vardı.

“Çocukken süper gücümüz olursa, bunun uçmak olmasını istediğimizi hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum,” dedi Corbin.

“Süper gücüne artık sahipsin. Uçabiliyorsun.”

Corbin dikiz aynasından bana gülümsedi. “Evet,” dedi. “Sanırım bu beni bir süper kahraman yapıyor.”

Koltuğa yaslanıp pencereden dışarı bakarken onları biraz kışkırdım. Gördükleri şeyleri, seyahat ettikleri yerleri kışkırtıyordum. “Gündoğumunu yukarıdan izlemek nasıl bir şey?”

Corbin omuzlarını silkti. “Pek bakmıyorum,” dedi. “Yukarıdayken işimle meşgul oluyorum.”

Bu beni üzdü. *Kıymetini bil, Corbin.*

“Ben izliyorum,” dedi Miles. O da pencereden dışarı bakıyordu ve sesi o kadar kısık ki, neredeyse onu duymadım. “Her uçuşumda, onu izliyorum.”

Ama nasıl bir şey olduğunu söylemedi. Sesi dalgın geliyordu, sanki bu duyguyu kendisine saklamak istiyor gibiydi. Ona izin verdim.

“Uçarken evrenin kurallarını esnetiyorsunuz,” dedim. “Bu etkileyici. Yerçekimine meydan okumak? Doğa Ana’nın izlemenizi planlamadığı yerlerden gündoğumunu ve günbatımını izlemek? Aslına bakarsanız, gerçekten de süper kahramanlarsınız.”

Corbin dikiz aynasından bana bakıp güldü. *Kıymetini bil, Corbin.* Ama Miles gülmüyordu. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

“Sen hayat kurtarıyorsun,” dedi Miles. “Bu daha etkileyici.”

Kalbim bu sözlerin darbesini özümsedi.

İki numaralı kural buradan pek güzel görünmüyor.

On İkinci Bölüm

MILES

Altı sene önce

Anne babalarımız evdeyken öpüşmeme kuralı
düzeltildi.

Artık sadece kilitli bir kapının ardındayken
öpüşmeyi içeriyordu.

Ne yazık ki, ikinci kuralda hiçbir değişikliğe gidilmedi.
Hâlâ seks yoktu. Ve kısa bir süre önce üçüncü kural
eklenmişti: geceleri sinsice dolaşmak yasaktı. Lisa hâlâ
bazen geceleri Rachel'ı kontrol ediyordu, çünkü Lisa bir
genç kız annesiydi ve bunu yapmakta haklıydı.

Ama bunu yapmasından nefret ediyordum.
Aynı evde bir ay geçirmiştik. Beş aydan biraz
daha fazla bir sürenin kalmış olmasından
bahsetmiyorduk.

Babam annesiyle evlendiğinde ne olacağından
bahsetmiyorduk.
Bu olduğunda, beş aydan daha uzun bir süre birbirimizle
bağlı kalacağımızdan bahsetmiyorduk.

Tatiller.

Hafta sonu ziyaretleri.

Aile toplantıları.

İkimiz de her davete katılmak zorunda olacaktık,
ama aile olarak katılıyor olacaktık.
Bundan bahsetmedik, çünkü bu bize
yaptığımız şeyin yanlış olduğunu hissettiriyordu.
Ayrıca, zor olduğu için de bundan bahsetmiyorduk.
Michigan'a taşınacağı ve benim San Francisco'da
kalacağım
günü düşününce, daha ilerisini göremiyordum. Benim
her şeyim olmayacağı zamanı göremiyordum.
“Pazar günü döneceğiz,” dedi. “Ev sizin. Rachel bir arka-
daşıyla kalacak. Sen de Ian'ı davet et.”
“Davet ettim,” diye yalan söyledim. Rachel da yalan söy-
lemişti. Rachel ve ben bütün hafta sonu burada olacaktık.
Bizden şüphelenmeleri için onlara hiçbir sebep vermek
istemiyorduk. Onların karşısında onu yok saymaya çalış-
mak yeterince zordu. Söylediği her şeye gülmek isterken
onunla hiçbir ortak nokta yokmuş gibi davranmak zor-
du. Yaptığı her şeye beşlik çıkmak istiyordum. Babama
aklı, yüksek notları, nezaketi, zekiliğiyle övünmek
istiyordum. Ona çok seveceği muhteşem bir kız
arkadaşım
olduğunu söylemek istiyordum. Onu seviyordu. Ama
benim onu sevmesini istediğim şekilde değil. Onu *benim*

için sevmesini istiyordum. Anne babalarımızla vedalaştık.
Lisa, Rachel'a uslu durmasını söyledi, ama Lisa gerçekten
endişelenmiyordu. Lisa'nın bildiği kadarıyla,

Rachel usluydı.

Rachel terbiyeliydi. Rachel kuralları çiğnemezdi.

Üçüncü kural hariç. Rachel bu hafta sonu
üçüncü kuralı kesinlikle çiğneyecekti.

Evcilik oynayacaktık.

Ev bizimmiş gibi yaptık. Bizim mutfağımızmış ve
benim için

yemek pişiriyormuş gibi yaptık. Bana aitmiş gibi davranıp
yemek yaparken elini tutarak onu takip ettim. Ona doku-
nuyordum. Boynunu öpüyordum. Onu hissedebilmek
için bitirmeye çalıştığı işlerden koparıp kendime doğru
çekiyordum. Bu hoşuna gidiyordu, ama
gitmiyormuş gibi yapıyordu. Yemeği bitirdiğimizde, be-
nimle birlikte kanepede oturdu. Bir film koyduk, ama
doğru düzgün izleyemedik. Öpüşmeden duramıyorduk.
Dudaklarımız acıyana kadar öpüştük. Ellerimiz acıyordu.

Karınlarımız ağrıyordu, çünkü vücutlarımız
iki numaralı kuralı çiğnemeyi çok istiyordu.

Uzun bir hafta sonu olacaktı.

Duş almam gerektiğine karar verdim, yoksa iki numaralı
kuralda değişikliğe gitmemiz için yalvaracaktım.

Onun banyosunda duş aldım. Bu duşu seviyordum.

Sadece benim duşum olduğu zaman sevdiğimden daha
çok seviyordum. Burada eşyalarını görmek hoşuma gidi-
yordu. Jiletine bakıp onu kullanırken nasıl görüldüğünü
hayal etmek hoşuma gidiyordu. Şampuan şişelerine bakıp
başını sıcak suyun altında geriye atarak saçlarını durula-

dığını hayal etmek hoşuma gidiyordu. Benim düşümün onun düşü olması da hoşuma gidiyordu. “Miles?” dedi. Kapıyı tıklatıyordu, ama çoktan banyoya girmişti. Su teminde sıcaktı, ama sesi suyu daha da sıcaklaştırdı.

Duş perdesini açtım. Belki biraz fazla açtım, çünkü iki numaralı kuralı çiğnemesini *istiyordum*.

Hafif bir nefes aldı ama gözleri istediğim yere kaydı. “Rachel,” dedim yüzündeki utanç dolu ifadeye sırtarak.

Gözlerimin içine baktı.

Benimle düş almak istiyordu. Ama utandığı için soramıyordu. “Gel,” dedim.

Sesim bir süredir çığlık atıyormuşum gibi boğuk çıktı.

Beş saniye öncesine kadar sesimde bir sorun yoktu.

Bana ne yaptığını gizlemek için düş perdesini kapattım ama

soyunurken ona mahremiyet tanıdım. Onu çıplak görmemiştim. Giysilerinin altında ne olduğunu hissetmiştim.

Birden gerildim.

Işığı kapattı.

“Sakıncası var mı?” diye ürkekçe sordu. Olmadığını söyledim, ama biraz daha kendine güvenmesini isterdim.

Onu daha özgüvenli yapmalıydım. Duş perdesini açtı, önce bacaklarından birini içeri soktuğunu gördüm.

Vücudunun geri kalanı takip edince yutkundum. Neyse ki, gece lambası onu aydınlatacak kadar ışık saçıyordu.

Onu yeterince görebiliyordum.

Onu tamamen görebiliyordum.

Yine bakışlarımız kenetlendi. Bana doğru yaklaştı. Daha

önce başka biriyle duş alıp almadığını merak ettim ama ona sormadım. Bu kez ona doğru bir adım attım, çünkü korkmuş görünüyordu. Korkmasını istemiyordum.

Korkuyordum.

Omuzlarına dokunarak suyun altında durabileceği
şekilde

onu yönlendirdim. İhtiyacım olsa da, vücudumu
onunkine

bastırmadım. Aramızda mesafe bıraktım.

Mecburdum.

Sadece dudaklarımız birleşmişti. Onu hafifçe öptüm,
dudaklarına zar zor dokunsam da, çok acı veriyordu.

Önceki

öptüşmelerimizden daha çok acı veriyordu.

Dudaklarımızın

çarptığı. Dişlerimizin çarpıştığı. Yarım yamalak telaşlı
öpücükler. Dudağını ısırma ya da onun benim dudağı-
mı ısırmasına neden olan öpücükler. O öpücüklerin hiç-
biri bunun kadar acı vermemişti ve bu öpücüğün
neden bu kadar acı verdiğini bilmiyordum.

Geri çekilmek zorundaydım. Bana zaman tanımasını söy-
ledim, kafasını salladı, sonra yanağını göğsüme yasladı.
Duvara yaslanırken onu da beraberimde çektim ve göz-
lerimi sıkıca kapattım. Kelimeler bir kez daha etraflarına
ördüğüm bariyerleri yıkmaya çalışıyorlardı. Onunla her
olduğumda, serbest kalmak istiyorlardı, ama etraflarını

saran duvarı

sağlamlaştırmak için çalışıp duruyordum.

Onları duymaya ihtiyacı yoktu.

Onları söylemeye ihtiyacım yoktu.

Ama duvarları yumrukluyorlardı. Bütün öpüşmelerimiz

bu şekilde sona erene kadar şiddetle vuruyorlardı.

Zamana ihtiyacım oluyordu ve bana izin veriyordu.

Bu kez hiç olmadığı kadar dile getirilmek istiyorlardı.

Havaya ihtiyaçları vardı. Duyulmak istiyorlardı.

Bir gün bu yumruklara dayanamadığımda

duvarlar yıkılacaktı. Bir gün dudaklarım dudaklarına do-

kunduğunda kelimeler duvarları aşacak,

çatlakların arasından süzülüp göğsüme doğru yükselecek

ve yüzünü tutup gözlerinin içine bakarken bizim ve kaçı-

nılmaz üzüntünün arasında duran bariyerleri

yıkmalarına izin verecektim.

En sonunda sözcükler ağzımdan döküldü.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedim ona.

Neden bahsettiğimi bilmediğini biliyordum.

Detaylandırmak istemiyordum, ama *sözcükler ağzımdan döküldü*. Kontrolü ele aldılar. “Sen Michigan’a taşındığın-
da ve ben San Fran’da kaldığımda?

Sonrasını göremiyorum.

Eskiden istediğim geleceği görebiliyordum,

ama şimdi hiçbir şey göremiyorum.”

Yanağından süzülen gözyaşını öptüm.

“Bunu yapamam,” dedim ona. “Görmek istediğim tek şey

sensin, ve eğer sana sahip olamazsam... başka hiçbir şey

sahip olmaya değmez. Sen her şeyi daha güzel kılıyorsun,

Rachel. Her şeyi.” Dudaklarını sertçe öptüm ve sözcükler

serbest kaldığı için bu kez hiç acı vermedi. “Seni sevi-

yorum,” dedim ona kendimi tamamen özgür bırakarak.

Karşılık verme fırsatı vermeden onu tekrar öptüm. Hazır

olana kadar o kelimeleri bana söylediğini

duymaya ihtiyacım yoktu,

ve bana bunun yanlış olduğunu söylediğini duymak istemiyordum. Ellerini sırtımda hissettim, beni kendine doğru çekiyordu. İçime yerleşmeye çalışıyormuş gibi bacaklarını etrafıma doladı.

Çoktan yerleşmişti.

Yine telaşlı bir hal aldı. Dişlerimiz birbirine vuruyor, dudaklarımızı ısıyor, telaşla, nefes nefese birbirimize dokunuyordu. İnliyordu ve dudaklarımdan uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyordum, ama elim saçlarının arasına dolaşmıştı ve nefes almak için bile geri çekilmemesini umarak çaresizce dudaklarını kavırıyordum.

Beni onu bırakmaya zorladı.

Alnımı alnına yasladım ve hislerimin kontrolden çıkmaması için nefesimi tuttum. “Miles,” dedi nefes nefese. “Miles, seni seviyorum. Çok korkuyorum. Bunun bitmesini istemiyorum.”

Beni seviyorsun, Rachel.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım.

Ağlıyordu.

Korkmasını istemiyordum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Ona mezun olana kadar bekledikten sonra onlara söyleyeceğimizi söyledim. Ona bunu kabul etmeleri gerektiğini söyledim. Evden ayrıldığımızda, her şey farklı olacaktı. Her şey iyi olacaktı.

Anlamak zorundaydılar.

Ona üstesinden geleceğimizi söyledim.

Hararetle kafasını salladı.

“Üstesinden geleceğiz,” diye karşılık vererek bana katıldı. Alnımı onunkine dayadım. “Üstesinden geleceğiz, Rachel,” dedim ona.

“Senden şimdi vazgeçemem. Olmaz.”

Yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öptü.

Bana âşık oldun, Rachel.

Öpücükleri göğsümdeki yükü hafifletti ve kendimi uçuyor gibi hissettim. O da benimle birlikte uçuyordu.

Onu sırtı duvara yaslı olacak şekilde döndürdüm. Kollarını başının üzerine kaldırdım ve parmaklarımı parmaklarına dolayıp ellerini arkasındaki fayansa bastırdım.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık...ve iki numaralı kuralı yerle bir ettik.

On Üçüncü Bölüm

TATE

“Beni gelmeye ikna ettiğin için teşekkür ederim,” dedi Miles, Corbin’e. “Elimi kesmem ve eşcinsel olduğumu düşünmen dışında iyi vakit geçirdim.”

Corbin gülüp kapımızı açmak için döndü. “Eşcinsel olduğunu düşünmem benim suçum değil. Kızlardan hiç bahsetmiyorsun ve anlaşılan altı senedir cinselliği programından çıkarmışsın.”

Corbin kapıyı açıp içeri girdi ve yatak odasına doğru yürüdü. Kapının girişinde durup Miles’a döndüm.

Gözleri üzerimdeydi. Beni işgal ediyordu. “Artık gündemimde,” dedi gülümseyerek.

Gündemi bendim. Gündem olmak istemiyordum. Bir plan olmak istiyordum. Bir harita. Geleceğinin haritasında olmak istiyordum.

Ama bu iki numaralı kuralı bozuyordu.

Miles kapısını açtıktan sonra dairesine girdi ve yatak odasına doğru işaret etti.

“O uyuduktan sonra?” diye fısıldadı.

Pekâlaâ, Miles. Yalvarmayı bırakabilirsin. Gündemin olacağım.

Kafamı salladıktan sonra kapıyı kapattım.

Duş alıp tıraş oldum, dişlerimi fırçalayıp şarkı söyleyerek makyajlı değilmişim gibi görünmemi sağlayacak kadar az makyaj yaptım. Düzelttiğim belli olmayacak şekilde saçlarımı düzelttim. Ve üzerimi değiştirdiğimi düşünmemesi için daha önceki giysilerimi giydim. Ama sutyenimi ve iç çamaşırlarımı değiştirdim, çünkü daha önce uyumlu değillerdi ama şimdi uyumluydular. Ve sonra telaşa kapıldım, çünkü Miles bu gece sutyenimi ve iç çamaşırlarımı görecekti.

Ve muhtemelen dokunacaktı.

Gündeminin bir parçasıysa, hatta onları çıkartabilirdi.

Cep telefonuma bir mesaj gelince ses beni ürküttü, çünkü gecenin on birinde mesaj gelmesini beklemiyordum. Tanımadığım bir numaradandı. Sadece:

Odasına girdi mi? yazıyordu.

Ben: Numaramı nereden buldun?

Miles: Yoldayken Corbin’in telefonundan çaldım.

İçimden, “Yaşasın. Numaramı çalmış,” diye tuhaf bir melodi tutturdum.

Çok çocuksu olabiliyordum.

Ben: Hayır, televizyon izliyordu.

Miles: Güzel. Küçük bir işim var. Yirmi dakika son-

ra dönerim. O zamana kadar yatma ihtimaline karşı dairenin kapısını kilitlemeyeceğim.

Kimin gecenin on birinde küçük bir işi olurdu ki?

Ben: Görüşürüz.

Ona attığım son mesaja bakıp sindim. Kulağa çok sıradan geliyordu. Ona bunu sürekli yapıyormuşum gibi bir izlenim veriyordum. Muhtemelen bütün günlerimin böyle geçtiğini düşünüyordu.

Sıradan çocuk: Tate, sevişmek ister misin?

Ben: Elbette. Şu iki çocukla işim bitsin hemen geliyorum. Bu arada, herhangi bir kuralım yok, ne istersen yapabiliriz.

Sıradan çocuk: Harika.

On beş dakika geçti ve nihayet televizyonu kapattı. Corbin'in yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz, benimki açıldı. Oturma odasından geçip ön kapıdan sessizce çıktım ve sonra koridorda duran Miles'a çarptım.

"Zamanlaman harika," dedi.

Elinde bir poşet vardı. Ne olduğunu görmemem için onu diğer eline aldı.

"Önden buyur, Tate," dedi kapısını iterek açarken.

Hayır, Miles. Ben seni izlerim. Bizim ilişkimiz böyle. Sen katırsın, ben sıvı. Sen suları yarıyorsun, ben ise arkada bıraktığın dümen suyuyum.

"Susadın mı?" Mutfağına doğru yürüdü, ama bu kez

onu takip edebileceğimden emin değildim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Daha önce birinci ya da ikinci kuralımın olmadığını fark etmesinden korkuyordum. Eğer geçmiş ve gelecekte bahsetmek yasaksa, geriye sadece şimdiki zaman kalıyordu ve şu an ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Mutfağa gittim. “Neyin var?” diye sordum ona.

Poşeti tezgâha bıraktı, onu süzdüğümü görünce göremeyeceğim bir yere itti.

“Bana ne istediğini söylersen, olup olmadığına bakarım,” dedi.

“Portakal suyu.”

Sırtıp poşete uzandı. İçinden bir kutu portakal suyu çıkardı, bunu düşünmüş olması bile cömertliğinin bir göstergesiydi. Aynı zamanda beni eritmesinin pek zor olmadığını da gösteriyordu. Ona az önce tek kuralımın *Bana kurallarını çiğnetecek şeyler yapmayı bırak*, olduğunu söylemeliydim.

Gülümseyerek portakal suyunu ondan aldım. “Poşette başka ne var?”

Omuzlarını silkti. “Birkaç şey.”

Portakal suyunu açmamı izledi. Portakal suyundan bir yudum almamı izledi. Portakal suyunun kapağını kapatmamı izledi. Portakal suyunu mutfak tezgâhına koymamı izledi, ama beni poşete ne kadar hızlı ulaşabileceğimi fark edecek kadar dikkatle izlemiyordu.

Kollarını belime dolayamadan poşeti kaptım.

Gülüyordu. “Bırak onu, Tate.”

Açıp içine baktım.

Prezervatifler.

Gülerek poşeti tezgâha attım. Arkamı döndüğümde, kolları beni bırakmadı. “Gerçekten uygunsuz ya da utanç verici bir şey söylemek istiyordum, ama aklıma bir şey gelmiyor. Söylediğimi düşün ve gül.”

Gülmedi, ama kolları hâlâ etrafımdaydı. “Çok tuhafsın,” dedi.

“Umurumda değil.”

Gülümsedi. “Bu durum çok tuhaf.”

Bana bunun ne kadar tuhaf olduğunu söylüyordu, ama bana son derece iyi geliyordu. Ona iyi mi yoksa kötü mü geldiğinden emin değildim. “Kötü anlamda mı, yoksa iyi anlamda mı tuhaf?”

“İkisi de,” dedi. “Hiçbiri.”

“Tuhafsın,” dedim ona.

Sırıttı. “Umurumda değil.”

Ellerini sırtımdan omuzlarıma götürdü ve yavaşça kollarımdan aşağı indirerek ellerime dokundu.

Yarası aklıma geldi.

Elimi aramıza koydum. “Elin nasıl?”

“İyi,” dedi.

“Yarın kontrol etsem iyi olur,” dedim.

“Yarın burada olmayacağım. Birkaç saat sonra gidiyorum.”

Aklımdan iki şey geçti. Birincisi, *Bu gece gideceği için büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım. İkincisi, Bu gece gidecekse, neden buradaydım?*

“Uyuman gerekmez mi?”

Kafasını salladı. “Şimdi uyuyamam.”

“Denemedin bile,” dedim. “Uyumadan bir uçağı uçuramazsın, Miles.”

“İlk uçuş kısa. Ayrıca, ben yardımcı pilotum. Uçakta uyurum.”

Gündeminde uyumak yoktu. *Tate* vardı.

Tate uykudan ağır basıyordu.

Tate’in başka neden daha ağır bastığını merak ediyordum.

“Ee,” diye fısıldadım elini indirirken. Duraksadım, çünkü bunun ardından söyleyecek bir şeyim yoktu. Hiçbir şey. Tek bir hece bile.

Sessizdi.

Giderek garipleşiyordu.

“Ee,” dedi. Parmakları parmaklarımın arasına sokup onları araladı. Parmaklarım parmaklarını seviyordu.

“Senin hakkında bu kadar özel bir detayı bildiğime göre, benim için ne kadar zaman olduğunu bilmek istiyor musun?” diye sordum ona.

Bütün ailemin en son ne zaman biriyle seks yaptığını bildiği düşünülürse, bu son derece adildi.

“Hayır,” dedi kısaca. “Ama seni öpmek istiyorum.”

Hımm. Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyordum, ama ardından böyle bir cümle söylemişken *hayır* cevabını analiz edecek değildim.

“Öyleyse, öp beni,” dedim.

Parmaklarını parmaklarımdan ayırıp başımın yan tarafına götürdü ve beni tuttu. “Umarım tadın yine portakal suyu gibidir.”

Bir, iki, üç, dört, beş, altı.

Son cümlesindeki kelimeleri saydım, sonra zihnimde o kelimeleri sonsuza kadar saklayacak bir yer aradım. Onları zihnimdeki bir çekmeceye saklayıp *İki numaralı o aptal*

kuralı üzücü ve yalnız bir an olduğunda çıkarılıp okunacak şeyler olarak etiketlemek istiyordum.

Miles ağızımdaydı. Yine beni işgal ediyordu. Zihnimdeki çekmeceyi kapatıp oradan çıktım ve ona geri döndüm.

Beni işgal et, beni işgal et, beni işgal et.

Tadım portakal suyu gibi olmalıydı, çünkü gerçekten tadımdan hoşlanmış gibi davranıyordu. Ben de onun tadından hoşlanmış olmalıyım, çünkü onu kendime doğru çekerek öpüyor ve elimden geldiğince içine sızıp onu Tate'le doldurmaya çalışıyordum.

Nefes almak ve konuşmak için geri çekildi. "Bunun ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuşum."

Beni kıyaslıyordu. Beni bir zamanlar ona bu kadar güzel şeyler hissettiren her kimse onunla kıyaslamasından hoşlanmadım.

"Bir şey bilmek ister misin?" dedi.

İstiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum, ama nedense bana söylediği o tek kelimeden intikam almak için bu anı seçtim.

"Hayır." Onu tekrar dudaklarıma doğru çektim. Öpücüğüme hemen karşılık vermedi, çünkü az önce olan şey hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Ama çok geçmeden dudakları bana uyum sağladı. Sanırım benim onun kısa yanıtından nefret ettiğim kadar o da benim yanıttımdan nefret etmişti ve şimdi intikam almak için ellerini kullanıyordu. Nereme dokunduğunu anlayamıyordum, çünkü bir yere dokunduğu anda elleri başka bir yere geçiyordu. Aynı anda her yerime ve hiçbir yerime dokunuyordu.

Miles'la öpüşmenin en sevdiğim kısmı seslerdi. Du-

daklarımız buluştuğunda çıkan ses. Birbirimizin nefesini içimize çektiğimizde duyduğum ses. Vücutlarımız birbirine değdiğinde inlemesine bayılıyordum. Erkekler genellikle ses çıkarmamak için kendilerini kızlardan daha çok tutarlardı.

Miles hariç. Miles beni istiyordu, bunu bilmemi istiyordu ve buna bayılıyordum.

Tanrım, buna bayılıyordum.

“Tate,” dedi dudaklarıma doğru. “Yatak odama gidelim.”

Kafamı sallayınca dudaklarımdan uzaklaştı. Prezervatif kutusunu almak için bara uzandı. Beni yatak odasına yönlendirdi ama hemen mutfığa dönüp portakal suyunu aldı. Yanımdan geçip yatak odasına doğru ilerlerken bana göz kırptı.

O küçük göz kırpmasının bana ne hissettirdiğini fark edince, içimde olduğunda neler hissedeceğimi düşünerek dehşete kapıldım. Hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Yatak odasına girince endişelenmeye başladım. Burası onun yeri olduğu için ve bu durum onun şartlarına bağlı olduğu için kendimi biraz avantajsız hissettim.

“Sorun ne?” diye sordu. Ayakkabılarını çıkarıyordu. Banyoya gidip ışığı yaktı, sonra kapıyı kapattı.

“Biraz gerginim,” diye fısıldadım. Yatak odasının ortasında duruyordum ve az sonra neler olacağını çok iyi biliyordum. Genellikle bu tür şeyler önceden kararlaştırılmaz ya da görüşülmezdi. Bir anda olurlardı ve iki taraf da gerçekleşene kadar ne olduğunu anlamazdı.

Ama Miles ve ben neler olacağını biliyorduk.

Yatağa doğru yürüyüp kenarına oturdu. “Buraya gel.”

dedi. Gülümsedi ve sonra oturduğu yere doğru birkaç adım attım. Kalçalarımı arkadan kavrayıp dudaklarını karnımı örten tişörtüme bastırdı. Ellerim omuzlarına gitti ve ona baktım. Kafasını kaldırıp bana baktı, gözlerindeki sakinlik bulaşıcıydı.

“Ağırdan alabiliriz,” dedi. “Bu gece olmak zorunda değil. Kuralların arasında bu yoktu.”

Gülüp kafamı salladım. “Hayır, sorun değil. Birkaç saat sonra gidiyorsun ve beş gün sonra mı dönüyorsun?”

“Bu kez dokuz gün sonra,” dedi.

Bu sayıdan nefret ediyordum.

“Seni dokuz gün bekletip umutlandırmak istemiyorum,” dedi.

Elleri kalçalarımın kot pantolonumun ön kısmına kaydı. Zahmetsizce düğmeleri açtı.

“Seninle bunu yapmayı hayal etmek benim için işkence değil,” dedi parmakları fermuarıma dokunurken. Fermuarı aşağı doğru çekmeye başladı, kalbim göğsümde öylesine şiddetli bir şekilde atıyordu ki, bir şey inşa ediliyor gibi hissettim. Belki de, bu kot pantolonu çıkar çıkmaz patlayıp öleceğini bildiği için kalbim cennete giden bir merdiven inşa ediyordu.

“Benim için işkence olacağı kesin,” diye fısıldadım.

Fermuarımı indirdi ve eli kot pantolonumun içine kayd. Elini kalçamın etrafında iterek kot pantolonumu çekmeye başladı.

Gözlerimi kapatıp sendelememeye çalışırken, diğer eliyle tişörtümü hafifçe kaldırıp dudaklarını karnıma bastırdı. Baş döndürücüydü.

İki eli de kot pantolonumun içinde, arka tarafımdaydı.

Yavaşça dizlerime kadar itti. Dili karnımla buluşurken, ellerim saçlarının arasında kayboldu.

Kot pantolonum nihayet ayak bileklerime inince, aynı anda ayakkabılarımı da çıkararak pantolonumun içinden çıktım. Elini kalçalarımın belime doğru kaydırdı. Kucağına oturabileceğim şekilde beni kendisine doğru çekti. Bacaklarımı iki yanına yerleştirdikten sonra arkamdan tutup beni sertçe çekti. Nefesimi tuttum.

Burada tecrübesiz gibi görünenin neden ben olduğumu bilmiyordum. Onun daha az hükmedici olacağı ummuştum, ama şikâyet edecek değildim.

Hem de hiç.

Tişörtümü çıkarmaya çalışırken kollarımı kaldırdım. Tişörtü arkamda yere attı ve elleri sutyenimi serbest bırakmak için uğraşırken dudakları tekrar dudaklarımla buluştu.

Bu hiç adil değildi. O, henüz üzerindeki hiçbir şeyi çıkarmamışken, benim üzerimde sadece tek bir giysi kalmak üzereydi.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı ve sutyenimi kaydırmak için arkasını çekti. Parmaklarını askıların altına sokup onları kollarımdan aşağı doğru çekmeye başladı. Sutyenini çıkarmasını beklerken nefesimi tuttum. Dudaklarını üzerimde hissetmeyi o kadar çok istiyordum ki, doğru düzgün düşünemiyordum. Sutyenimi indirip beni gözler önüne serince, nefesini verdi. “Vay canına,” dedi titrek bir nefesle.

Sutylene yere atıp tekrar bana baktı. Gülümsedi ve dudaklarını kısa bir süreliğine dudaklarıma bastırıp hafifçe öptü. Geri çekilince ellerini yanaklarıma koyup gözlerinin içine baktı. “Eğleniyor musun?”

Her ne kadar gülümsemek istesem de pek fazla gülümsememek için alt dudağımı ısırđım. Öne doğru eğilip dudağımı ağzına aldı ve çekerek dişlerimden uzaklaştırdı. Birkaç saniye öptükten sonra serbest bıraktı. “Sakın onu bir daha ısırma,” dedi. “Gülümsediğini görmek hoşuma gidiyor.”

Elbette, tekrar gülümsedim.

Ellerim omuzlarındaydı, onları yavaşça sırtına doğru kaydırıp tişörtünü çekmeye başladım. Yüzümü bıraktı ve tişörtünü çıkarabilmem için kollarını kaldırdı. Geriye çekilip ona iyice baktım, tıpkı onun bana baktığı gibi. Ellerimi göğsünde gezdirip kaslarının bütün kıvrımlarına dokundum. “Sen de güzelsin.”

Avuçlarını sırtıma bastırıp beni dikleşmeye teşvik etti. Bunu yapar yapmaz, ağzını göğsüme götürdü ve dilini yavaşça göğüs ucumda gezdirdi. İnleyince, göğsümü ağızıyla tamamen kapattı.

Ellerinden birini kalçama götürüp iç çamaşırımın kenarından içeri soktu. “Seni sırt üstü istiyorum,” diye fısıldadı. Bir elini sırtımda tutarken zahmetsizce pozisyon değiştirip beni kucağından yatağına aldı. Üzerime doğru eğildi, dilini ağzıma sokarken iç çamaşırımı çekti. Ellerim anında kot pantolonunun düğmelerine gitti, ama hemen geri çekildi. “Yerinde olsam bunu hemen yapmam,” diye uyardı. “Yoksa bu başlamadan biter.”

Ne kadar uzun süreceğı umurumda değildi. Tek istediğim giysilerini çıkarmaktı.

İç çamaşırımı çekerek çıkarmaya başladı. Bir bacağımyı kırıp çamaşırı ayağımdan çıkardı ve sonra diğeriyle de aynısını yaptı. Artık gözlerime bakmadığı kesindi.

Bacaklarımı yatağa bıraktı ve kalkıp benden iki adım geri çekildi.

“Vay canına,” diye fısıldadı bana bakarken. Hâlâ kot pantolonu üzerinde, karşımda durmuş, çıtırçıtlak yatağında yatarken bana bakıyordu.

“Bu hiç adil değil,” dedim.

Kafasını sallayıp yumruğunu ağzına götürdü ve eklemelerini ısırdı. Sırtı bana dönük olacak şekilde arkasını döndü derin bir nefes aldı. Tekrar bana doğru dönü ve bütün vücudumu süzdükten sonra gözlerime baktı. “Bu çok fazla, Tate.”

Sözcüklerinde hayal kırıklığı hissettim. Komodine doğru yürürken hâlâ kafasını sallıyordu. Prezervatif kutusunu alıp açtı, sonra içinden bir tane çıkarıp dişlerinin arasına alarak yırtıp açtı.

“Özür dilerim,” dedi, telaşla kot pantolonunu çıkarırken. “Bunun senin için güzel olmasını istiyordum. En azından, hatırlanmaya değer olmasını.” Kot pantolonunu çıkardı. Gözlerimin içine bakıyordu, ama onunla göz teması kurmakta zorlanıyordum, çünkü boxer şortunu da çıkarmıştı. “Ama iki saniye içinde içine girmezsem, bu benim için gerçekten çok utanç verici olacak.”

Hemen yanıma geldi ve bir eliyle dizlerimi ayırırken her nasılsa diğeriyle prezervatifi takmayı başardı. “Birkaç dakika içinde telafi ederim. Söz veriyorum,” dedi bacaklarının arasında durup onayımı beklerken.

“Miles,” dedim, “Hiçbir şey umurumda değil. Sadece içimde olmanı istiyorum.”

“Tanrı’ya şükür.” İcini çekti. Sağ eliyle dizimin arkasından tuttu ve sonra dudakları dudaklarımla buluştu. O

kadar şaşırtıcı derecede sert ve hızlı bir şekilde içime girdi ki, ağzına doğru haykırdım. Canımın yanıp yanmadığını sormak için durmadı. Yavaşlamadı. Daha fazla yakınlaşmamız imkânsız olana kadar sertçe ve derinlere doğru hamle yaptı.

Canım yanıyordu ama olabilecek en iyi şekilde.

Ağzına doğru inerken, o da boynuma doğru inliyordu, dudakları ve elleri her yerdeydi. Sertti. Şehvetli, ağır ve sıcaktı, kesinlikle sessiz değildi. Hızlıydı, ellerimin altında kasılan sırtından haklı olduğunu anlayabiliyordum. Fazla uzun sürmeyecekti.

“Tate,” diye nefesini verdi. “*Tanrım*, Tate.”

Bacaklarındaki kasları gerildi ve titremeye başladı. “*Lanet olsun*,” diye homurdandı. Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı ve bacakları ve sırtındaki titremelere rağmen hareketsiz kaldı. Dudaklarını dudaklarımdan çekip derin bir nefes verdi ve alnını başımın yan tarafına yasladı. “Yüce *Tanrım*,” dedi, hâlâ gergindi. Hâlâ titriyordu. Hâlâ içimdeydi.

İçimden çıktığı anda dudakları boynuma dokundu ve göğüslerimle buluşana kadar aşağı indi. Onları kısa bir süre öptükten sonra tekrar dudaklarıma döndü. “Tadına bakmak istiyorum,” dedi. “Olur mu?”

Kafamı salladım.

Şiddetli bir şekilde kafamı salladım.

Yataktan uzaklaşıp prezervatifi çıkardı ve sonra yanıma döndü. Bu süre boyunca onu izledim, çünkü en son bir erkekle ne zaman birlikte olduğumu bilmek istemese de, neredeyse bir sene olmuştu. Onun beklediği altı seneye kıyaslanamayacak olsa da, yeterince uzundu ve gözleri-

mi kapatarak bunu kaçırmak istemiyordum. Özellikle de, artık V şeklini rahatça seyredebilecek ve gözlerimi ondan alamamaktan utanmak zorunda kalmayacaktım.

Aynı büyülenmişlikle vücudumu izlerken eli karnımdan aşağı doğru kayıp bacaklarımın üst kısmına vardı. Bacaklarımı ayırırken bana yaptığı şeyleri o kadar heyecanlı bir şekilde izliyordu ki, beni izlediğini görebilmek için gözlerimi açık tutmak zorunda kaldım. Üzerinde bıraktığım etkiyi görmek, dokunmasına gerek kalmadan beni yeterince tahrik ediyordu.

Parmaklarından ikisi içime kaydı ve birden onu izlemekte zorlandığımı fark ettim. Dışarıda kalan baş parmağı dokunabildiği her yere sataşıyordu. İnleyerek ellerimi yataкта başımın üstüne doğru bırakıp gözlerimi kapattım.

Durmaması için dua ediyordum. Durmasını istemiyordum.

Dudakları benimkilerle buluştu ve beni yavaşça öptü, dudaklarıyla ellerinin baskısı güçlü bir tezat oluşturunuyordu. Ağzı yavaşça çenemden aşağı doğru keşfe çıktı ve boynumdan boğazımın kıvrımına inip göğsüme doğru devam ederek ucunu kavradı, sonra karnıma indi ve daha da aşağıya inmeye devam etti.

Bacaklarımın arasına yerleşti, parmaklarını içimde bırakırken dili tenimle buluşup beni ayırdı ve gövdemi ona doğru çıkarıp aklımı kaybetmeme neden oldu.

Her şeyi boş verdim.

Bütün katı uyandıracak kadar gürültülü bir şekilde inlemem umurumda değildi.

Topuklarımı yatağa bastırmam ve çok fazla geldiği için ondan uzaklaşmaya çalışmam umurumda değildi.

Kalçalarımı kavramak için parmaklarının beni terk etmesi ve beni ağzına doğru tutup ondan uzaklaşmama, *neyse ki*, engel olması umurumda değildi.

Saçlarını çekip onu kendime doğru yaklaştırarak, daha önce bulunmadığıma neredeyse emin olduğum o yüksek noktaya ulaşmak için elimden geleni yaparken canını yakıyor olmam umurumda değildi.

Bacaklarım titremeye başladı, parmakları tekrar içime girdi kendimi yastığıyla boğmaya çalıştığımdan emindim, çünkü şu an olması gerektiği gibi yüksek bir sesle haykırdığım için bu daireden atılmasını istemiyordum.

Bir anda havada süzüldüğümü hissettim. Aşağı bakarsam güneşin doğduğunu görebileceğimi hissediyordum. Yükseldiğimi hissediyordum.

Ben...

Aman Tanrım.

Ben...

Yüce İsa.

Ben..bu...o.

Düşüyordum.

Süzülüyordum.

Vay canına.

Vay canına, vay canına, vay canına.

Bir daha asla yere inmek istemiyordum.

Yatakta tamamen eridiğimde, ağzını ağızla vücuduma götürdü. Yastığı yüzümden alıp kenara attıktan sonra beni hafifçe öptü.

“Bir kez daha,” dedi. Yataktan kalktı ve birkaç saniye içinde geri döndü, tekrar içimdeydi ama bu kez gözlerimi açmaya çalışmadım. Kollarımı başımın üzerinde koydum,

parmakları parmaklarımla kenetlendi, kendisini içime doğru itiyor, içimde yaşıyordu. Yanaklarımız birbirine yaslıydı ve alnı yastığımın üzerindeydi, bu kez ikimizin de ses çıkaracak hali yoktu.

Başım dudakları kulağımla buluşacak şekilde çevirdi ve sonra yavaş bir ritim tutturarak hamle yapmayı sürdürdü, ardından tamamen içimden çıktı. Hareketsiz kalıp tekrar içime girdi, sonra tamamen çıktı. Birkaç kez bunu tekrarladı, tek yapabildiğim öylece uzanıp onu hissetmekti.

“Tate,” diye fısıldadı, dudakları kulağıma yakındı. İçimden çıkıp sakinleşti. “Yüzde yüz emin olarak bunu söyleyebilirim.”

Tekrar içime girdi.

“Hissettiğim.”

Çıkıp hareketini tekrarladı.

“En.”

Tekrar.

“Güzel.”

Tekrar.

“Şey.”

Hareketsiz kalıp kulağıma doğru kesik kesik soludu, ellerimi o kadar sert tutuyordu ki, acımaya başladılar; ama ikinci kez gelirken tek bir ses bile çıkarmadı.

Hareket etmedik.

Uzunca bir süre kıpırdamadık.

Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. Artık kalıcı bir şekilde orada olacağına emindim.

Miles geri çekilip bana baktı. Yüzümü görünce gülümsemi, ve ona bakarken içimde olduğu iki seferde de benimle göz teması kurmadığını fark ettim. Bunun kasıtlı mı yoksa tesadüfî mi olduğunu merak ettim.

“Yorumun var mı?” diye sordu takılarak. “Ya da önerilerin?”

Güldüm. “Özür dilerim. Ben...söyleyecek söz...bulamıyorum...” Kafamı salladım ve konuşmaya başlamadan önce biraz zamana ihtiyacım olduğunu anlamasını istedim.

“Nutkun tutuldu,” dedi. “Çok iyi.”

Yanağımdan öptükten sonra kalkıp banyosuna gitti. Gözlerimi kapattım ve aramızdaki bu şeyin nasıl iyi sonuçlanacağını merak ettim.

Olamazdı.

Bunu bir daha başka biriyle yapmak istemediğimi şimdiden söyleyebilirdim.

Sadece Miles’la yapabilirdim.

Yatak odasına döndü ve şortunu almak için yere eğildi. Bu sırada benim iç çamaşırlarımı da alıp yatakta yanıma koydu.

Sanırım artık giyinmemi istiyordu?

Doğrudum ve sutyenimi ve tişörtümü alıp bana vermesini izledim. Benimle her göz göze geldiğinde gülümseyordu ama ona gülümseyerek karşılık vermekte zorlandığını fark ettim.

Giyinince, beni kaldırıp öptü ve sonra kollarını etrafıma doladı. “Fikrimi değiştirdim,” dedi. “Bundan sonra, önümüzdeki dokuz günün eziyet dolu olacağına eminim.”

Gülümsememek için yine dudakımı ısırdım ama hâlâ kollarının arasında olduğum için fark etmedi. “Evet.”

Alnımdan öptü. “Dışarı çıkarken kapıyı kilitler misin?”

Hayal kırıklığımlı yuttum ve beni bıraktığında her nasılsa gülümseyecek kadar gücü kendimde bulabildim. “Elbette.”

Yatak odasının kapısına doğru yürürken yatağına yığıldığını duydum.

Ne hissettiğimi bilmeden dışarı çıktım. Az önce aramızda geçenden daha fazlası için bir vaatte bulunmamıştı. Kendi rızamla kabul ettiğim şeyi yapmıştık, sevişmiştik.

Ama böylesine yoğun bir utanç hissetmeyi beklemiyordum. Seksin hemen ardından benden kurtulduğu için değil, benden kurtuluş tarzının bana hissettirdiği şey için utanmıştım. Bunun onun istediği gibi sadece seksle sınırlı kalmasını istediğimi sanıyordum ama son iki dakikadır kalbimin nasıl attığına bakılırsa, onunla sıradan bir şey yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Aklımın bir köşesinde, bu iş iyice kontrolden çıkmadan geri çekilmem konusunda beni uyaran zayıf bir ses duydum. Ne yazık ki, daha güçlü bir ses devam etmem için beni teşvik ediyor – onca işin yanı sıra hayatta biraz eğlenmeyi hak ettiğimi söylüyordu.

Bu gece ne kadar eğlendiğimi düşünmek bile sonrasındaki umursamazlığını kabullenmem için yeterliydi. Belki biraz pratikle, bunu uygulamayı ben de öğrenirdim.

Dairemin kapısına doğru yürüdüm ama birinin konuştuğunu duyunca duraksadım. Kulağımı kapıya yaslayıp dinledim. Corbin oturma odasında biriyle tek taraflı bir konuşma yapıyordu, muhtemelen diğer kişi telefon hattının diğer ucundaydı.

Şimdi gelemem. Yattığımı sanıyor.

Miles'in kapısına baktım, ama tıklatacak değildim. Bu tuhaf olurdu ve aynı zamanda daha az uyuyacak olması anlamına gelirdi.

Asansöre doğru yürüdüm ve Corbin'in kısa bir süre

içinde yatağına dönmesini umarak yarım saat boyunca lobi-
bide oturmaya karar verdim.

Corbin'den saklanmam gerektiğini düşünmem gülünçtü, ama istediğim en son şey Miles'a kızgın olmasıydı. Ve yakalanırsam, bunun olması kaçınılmazdı.

Lobiye ulaşip asansörden indim, ne yaptığımdan emin değildim. Sanırım gidip arabamda bekleyebilirdim.

“Kayıp mı oldun?”

Kap'a baktım, neredeyse gece yarısı olmasına rağmen her zamanki yerinde oturuyordu. Yanındaki boş sandalyeye vurdu. “Gel, otur.”

Yanından geçip boş sandalyeye oturdum. “Bu kez yiyecek getirmedim,” dedim. “Üzgünüm.”

Kafasını salladı. “Seni sadece yiyecek getirdiğin için sevmiyorum, Tate. Zaten iyi bir aşçı değilsin.”

Güldüm, gülmek iyi geldi. Son iki gündür her şey çok yoğundu.

“Şükran Günü nasıldı?” diye sordu. “Çocuk iyi vakit geçirdi mi?”

Ona bakıp şaşkınlıkla kafamı eğdim. “Çocuk mu?”

Kafasını salladı. “Bay Archer. Tatili sen ve kardeşinle geçirmedi mi?”

Sorusunu anlayınca kafamı salladım. “Evet,” dedim. Bay Archer'ın son altı senedir geçirdiği en iyi Şükran Günü olduğuna emin olduğumu eklemek istedim, ama bunu yapmadım. “Sanırım Bay Archer harika vakit geçirdi.”

“Gülümsemenin sebebi ne?”

Yüzüme yapıştığını fark etmediğim gülümsemeden anında kurtuldum. Burnumu kırıttırdım. “Ne gülümsemesi?”

Kap kakhaha attı. “Ah, vay canına,” dedi. “Sen ve çocuk? Yoksa âşık mı oluyorsun, Tate?”

Kafamı salladım. “Hayır,” dedim hemen. “Sandığın gibi değil.”

“Nasıl peki?”

Boynumdan yukarı doğru kızarıklığın yayılmaya başladığını hissederek hissetmez bakışlarımı kaçırdım. Kap yanaklarımın oturduğumuz sandalyeler kadar kızardığını görünce güldü.

“Yaşlı bir adam olabilirim ama beden dilini okuyamadığım anlamına gelmez,” dedi. “Bu sen ve çocuğun... bugünlerde hangi terim kullanılıyor? Takılıyor musunuz? Tokuşturuyor musunuz?”

Öne doğru eğilip yüzümü ellerimin arasına aldım. Seksen yaşındaki bir adamla böyle bir sohbet ettiğime inanamıyordum.

Hemen kafamı salladım. “Buna cevap vermeyeceğim.”

“Anlıyorum,” dedi Kap kafasını sallayarak. Az önce ona söylemiş sayıldığım şeyi sindirirken ikimiz de bir süre sessiz kaldık. “Güzel,” dedi. “Belki o çocuk arada sırada gülümser.”

Ona katılırcasına kafamı salladım. Daha fazla gülümsemesi kesinlikle hoşuma giderdi. “Kap, artık konuyu değiştirebilir miyiz?”

Kap yavaşça kafasını bana doğru çevirdi ve gür gri kaşlarını kaldırdı. “Üçüncü katta bir ceset bulduğumu sana hiç anlatmış mıydım?”

Kafamı salladım, konuyu değiştirmesine sevindim ama bir cesetten bahsetmenin beni rahatlatmasına şaşırdım.

Ben de Kap kadar ölüme meraklıyım.

On Dördüncü Bölüm

MILES

Altı sene önce

“Sence bunu yapmamamız gerektiği için mi yapmaktan
bu kadar çok zevk alıyoruz?” diye sordu Rachel.

Beni öpmekten bahsediyordu.

Çok sık öpüşüyorduk.

Her fırsatta ve fırsatını bulamadığımızda.

“Anne babalarımız birlikte olduğu için mi
yapmamamız gerektiğini söylüyorsun?”

Evet dedi. Nefes nefeseydi, çünkü

boynunu öperek yukarı doğru çıkıyordum.

“Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyor musun, Rachel?”

Evet anlamına gelen bir ses çıkardı.

“Ve seni Bay Clayton’ın dersine götürdüğümü

hatırlıyor musun?”

Bana sözcük olmayan bir evet daha dedi.

“O gün seni öpmek istedim.” Tekrar dudaklarına varıp gözlerinin içine baktım. “Sen de beni öpmek istedin mi?” Evet dedi, gözlerinden o günü düşündüğünü görebiliyordum.

Her şeyim olduğu günü.

“O gün anne babalarımız hakkında hiçbir şey bilmiyorduk,” diye açıkladım. “Ama yine de bunu yapmak istedik.

Bu yüzden, hayır, öpüşmekten zevk almamızın sebebi bu değil.”

Gülümsedi.

“Gördün mü?” diye fısıldadım ve ona ne kadar güzel şeyler

hissettirdiğini göstermek için dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirdim.

Yastığından kalkıp dirseğinin üzerinde doğruldu.

“Peki ya sadece öpüşmekten hoşlanıyorsak?” diye sordu.

“Ya bunun benim ya da seninle hiçbir ilgisi yoksa?”

Bunu hep yapıyordu. Ona avukat olması gerektiğini, çünkü

şeytanın avukatlığını yapmaktan hoşlandığını söylüyordum.

Ama bunu yapmasına bayılıyordum, b yüzden hep ona uyuyordum. “İyi bir noktaya değindin,” dedim ona.

“Öpüşmeyi seviyorum.

Bunu *sevmeyen* birini tanımıyorum. Ama *bu* ve öpüşmekten hoşlanmak arasında fark var.”

Merakla bana baktı. “*Sen,*” diye fısıldadım.

“*Seni* öpmeyi seviyorum.”

Bu sorusunu yanıtladı, çünkü susup dudaklarını
dudaklarıma yaklaştırdı. Rachel'in her şeyi sorgulamasını
seviyordum. Bazı şeylere farklı bir gözle bakmamı sağlı-
yordu.

Geçmişte öpüştüğüm kızlarla öpüşmekten
hep zevk almıştım ama onlardan hoşlandığım için.

Bunun özellikle onlarla ilgisi yoktu.

Diğer kızları öperken zevk alıyordum.

İnsanlar bu yüzden

öpüşmeyi seviyor, çünkü onlara kendilerini iyi
hissettiriyor.

Ama birini olduğu kişi olduğu için öpünce,
bu zevk almakla sınırlı kalmıyor.

Fark o kişiyi *öpmediğinizde* hissettiğiniz acıyla
ortaya çıkıyor.

Daha önce öptüğüm kızları öpmemek bana acı vermiyor.

Sadece Rachel'ı öpemediğimde acı hissediyorum.

Belki de bu âşık olmanın neden bu kadar
acı verici olduğunu açıklıyordur.

Seni öpmeyi seviyorum, Rachel.

On Beşinci Bölüm

TATE

Miles: Meşgul müsün?

Ben: Her zaman meşgulüm. Ne oldu?

Miles: Yardımına ihtiyacım var. Fazla sürmez.

Ben: Beş dakika içinde oradayım.

Kendime beş dakika değil on dakika ayırmam gerekirdi, çünkü bugün henüz duş bile almamıştım. Dün geceki on saatlik vardiyanın ardından duşa ihtiyacım olduğuna emindim. Evde olduğunu bilseydim, duş almak önceliğim olurdu, ama yarın döneceğini sanıyordum.

Saçlarımı gevşek bir şekilde tepemde topuz yaptım, pijamamın altını çıkarıp bir kot pantolon giydim. Henüz öğlen olmamıştı ama hâlâ yatakta olduğumu itiraf etmeye utanıyordum.

Kapısını tıklattıktan sonra seslenerek içeri girebileceği-

mi söyledi; bu yüzden kapıyı itip açtım. Oturma odasındaki pencerelerin birinin yanındaki sandalyede duruyordu. Bana bakıp başıyla bir sandalyeye işaret etti.

“Sandalyeyi al ve buraya it,” dedi kendisinden birkaç adım öteye işaret ederek. “Bunları ölçmeye çalışıyorum, ama daha önce hiç perde almamıştım. Çerçevenin dışını mı yoksa pencereleri mi ölçmeliyim bilmiyorum.”

Yanılmıştım. Perde alıyordu.

Sandalyeyi pencerenin diğer tarafına itip üzerine çıktım. Bana mezuranın diğer ucunu verdi ve çekmeye başladı.

“Ne tür bir perde istediğine bağlı, bu yüzden yerinde olsam ikisinin de ölçüsünü alırdım,” diye önerdim.

Yine gelişigüzel bir şekilde kot pantolon ve koyu mavi bir tişört giymişti. Nedense tişörtünün koyu mavisi gözlerini daha az mavi gösteriyordu. Daha berrak görünüyorlardı. Neredeyse transparandı, ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Ardına diktği o duvar düşünülürse, gözleri transparan olmaktan çok uzaktı.

Ölçüleri telefonuna not aldıktan sonra ikinci bir ölçü aldı. Onları da telefonuna girdikten sonra sandalyeden inip sandalyeyi masanın altına itti.

“Peki ya halı?” diye sordu masanın altındaki zemine bakarak. “Sence halı almalı mıyım?”

Omuzlarımı silktim. “Neden hoşlandığına bağlı.”

Yavaşça kafasını salladı, hâlâ çıplak zemine bakıyordu.

“Artık neden hoşlandığımı bilmiyorum,” dedi kısık bir sesle. Mezurayı kanepeye atıp bana baktı. “Gelmek ister misin?”

Hemen kafamı sallamaktan çekindim. “Nereye?”

Saçını alnından geriye itip koltuğun arkasına attığı ceketine uzandı. “İnsanlar nereden perde alıyorlarsa, oraya.”

Hayır demeliydin. Perde seçmek çiftlerin yaptığı bir işti. Perde seçmek arkadaşların yaptığı bir işti. Perde seçmek kurallara uymak istiyorlarsa Miles ve Tate’in yapabileceği bir iş değildi, ama kesinlikle başka bir şey yapmak istemiyordum.

Cevabımın gelişigüzel görünmesi için omuzlarımı silk-tim. “Elbette. Kapımı kilitleyeyim.”

“En sevdiğin renk ne?” diye sordum asansöre binince. İşe odaklanmaya çalışıyordum ama bana uzanıp dokunmasını arzulamama engel olamıyordum. Bir öpücük, bir sarılma...ne olursa. Ama asansörün farklı uçlarında duruyorduk. İlk kez seviştığımız gecedan beri birbirimize hiç dokunmamıştık. Ayrıca, o zamandan beri ne konuşmuş ne de mesajlaşmıştık.

“Siyah?” dedi kendi cevabından emin olmayarak. “Siyahı severim.”

Kafamı salladım. “Siyah perdelerle dekore edemezsin. Renge ihtiyacın var. Belki siyaha yakın ama siyah olmayan bir renk olabilir.”

“Lacivert?” diye sordu. Gözlerinin artık bana odaklanmadığını fark ettim. Gözleri yavaşça boynumdan ayaklarına doğru indi. Her yerime odaklandığını hissedebiliyordum.

“Lacivert olabilir,” dedim kısık bir sesle. Bu konuşmayı sırf konuşmuş olmak için yaptığımıza emindim. Bana bakış tarzından ikimizin de şu an renkleri, perdeleri ya da halıları düşünmediğimizi görebiliyordum.

“Bu gece çalışman gerekiyor mu, Tate?”

Kafamı salladım. Bu geceyi düşünmesi hoşuma gitti, çoğu sorusunu isimle bitirmesi de hoşuma gidiyordu. Adımı söyleme şekline bayılıyordum. “Ona kadar işte olmama gerek yok.”

Asansör zemin kata vardı ve ikimiz de aynı anda kapıya doğru hareket ettik. Elini sırtımın aşağısına koydu içimde dolaşan akım inkâr edilemezdi. Daha önce de erkeklerden hoşlanmıştım, hatta erkeklere *âşık* olmuştum, ama hiçbirinin dokunuşuna onunkine olduğu gibi bir karşılık vermemiştim.

Asansörden iner inmez elini sırtımdan çekti. Artık dokunuşunun eksikliğini bana dokunmadan önce olduğundan daha çok hissediyordum. Aldığım her küçük şeyin karşılığında daha fazlasını istiyordum.

Kap her zamanki yerinde değildi. Henüz öğlen olduğu için bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Sabahları pek sevmezdi. Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk.

“Yürümek ister misin?” diye sordu Miles.

Hava soğuk olmasına rağmen ona olur dedim. Yürümeyi tercih ederdim, ayrıca civarda aradığı şeyi bulabileceği birkaç dükkân vardı. Birkaç hafta önce önünden geçtiğim, bulunduğumuz yerden birkaç blok ötede olan bir dükkânı önerdim.

“Önden buyur,” dedi kapıyı benim için açık tutarak. Dışarı çıktım ve paltomu etrafıma sardım. Miles’in insan içindeyken el ele tutuşmak isteyecek bir çocuk olduğunu hiç sanmıyordum, bu yüzden ellerimi ona ulaşılabilir kılmak konusunda endişelenmedim. Üşümek için kendime sarıldım ve yan yana yürümeye başladık.

Yolun büyük bir bölümü sessizdik, ama benim için so-

run değildi. Sürekli konuşma ihtiyacı hisseden biri değildim ve onun da öyle olabileceğini düşünüyordum.

“Hemen şurada,” dedim dörtyola vardığımızda sağa doğru işaret ederek. Kaldırımın kenarında oturan yaşlı adama baktım, eski püskü, ince bir paltoya sığınmıştı. Gözleri kapalıydı ve donan ellerindeki eldivenleri deliklerle doluydu.

Gidebilecek hiçbir yeri ve kimsesi olmayan insanlara karşı hep anlayışlı olmuşumdur. Corbin evsiz insanların yanından para ya da yiyecek vermeden geçmememden nefret ederdi. Birçoğunun bağımlılık sorunları olduğu için evsiz olduklarını ve onlara para verdiğimde, bağımlılıklarını desteklediğimi söylerdi.

Açıkçası, böyle olması umurumda değildi. Eğer biri evsizse, başka bir şeye bir eve ihtiyaç duyduğundan daha güçlü bir ihtiyaç duyduğu için evsiz olabilir ve bu bana mani olmuyordu. Belki de hemşire olduğum için bağımlılığın bir seçim olduğuna inanmıyordum. Bağımlılık bir hastalıktı ve kendilerine hakim olamayan insanların bu şekilde yaşadıklarını görmek beni üzüyordu.

Cüzdanımı yanıma almış olsaydım, ona para verirdim.

Miles’ın bana baktığını hissedince artık yürümediğimi fark ettim. Yaşlı adamı izlememi izliyordu, bu yüzden adımlarımı hızlandırıp ona yetiştim. Yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi savunacak hiçbir şey söylemedim. Anlamsızdı. Katılmadığım bütün görüşleri değiştirme isteğim olmadığını bilecek kadar Corbin’le yeterince tartışma yaşamıştım.

“Burası,” dedim dükkânın önünde durarak.

Miles yürümeyi bırakıp vitrini incelemeye başladı. “Şu hoşuna gitti mi?” diye sordu vitrine işaret ederek. Bir adım

yaklaşıp onunla birlikte vitrine baktım. Yatak odası sunumuydu ama içinde aradığı parçalar vardı. Yerdeki gri halıda mavi ve siyah tonlarında farklı geometrik desenler vardı. Onun zevkine uyacak bir şeye benziyordu.

Ama perdeler lacivert değildi. Barut rengiydi ve panelin sol tarafından aşağıya dikey bir beyaz çizgi iniyordu.

“Hoşuma gitti,” dedim.

Önden geçip içeri önce benim girmem için kapıyı açık tuttu. Kapı arkamızdan kapanmadan bir satış elemanı dükkânın ön kısmına doğru ilerlemeye başladı. Bize aradığımızı bulmakta yardımcı olup olamayacağını sordu. Miles vitrine işaret etti. “O perdelerden istiyorum. Dört tane. Ve halıyı da.”

Satış elemanı gülümseyip bize onu takip etmemizi söyledi. “Eni ve boyu ne kadar olacak?”

Miles cep telefonunu çıkarıp ölçüleri ona okudu. Kadın ona korniş seçmesinde yardımcı olduktan sonra bize birkaç dakika sonra döneceğini söyledi. Arka tarafa gidip bizi kasada yalnız bıraktı. Etrafıma baktım, birden içimden kendi evimi dekore etmek için bir şeyler seçmek geldi. Birkaç ay daha Corbin’le kalmayı planlıyordum, ama taşındığım zaman kendi evim için neler isteyeceğime bakmanın zararı olmazdı. O zaman geldiğinde alışveriş yapmanın bugün Miles için olduğu kadar kolay olmasını umuyordum.

“Daha önce bu kadar hızlı alışveriş yapan birini görmemiştim,” dedi ona.

“Hayal kırıklığına mı uğradın?”

Hemen kafamı salladım. Bir kız olarak alışveriş yapmaktan hiç anlamazdım. Aradığı şeyi bulmasının bir dakika almasına aslında sevinmişim.

“Biraz daha etrafa bakınmam gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu. Tezgâha yaslanıp beni izlemeye başladı. Bana bakış tarzını seviyordum – sanki dükkândaki en ilginç şey benmişim bana bakıyordu.

Gözlerimi onunkilere çevirdiğim anda ağzım kurudu. Bana yoğunlaşmıştı ve yüzündeki ciddi ifade kendimi aynı anda rahatsız, gergin ve ilginç hissetmeme neden oldu. Tezgâhtan uzaklaşıp bana doğru bir adım attı.

“Buraya gel.” Parmaklarını benimkilere doladı ve beni peşinden çekmeye başladı.

Nabzım gülünç bir şekilde atıyordu. Aslına bakılırsa, oldukça üzücüydü.

Onlar sadece parmakları, Tate. Seni bu şekilde etkilemelerine izin verme.

Dış tarafı Çin yazılarıyla süslü ahşap katlanabilir bir perdeye varana kadar yürümeye devam etti. İnsanların yatak odalarının köşesine koydukları perdelerdendi. Onları hiçbir zaman anlamamıştım. Annemin de bir tane vardı ve üzerini değiştirmek için bir kez bile arkasına geçtiğini sanmıyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum ona.

Bana doğru döndü, hâlâ elimi tutuyordu. Sırıtıp perdenin arkasına geçti ve dükkânın geri kalanından gizlenmemiz için beni de yanına çekti. Gülmeme engel olamadım, çünkü kendimi lisedeymişiz ve öğretmenden saklanıyormuşuz gibi hissediyordum.

Parmağı dudaklarımla buluştu. “Hişş,” diye fısıldayıp dudaklarıma bakarken bana gülümsedi.

Gülmeyi hemen kestim, onu artık komik bulmadığımı için değil. Gülmeyi bıraktım çünkü parmağını dudaklarımda hissettiğim anda gülmeyi unuttum.

Her şeyi unuttum.

Şu an, bütün dikkatim dudaklarımdan çeneme doğru kaydırıldığı parmağındaydı. Gözleriyle yavaşça boynumdan göğsüme ve oradan da karnıma indirdiği parmağının ucunu takip ediyordu.

O tek parmağı bana binlerce el dokunuyormuş gibi hissetmememe neden oldu. Ciğerlerimin ona ayak uyduramaması bunu gösteriyordu.

Gözleri hâlâ parmağının ucundayken kot pantolonunun başlangıcında, düğmenin hemen üzerinde durdu. Parmağı tenime değmiyordu bile, ama nabzımın hızla karşılık vermesine bakılırsa bunu anlamak mümkün değildi. Eli tamamen oyuna katıldı, tişörtümün üzerinden hafifçe elini karnımda gezdirmeye başladı ve en sonunda belimle buluştu. İki eliyle kalçalarımın tutup beni kendisine doğru çekti.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, tekrar açtığında artık aşağı bakmıyordu. Gözlerimin içine bakıyordu.

“Bugün kapıdan içeri girdiğin andan beri seni öpmek istiyordum,” dedi.

İtirafı beni gülümsetti. “Müthiş sabırlısın.”

Sağ elini kalçamdan çekip başımın yan tarafına koydu ve hafifçe saçıma dokundu. Bana katılmıyormuş gibi yavaşça kafasını salladı. “Çok sabırlı olsaydım, şimdi benimle olmazdın.”

Aklım cümlesine takıldı ve hemen ardındaki anlamı çözmeye çalıştım, ama dudakları dudaklarıma değdiği anda ağzından çıkan kelimelerle ilgilenmekten vazgeçtim. Sadece dudaklarıyla ve beni işgal ettiğinde bıraktığı hisle ilgileniyordum.

Öpücüğü yavaş ve sakindi – nabzımın tamamen tersiydi. Sağ elini başımın arkasına götürdü ve sol elini sırtımın alt kısmına koydu. Sabırla ağzımı keşfe çıktı, sanki günün geri kalanı boyunca beni bu perdenin arkasında tutmayı planlıyordu.

Kollarımı ve bacaklarımı ona dolamamak için sahip olduğum bütün iradeye başvurmak zorunda kaldım. Onun her nasılsa gösterdiği sabrı bulmaya çalışıyordum, ama parmakları, elleri ve dudakları üzerimde böyle bir fiziksel etki bırakırken bu çok zordu.

Arka odanın kapısı açıldı ve satış danışmanının topuklu ayakkabılarının sesi duyuldu. Beni öpmeyi bıraktığı anda kalbim ona haykırdı. Neyse ki, bu haykırış duyulamayan, sadece hissedilebilen bir şeydi.

Geri çekilip tezgâha gitmek yerine, elleriyle yüzümü tutarak birkaç saniye sessizce bana baktı. Baş parmakları yavaşça çenemde gezindi ve hafif bir nefes verdi. Kaşları çatıldı ve gözlerini kapattı. Alnını alnıma dayadı, hâlâ yüzümü tutuyordu ve içinde verdiği mücadeleyi hissedebiliyordum.

“Tate.”

İsmimi o kadar kısık bir sesle söyledi ki, henüz dile getirmedeği sözcüklerdeki pişmanlığını hissedebiliyordum. “Seni...” Gözlerini açıp bana baktı. “Seni öpmeyi seviyorum, Tate.”

Bu cümleyi söylemesinin onun için neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordum, ama sanki cümlesini bitirmesine engel olmak istiyormuş gibi sesi sonuna doğru hafifledi.

Sözcükler ağzından dökülür dökülmez beni bıraktı ve itirafından kaçmaya çalışıyormuş gibi hemen bölmenin arkasından dışarı çıktı.

Seni öpmeyi seviyorum, Tate.

Böyle söylediği için pişman olduğunu düşünmeme rağmen, günün geri kalanı boyunca bu kelimeleri içinden tekrar edip duracağıma emindim.

Yaklaşık on dakika boyunca anlamsızca etrafıma baktım ve alışverişini bitirmesini beklerken iltifatını aklımda çevirip durdum. Tezgâha vardığımda kredi kartını uzatıyordu.

“Bir saat içinde bunları teslim edeceğiz,” dedi satış danışmanı kadın. Ona kredi kartını geri verdi ve poşetleri tezgâhtan alıp arkasına yerleştirdi. Poşetlerden birini kaldırdığı sırada Miles onu kadının elinden aldı. “Bunu ben alırım,” dedi.

Dönüp bana baktı. “Hazır mısınız?”

Dışarı çıktık, en son dışarıda olduğumuzdan beri hava yirmi derece daha soğumuş gibiydi. Belki de o *içeri*yi daha sıcak kıldırdı için böyle düşünüyordum.

Köşeye vardık ve binanın olduğu tarafa doğru yürümeye başladım, ama onun yürümeyi bıraktığını fark ettim. Arkamı döndüm, elinde tuttuğu poşetten bir şey çıkarıyordu. Etiketini kopardı ve battaniyeyi açtı.

Hayır, bunu yapmış olamaz.

Hâlâ kaldırımın kenarında sarınıp sarmalanmış halde oturan yaşlı adama battaniyeyi uzattı. Adam ona bakıp battaniyeyi aldı. İkisi de tek kelime etmediler.

Miles en yakındaki çöp kutusuna gidip boş poşeti içine attıktan sonra yere bakarak yanıma doğru yürüdü. İkimiz de binanın olduğu yöne doğru yürürken benimle göz teması bile kurmadı.

Ona teşekkür etmek istedim, ama bunu yapmadım. Ona teşekkür edersem, bunu benim için yaptığını düşündüğümü sanabilirdi.

Bunu benim için yapmadığını biliyordum.
Bunu üşüyen adam için yapmıştı.

Miles geri döner dönmez benden eve gitmemi istedi. Bana her şeyi dekore edene kadar evini görmemi istemediğini söyledi, benim için sorun değildi, zaten yapmam gereken çok fazla ödevim vardı. Perde asmak için programımdan ayıracak kadar vaktim yoktu, bu yüzden yardımımı beklememesine sevindim.

Yeni perdelerini takacağı için biraz heyecanlı görünüyordu. En azından Miles'in olabileceği kadar heyecanlıydı.

Birkaç saat olmuştu. Üç saatten kısa bir süre sonra işe gitmem gerekiyordu. Beni tekrar evine çağırıp çağırmayacağına merak ederken ondan bir mesaj aldım.

Miles: Yemek yedin mi?

Ben: Evet.

Akşam yemeğini çoktan yemiş olmama biraz bozuldum. Ama onu beklemekten sıkılmışım ve akşam yemeği planı hakkında hiçbir şey söylememişti.

Ben: Corbin dün gece gitmeden önce rulo köfte pişirdi. Sana bir tabak getirmemi ister misin?

Miles: Çok iyi olur. Açlıktan ölüyorum. Şimdi gelip bakabilirsin.

Ona bir tabak hazırlayıp folyoya sardıktan sonra koridorun karşısına geçtim. Kapıyı tıklatmama gerek kalmadan açtı. Tabacı elimden aldı. "Burada bekle," dedi. İçeri girip saniyeler sonra tabakla geri döndü. "Hazır mısın?"

Heyecanlı olduğunu nereden bildiğimi bilmiyordum, çünkü gülümsemiyordu. Ama bunu sesinden duyabiliyordum. Hafif bir değişiklik vardı ve perde asmak gibi basit bir şeyin ona kendini iyi hissettirdiğini görmek gülümsememe neden oldu. Nedenini bilmiyordum, ama hayatında ona kendini iyi hissettiren pek fazla şey yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden bunun onu mutlu etmesi hoşuma gitti.

Kapıyı tamamen açtı ve içeri doğru birkaç adım attım. Perdeler asılmıştı, küçük bir değişiklik olsa da, büyük bir değişiklik gibi geliyordu. Dört senedir burada yaşadığını bildiğim için yeni perde takması daireye tamamen farklı bir hava katmıştı.

“İyi bir seçim yapmışsın,” dedim ona, perdelerin bildiğim kadarıyla karakteriyle bu kadar uyumlu olmasına hayran kaldım.

Haliya bakarken yüzümde beliren şaşkınlığı gördü.

“Masanın altında olması gerektiğini biliyorum,” dedi haliya bakarak. “Öyle olacak. Eninde sonunda.

Halı tuhaf bir noktaya yerleştirilmişti. Odanın ortasında ya da kanepenin önünde değildi. Nerede daha iyi duracağını biliyorsa, onu neden oraya yerleştirdiğini anlayamadım.

“Orada bıraktım, çünkü önce onu ilk kez kullanmamızı umuyordum.”

Kafamı kaldırıp ona baktım ve yüzündeki o sevimli, umutlu ifadeyi gördüm. Bu beni gülümsetti. “Bu fikre bayıldım,” dedim tekrar haliya bakarak.

Uzun bir sessizlik oldu. Haliyi ilk kez şimdi mi kullanmak istiyordu yoksa önce yemek mi yemek istiyordu emin

değildim. İkisi de bana uyardı. Planları üç saatlik zaman dilimime uyduğu sürece sorun değildi.

İkimiz de haliya bakarken tekrar konuşmaya başladı. “Yemeği sonra yerim,” dedi sessizce aklımdan geçen soruyu yanıtlayarak.

O tişörtünü çıkarırken ben de ayakkabılarımı çıkardım ve çok geçmeden giysilerimizin geri kalanı halının yanında toplandı.

On Altıncı Bölüm

MILES

Altı sene önce

Rachel'a sahip olduğum için artık her şey daha iyiydi.

Rachel'ın koridorun karşısında uykuya daldığını
bildiğim için

uykuya dalmak daha kolaydı.

Rachel'ın koridorun karşısında uyandığını bildiğim için
her sabah uyanmak çok daha güzeldi.

Artık birlikte gittiğimiz için okula gitmek daha güzeldi.

"Bugün okulu asalım," dedim Rachel'a okulun
otoparkına girdiğimizde.

Rachel'la birlikte okulu asmanın daha güzel olacağına emindim.

"Ya yakalanırsak?"

Sesi kulağa yakalanmamızı gerçekten umursuyormuş
gibi gelmiyordu.

“Umarım yakalanırsınız,” dedim ona. “Bu cezalandırılacağımız anlamına gelir. Birlikte. Aynı evde.”

Sözlerim Rachel’ı gülümsetti. Koltukta arkasına yaslandı ve elini enseme koydu. Bunu yapmasına bayılıyordum. “Seninle birlikte cezalandırılmak kulağa çok eğlenceli geliyor. Haydi bunu yapalım.” Öne doğru eğilip dudaklarıma küçük, hızlı bir öpücük kondurdu.

Rachel verdiği sürece basit öpücükler daha güzeldi.

“Sen her şeyi daha güzel kılıyorsun,” dedim ona.

“Hayatımı. Sen varken hayatım daha iyi.”

Sözlerim Rachel’ı yine gülümsetti.

Rachel’in haberi yoktu, ama ağzımdan çıkan her kelimenin amacı buydu.

Onu gülümsetmek.

Otoparktan çıkıp Rachel’a kumsala gideceğimizi söyledim.

Mayosunu istediğini söyledi, bu yüzden önce eve gidip mayolarımızı aldık. Ayrıca öğle yemeği hazırlayıp bir de battaniye aldık.

Kumsala gittik.

Rachel kitap okurken güneşlenmek istiyordu.

Ben ise kitap okurken güneşlenen Rachel’ı izlemek istiyordum.

Dirseklerinin üzerinde doğrulmuş, yüz üstü yatıyordu.

Başımı kollarıma yaslayıp onu izledim.

Gözlerim omuzlarının yumuşak kıvrımlarını...sırtının kavisini...dizlerinin kıvrımını ve ayak bileklerinde birleştirdiği havada duran bacaklarını takip etti.

Rachel mutluydu.
Rachel'ı mutlu ediyordum.
Rachel'ın hayatını daha güzel kılıyordum.
Ben olduğum sürece hayatı daha güzeldi.
"Rachel," diye fısıldadım.
Kitap ayracını sayfanın arasına koyup kapattı, ama
bana bakmadı.
"Bilmeni istediğim bir şey var."
Kafasını salladı, ama sesimden başka bir şey
odaklanmak istemiyormuş gibi gözleri kapalıydı.
"Annem ölünce, Tanrı'ya inanmaktan vazgeçtim."
Başını kollarına yasladı ve gözlerini kapalı tuttu.
"Tanrı'nın birine bu kadar büyük bir fiziksel
acı yaşatabileceğine
inanmıyordum. Tanrı'nın birine ona çektirdiği
kadar acı çektireceğine
inanmıyorum. Tanrı'nın birine bu kadar çirkin bir şey
yaşatacağına inanmıyordum."
Rachel'ın kapalı gözlerinden bir damla yaş süzüldü.
"Ama sonra seninle tanıştım ve o günden beri her gün,
eğer Tanrı yoksa, birinin nasıl bu kadar güzel olabileceği-
ni düşünüp durdum.
Eğer Tanrı yoksa, birinin beni nasıl bu kadar mutlu ede-
bileceğini merak ettim.
Ve sonra anladım ki... Tanrı hayattaki güzel şeylerin
kıymetini bilmemiz için bize çirkin şeyler veriyor."
Sözlerim Rachel'ı gülümsetmedi.
Sözlerim Rachel'ın kaşlarını çatmasına neden oldu.
Sözlerim Rachel'ı ağlattı.
"Miles," diye fısıldadı.

İsmimi o kadar kısık bir sesle söyledi ki,
sanki duymamı istemiyordu.
Bana baktı ve o anın onun için güzel anlardan biri
olmadığını anladım. Benim için olduğu gibi değildi.
“Miles...geciktim.”

On Yedinci Bölüm

TATE

Corbin: Akşam yemeği yemek ister misin? İşten kaçta çıkıyorsun?

Ben: On dakika sonra. Nerede?

Corbin: Yakındayız. Dışarıda buluşuruz.

Yakında mısınız?

Bu mesajının ardından içimde beliren heyecanı yok saymadım. Herhalde çoğul konuşurken kendisi ve Miles'ı kastediyordu. Onunla birlikte gelmiş olabilecek başka birini düşünemiyordum ve Miles'ın dün gece eve geldiğini biliyordum.

Evrak işlerimin sonuncusunu hallettikten sonra saçlarımı kontrol etmek için tuvalete uğradım (bu kadar umursamaktan nefret ediyordum), sonra dışarı çıkıp onlarla buluştum.

Dışarı çıktığımda üçü de girişin yakınında duruyordu. Ian ve Miles Corbin'le birlikteydiler. Ian beni görünce gülmüseddi, çünkü sadece onun yüzü bana dönüktü. Yanlarına vardığımda Corbin arkasını döndü.

"Hazır mısınız? Jack'e gidiyoruz."

Tam bir takımdılar. Üçünün de kendilerine özgü bir yakışıklılığı vardı ama üzerlerinde pilot ceketleriyle bir grup halinde yürürken daha da yakışıklı görünüyorlardı. Yanlarında hemşire önlüğümle yürürken fazla sade giyinmiş olduğumu düşünmeme engel olamadım. "Haydi gidelim," dedim. "Açlıktan ölmek üzereyim."

Miles'a baktım, hafifçe başını eğerek beni selamladı ama gülümsemedi. Elleri ceketinin ceplerindeydi ve yürümeye başladığımızda uzaklara baktı. O, yol boyunca önümde yürüdüğü için Corbin'le birlikte yürüdüm.

Restorana doğru ilerlerken, "Özel bir sebebi var mı?" diye sordum. "Üçünüzün de aynı gece izinli olmanızı mı kutluyoruz?"

Etrafımda sessiz bir sohbet döndü. Ian, Miles'a baktı. Corbin, Ian'a baktı. Miles kimseye bakmadı. Gözlerini önümüzde uzanan kaldırımdan ayırmadı.

"Küçükken anne ve babamızın bizi La Caprese'e götürdüğünü hatırlıyor musun?" diye sordu Corbin.

O geceyi hatırlıyordum. Anne babamı hiç o kadar mutlu görmemiştim. En fazla beş ya da altı yaşında olmalıydım, ama o yaşlarımdan hatırladığım birkaç anıdan biriydi. Babama o gün havayolunda kaptanlık verilmişti.

Olduğum yerde durup Corbin'e baktım. "Kaptan mı oldun? Kaptan olamazsın. Çok gençsin." Kaptan olmanın ne kadar zor olduğunu ve bir pilotun kaptan olarak değer-

lendirilmesi için kaç saat uçuşması gerektiğini biliyordum. Yirmili yaşlarındaki pilotların çoğu yardımcı pilotlardı.

Corbin kafasını salladı. “Kaptan olmadım. Çok fazla havayolu değiştirdim.” Gözlerini Miles’a çevirdi. “Ama Bay Bana Daha Fazla Uçuş Saati Verin bugün terfi etti. Şirket rekorunu kırdı.”

Miles’a baktım, Corbin’e kafasını sallıyordu. Corbin’in ona dikkat çekmesi karşısında utandığını görebiliyordum, ama ona dair çekici bulduğum şeylerden biri de mütevazı-lığıydı. İçimden bir ses, eğer arkadaşları Dillon kaptanlığa terfi ettirilmiş olsaydı, bir barın tepesine çıkıp megafonla bütün dünyaya duyuracağını söylüyordu.

“O kadar da önemli bir şey değil,” dedi Miles. “Bölgesel bir havayolu. Çok fazla insan terfi etmiyor.”

Ian kafasını salladı. “*Ben* terfi etmedim. *Corbin* terfi etmedi. *Dillon* terfi etmedi. Bu işi bizden bir senedir daha az yapıyorsun, üstelik henüz sadece yirmi dört yaşındasın.” Arkasına döndü ve yüzü üçümüze doğru dönük bir şekilde geri geri yürümeye başladı. “Bir kez olsun mütevazılığı bırak, dostum. Biraz havanı at. Aynı şey bizim başımıza gelseydi, sana bunu yapardık.”

Ne kadar süredir arkadaş olduklarını bilmiyordum, ama Ian’ı sevmiştim. O ve Miles’ın yakın arkadaş olduklarını görebiliyordum, çünkü Ian onunla gerçekten gurur duyuyordu ve onu hiç kıskanmıyordu. Onların Corbin’in arkadaşları olmasına sevindim. Corbin’in bu tarz bir desteği olduğunu görmek beni mutlu ediyordu. Hep burada yaşarken çok fazla çalıştığını, bütün vaktini yalnız ve evinden uzakta geçirdiğini hayal etmiştim. Ama nedenini bilmiyorum. Babamız da pilottu ama evde epey vakit geçirir-

di, bu nedenle Corbin'in bir pilot olarak hayatı hakkında yanlış fikirlere kapılmamam gerekirdi.

Sanırım kardeşi için gereksiz yere endişelenen Corbin yalnız değildi.

Restorana vardık ve Corbin bizim için kapıyı açık tuttu. İçeri ilk önce Ian girdi ve Miles geride kalıp benim önden girmemi bekledi.

"Tuvalete gideceğim," dedi Ian. "Sizi sonra bulurum."

Corbin hostesin yanında giderken, Miles ve ben arkasında kaldık. Miles'a doğru küçük bir bakış attım. "Tebrikler, Kaptan."

Bunu neden bu kadar kısık bir sesle söylediğimi bilmiyordum. Corbin, Miles'ı tebrik ettiğimi duyarsa şüphelenecek değildi. Sanırım sadece Miles'ın duyabileceği bir tonla söylersem, ardında daha fazla anlam olacağı için böyle yapmıştım.

Miles gözlerini bana dikip gülümsedikten sonra Corbin'e baktı. Corbin'in sırtının hâlâ bize dönük olduğunu görünce eğilip başımın yan tarafına küçük bir öpücük kondurdu.

Zayıflığımdan utanmalıydım. Bir erkek küçük bir öpücükle bana böyle hissettirmemeliydi. Sanki birden süzülmeğe, batmaya ya da uçmaya başlamıştım. Bacaklarımın desteğini gerektirmeyen ne olursa, çünkü artık benim için işe yaramazlardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, o muhteşem ama mütevazı gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Omzuyla omzumu dürtüp ayaklarına baktı. "Güzel görünüyorsun, Tate."

Bu üç kelimeyi bir reklam panosuna yapıştırıp her gün işe giderken önünden geçmek istiyordum. Bir daha asla izin almazdım.

İltifatı konusunda samimi olduğuna inanmak istesem de, kaşlarını çatarak on iki saattir giydiğim önlüğüme baktım. “Minnie Mouse önlüğü giyiyorum.”

Omuzlarımız birbirine değecek şekilde tekrar bana doğru eğildi. “Minnie Mouse’tan hep hoşlanmışımdır,” dedi kısık bir sesle.

Corbin arkasını döner dönmez yüzündeki gülümseme kayboldu. “Bölmeye mi, yoksa masaya mı geçelim?”

Miles ve ben omuzlarımızı silkedik. “Hangisi olursa,” dedi Corbin’e.

Hostes bizi yerimize alırken, Ian tuvaletten döndü. Corbin ve Ian önden giderken, Miles hemen arkamdan geliyordu. Çok yakındı. Arkamdan kulağıma doğru eğilirken eli belimi tuttu. “Hemşirelerden de hep çok hoşlanmışımdır,” diye fısıldadı.

İtirafını fısıldadığı kulağıma ovuşturmak için omzumu kaldırdım, çünkü ensemdeki bütün tüyler diken diken olmuştu. Bölmeye varınca belimi bırakıp aramıza mesafe koydu. Corbin ve Ian bölmenin farklı taraflarına oturdular. Miles Ian’ın yanına oturdu ve ben de Miles’in karşısında olacak şekilde Corbin’in yanına oturdum.

Miles ve ben soda söyledik, Ian ve Corbin ise bira sipariş etti. İçecek tercihi, üzerinde düşünmem gereken şeylerden biriydi. Birkaç hafta önce genellikle içki içmediğini söylemişti, ama onunla tanıştığım gece körkütük sarhoştum, bu gece en azından bir içki içeceğini düşünmüştüm. Kutlamak için geçerli bir sebebi vardı. İçkiler masaya getirilince, Ian bardağını kaldırdı. “Bizi utandırdığın için,” dedi.

“Bir kez daha,” diye ekledi Corbin.

“İkinizden iki kat daha fazla çalışmama,” diye alaycı bir savunmayla karşılık verdi Miles.

“Corbin ve benim çalışma saatlerimize mani olan cinsel hayatlarımız var,” diye karşılık verdi Ian.

Corbin kafasını salladı. “Kız kardeşimin yanında seks hayatımdan bahsetmek yok.”

“Neden olmasın?” diye araya girdim. “Çalışmadığın zamanlar evden uzakta geçirdiğin geceleri fark etmiyor değilim.”

Corbin homurdandı. “Ben ciddiylim. Konuyu değiştirelim.”

İsteğini seve seve yerine getirdim. “Üçünüz birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?” diye ortaya doğru sordum, ama en çok Miles’in yanıtıyla ilgileniyordum.

“Miles ve ben kardeşini birkaç sene önce uçuş okulunda tanıştığımızdan beri tanıyoruz. Miles’ı dokuz ya da on yaşından beri tanıyorum,” dedi Ian.

“İkimiz de on bir yaşındaydık,” diye düzeltti Miles. “Beşinci sınıftayken tanıştık.”

Bu sohbetin geçmişi hakkında hiçbir şey sormamamı gerektiren birinci kuralı çiğneyip çiğnemediğini bilmiyordum, ama Miles bu konuda konuşmaktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Garson bize bir sepet ekmek getirdi, ama hiçbirimiz henüz mönüyü açmamıştı, bu yüzden siparişlerimizi almak için döneceğini söyledi.

Mönüsünü açarken, “Hâlâ eşcinsel olmadığına inanamıyorum,” dedi Corbin, Miles’a konuyu tekrar tamamen değiştirerek.

Miles mönüsünün üzerinden baktı. “Seks hayatlarımız hakkında konuşmadığımızı sanıyordum.”

“Hayır,” dedi Corbin. “Benim seks hayatım hakkın-

da konuşmayacağımızı söyledim. Ayrıca, senin hakkında konuşmayacağın bir seks hayatın bile yok.” Corbin, mөнүнүн masanın üzerine koyup gözlerini Miles’a dikti. “Gerçekten. Neden kimseyle çıkmıyorsun?”

Miles omuzlarını silkti, kardeşime gözlerini dikmek yerine elindeki içeceğiyle daha çok ilgileniyordu. “İlişkiler sonuç olarak benim için değmez.”

Kalbimde bir şey çatladı ve çocuklardan birinin sessizlik sırasında parça parça olmasını duymasından korkmaya başladım. Corbin arkasına yaslandı.

“Lanet olsun. Gerçekten de sürtüğün teki olmalı.”

Gözlerim birden Miles’a kenetlendi, geçmiş hakkında olası bir açıklamaya vereceği tepkiyi bekliyordum. Hafifçe kafasını sallayıp sessizce Corbin’in çıkarımını yalanladı. Ian yavaşça boğazını temizledi ve yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesini kaybederken ifadesi değişti. Ian’ın tepkisine bakılırsa, Miles’ın geçmişle ilgili her ne sorunu varsa, onlardan haberdar olduğu belliydi.

Ian oturduğu yerde doğrulup zoraki bir gülümsemeyle bardağını kaldırdı. “Miles’ın kadınlara ayıracak vakti yok. Havayolunun şimdiye kadar gördüğü en genç kaptan olarak şirketin rekorlarını kırmakla meşgul.”

Ian’ın sözlerini dikkate alıp bardaklarımızı kaldırdık. Bardakları birbirine vurduk ve herkes içkisinden bir yudum aldı.

Miles’m Ian’a attığı minnettar bakış dikkatimden kaçmadı, ancak Corbin habersiz görünüyordu. Artık Miles’ı daha çok merak eder olmuştum. Ve boyumu aşmamdan endişeleniyordum, çünkü onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, hakkında o kadar çok şey bilmek istiyordum.

“Kutlamalıyız,” dedi Corbin.

Miles m n s n  indirdi. “Kutladığımızı sanıyordum.”

“Bundan sonra. Bu gece dışarı çıkıyoruz.  orak dönemi sona erdirecek bir kız bulmalıyız,” dedi Corbin.

 ceceğimi neredeyse d kecektim ama neyse ki kakhaha atmama engel olabildim. Miles tepkimi fark edip masanın altından ayak bileğime hafifçe vurdu. Ama ayağını ayağımın yanından çekmedi.

“Ben iyiyim,” dedi Miles. “Ayrıca kaptanın dinlenmeye ihtiyacı var.”

Zihnim *sona erme*, * orak dönem* ve *dinlenme* gibi kelimeleri m n dekilerle yer değiştirirken bütün harfler bulanıklaşmaya başladı.

Ian Corbin’e bakıp kafasını salladı. “Ben gelirim. Bırak kaptan evine gidip uyusun ve kolasının etkisinden kurtulsun.”

Miles bakışlarıyla beni sabitledi ve dizlerimizin birbirine dokunması için hafifçe oturuş pozisyonunu değiştirdi. Ayağını ayak bileğimin arkasına doladı. “Aslına bakarsanız, uyumak kulağa çok iyi geliyor,” dedi.  n ndeki m n  yerine bana baktı. “Acele edip siparişimizi verelim, böylece eve dönüp uyuyabilirim. Dokuz gündür uyumamış gibi hissediyorum kendimi ve tek düşünebildiğim bu.”

Yanaklarımla birlikte vücudumun birkaç yeri yanmaya başladı.

“Hatta, içimden şimdi uyumak geliyor,” dedi Miles. Gözlerini bana çevirdi. “Tam bu masada.”

Artık vücudumun geri kalanının ısısı yanaklarımla aynıydı.

“Tanrım, çok sıkıcısın,” dedi Corbin gülerek. “Keşke Dillon’ı getirseymişiz.”

“Hayır, iyi ki onu getirmedi,” dedi Ian hemen abartılı bir şekilde gözlerini devirerek.

“Dillon’ın neyi var?” diye sordum. “Neden hepiniz ondan bu kadar nefret ediyorsunuz?”

Corbin omuzlarını silkti. “Ondan nefret etmiyoruz. Sadece ona katlanamıyoruz ve hiçbirimiz onu oyun gecelerimize davet edene kadar bunun farkında değildik. O pisliğin teki.” Corbin bana çok iyi tanıdığım bir bakış attı. “Ve onunla asla yalnız kalmanı istemiyorum. Evli olması pislik olmasına engel değil.”

Ve işte bunca yıldır özlediğim o sahiplenici, kardeşçe sevgi oradaydı.

“Tehlikeli mi?”

“Hayır,” dedi Corbin. “Evliliğine nasıl yaklaştığını biliyorum ve ona bulaşmanı istemiyorum. Ama ona çoktan senin yasak bölge olduğunu açıkça belirttim.”

Saçmalamasına güldüm. “Yirmi üç yaşındayım, Corbin. Artık babam gibi davranmayı bırakabilirsin.”

Suratını astı ve bir an için babamıza benzedi. “Elbette, davranırım,” diye homurdandı Corbin. “Sen benim küçük kardeşimsin. Senin için bazı standartlarım var ve Dillon o standartlardan hiçbirine uygun değil.”

Hiç değişmemişti. Lisede olduğu kadar sinir bozucuydu ve hâlâ benim için en iyisini istemesine bayılıyordum. Ama ona göre benim için en iyisinin var olmamasından korkuyordum.

“Corbin, hiçbir erkek benim için belirlediğin standartlara uygun olmayacak.”

Kafasını sallayıp dürüst oldu. “Çok haklısın.”

Dillon’ı benden uzak durması için uyardıysa, Miles ve

Ian'ı da uyarıp uyarmadığını merak ettim. Gerçi, Miles'in eşcinsel olduğunu sanıyordu, bu nedenle muhtemelen böyle bir olasılığın olabileceğini düşünmemişti.

Miles'in Corbin'in standartlarına uygun olup olmadığını merak ettim.

Şu an Miles'a bakmayı çok istiyordum ama belli etmekten korkuyordum. Bunun yerine zoraki bir şekilde gülümseyip kafamı salladım. "Neden ben daha önce doğmadım ki?"

"Fark etmezdi," diye karşılık verdi Corbin.

Ian garsona gülümseyip hesabı istedi. "Bu gece ben-den." Masaya hesabı ve bahşişi karşılayacak kadar para bıraktı ve hepimiz kalkıp gerindik.

"Ee, kim nereye gidiyor?" diye sordu Miles.

"Bara," diye yanıtladı Corbin hemen bir şeyin üzerinde hak iddia eder gibi.

"On iki saatlik vardiyam yeni bitti," dedim. "Çok yorgunum."

"Seninle gelmemin sakıncası var mı?" diye sordu Miles dışarı çıkarken. "Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum. Tek istediğim *uyumak*."

Corbin'in karşısında *uyumak* derken vurgulamaktan çekinmemesine bayıldım. Sanki uyumak gibi bir niyeti olmadığını anladığımdan emin olmak istiyor gibiydi.

"Tabii, arabam hastanede," dedim o tarafa doğru işaret ederek.

"Pekâlâ," dedi Corbin ellerini birbirine vurarak. "Siz sı-kıcı tipler gidin ve uyuyun. Ian ve ben eğleneceğiz." Cor-

bin arkasını döndü, o ve Ian diğer yöne gitmek için hiç vakit kaybetmediler. Corbin bize doğru döndü ama geri geri Ian'la aynı hızda yürümeye devam etti. "Senin şerefine de birer içki içeriz, Kaptan!"

Miles ve ben hareketsizdik, bir sokak lambasının saçtığı ışığın içinde durup uzaklaşmalarını izledik. Altımızdaki kaldırıma baktım ve ayakkabılarımdan birini ışık dairesinin ucunda gezdirip karanlığa gömülmesini izledim. Sokak lambasına bakıp neden bir sahne ışığının yoğunluğuyla bizi aydınlattığını merak ettim.

"Sahnedeymişiz gibi hissediyorum," dedim lambaya bakarak.

Miles kafasını geriye doğru eğip bana katılarak tuhaf ışığa baktı. "*İngiliz Hasta*," dedi. Merakla ona baktım. Tepemizdeki sokak lambasına işaret etti. "Sahnedeymişiz, muhtemelen *İngiliz Hasta*'nın bir prodüksiyonu olurdu." Elini ikimizin arasında ileri ve geri hareket ettirdi. "Rolle-rimize uygun giyinmişiz. Bir hemşire ve bir pilot."

Söylediklerini düşündüm, belki biraz fazla. Pilot olduğunu söylediğini biliyorum, ama bu eğer gerçekten *İngiliz Hasta*'nın sahne uyarlaması olsaydı, sanırım o pilot olmaksızın ziyade asker olurdu. Hemşireyle cinsel ilişki kuran karakter askerdir. Pilot değil.

Ama gizli bir geçmişli olan *pilotu*...

"O film yüzünden hemşire olmak istedim," dedim ifadesiz bir şekilde ona bakarak.

Ellerini ceplerine soktu ve bakışlarını tepemizdeki ışıkta bana çevirdi. "Gerçekten mi?"

Kahkahama engel olamadım. "Hayır."

Miles gülümsedi.

Ahenkliydi.

Aynı anda dönüp hastaneye doğru yürümeye başladı. Sohbetimizdeki geçici sessizliği zihnimde kötü bir şiir oluşturarak değerlendirdim.

Miles gülümsedi

Kimse için değil

Miles sadece

Benim için gülümsedi

“Neden sırtıyorsun?” diye sordu.

Çünkü senin hakkında utanç verici, üçüncü sınıf düzeyinde şiirler yazıyorum.

Dudaklarımı birleştirip gülümsememe engel oldum. Gülümsememin geçtiğinden emin olunca ona yanıt verdim. “Ne kadar yorgun olduğumu düşünüyordum. Bu gece iyi bir *uyku* çekmek için” – gözlerimi onunkilere çevirdim – “sabırsızlanıyorum.”

Şimdi gülümseyen oydu. “Ne demek istediğini biliyorum. Sanırım hiç bu kadar yorulmamıştım. Hatta arabana biner binmez uyuyakalabilirim.”

Bu harika olur.

Gülümstedim ama metaforlarla dolu konuşmadan çekildim. Uzun bir gün olmuştu ve gerçekten çok yorgundum. Sessizce yürürken sanki beni onlardan korumaya çalışıyormuş gibi ellerini ceplerinden çıkarmaması dikkatimi çekti. Belki de *onları benden* koruyordu.

Otoparktan bir blok ötedeyken adımları yavaşladı ve sonra tamamen durdu. Doğal olarak yürümeyi bırakıp dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için dönüp

baktım. Gökyüzüne bakıyordu, gözlerim çenesi boyunca ilerleyen yara izine takıldı. Ona bunun nasıl olduğunu sormak istedim. Ona her şeyi sormak istiyordum. Ona doğum gününün ne zaman olduğu, ilk öpücüğünün nasıl olduğuyula başlayan milyonlarca soru sormak istiyordum. Sonra ona anne babasını, çocukluğunu ve ilk aşkını sormak istiyordum.

Ona Rachel'ı sormak istiyordum. Onlara ne olduğunu ve altı sene boyunca herhangi bir yakınlık kurmaktan kaçınmayı istemesine neyin sebep olduğunu sormak istiyordum.

En çok da bana dair neyin buna nihayet son verdiğini bilmek istiyordum.

"Miles," dedim, bütün sorular dilimin ucundaydı.

"Bir yağmur damlası hissettim," dedi.

Cümlesini bitiremeden ben de bir damla hissettim. İkimiz de gökyüzüne bakıyorduk ve boğazımdaki yumruyla birlikte bütün sorularımı yutmak zorunda kaldım. Damlalar daha hızlı bir şekilde düşmeye başladı, ama yüzlerimiz gökyüzüne dönük bir şekilde öylece durmaya devam ettik. Tek tük damlalar çiselemeye dönüştü ve ardından yağmur tüm hızıyla yağmaya başladı ama ikimiz de yerimizden kırmıladık. İkimiz de arabaya koşmadık. Yağmur tenimden boynuma akıyor, saçlarımın arasına süzülüyor ve ön-lüğümü ıslatıyordu. Yüzüm hâlâ gökyüzüne dönüktü ama artık gözlerim kapalıydı.

Dünyadaki hiçbir şey yeni yağın yağmurun verdiği hisle ve bıraktığı kokuyla kıyaslanamazdı.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, sıcak elleri yanaklarım ile buluşup enseme doğru yaktı ve dizlerimin gücünü

çalıp ciğerlerimi nefessiz bıraktı. Boyu beni yağmurdan fazlasıyla koruyordu, ama gözlerimi kapalı tutup yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim. Dudakları hafifçe dudaklarım ile buluştu ve kendimi yeni yağan yağmurun hissi ve kokusunu öpücüğüyle kıyaslarken buldum.

Öpücüğü çok daha güzeldi.

Dudakları yağmurdan ıslanmıştı ve biraz soğuklardı, ama dilinin sıcak dokunuşuyla bunu dengeledi. Yağan yağmur, etrafımızı saran karanlık ve bu şekilde öpülmek gerçekten de bir sahnede olduğumuzu ve hikâyemizin doruk noktasına ulaştığını hissettiriyordu. Sanki kalbim, karnım ve ruhum içimden çıkıp ona ulaşmaya çalışıyordu. Yirmi üç yıllık hayatım bir grafiğe dökülseydi, bu an çan eğrim olurdu.

Bunu fark ettiğim için biraz üzgün ve hayal kırıklığına uğramış olmalıydım. Geçmişte birkaç ciddi ilişkim olmuştu, ama o çocukların hiçbirisiyle paylaştığım öpücüklerin bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyordum. Miles'la ilişki yaşamıyor olmama rağmen ondan bu kadar etkilenmem bana bir şey anlatıyor olmalıydı, ama bu düşünceyi irdeleyemeyecek kadar dudaklarına odaklanmıştım.

Yağmur sağanağa dönüştü ama ikimiz de bundan etkilenmiş gibi görünmüyorduk. Ellerini sırtımın aşağısına indirdi ve gömleğini yumruklarımın arasına alarak onu kendime doğru çektim. Aynı yap-bozun iki parçasıymışız gibi dudakları dudaklarıma oturdu.

Şu an beni ondan ayırabilecek tek şey yıldırım olabilirdi.

Ya da nefes alamayacak kadar yağmur yağıyor olmasıydı. Giysilerim yapışabileceklerini bilmediğim yerlerime yapış-

mıştı. Saçlarım o kadar ıslaktı ki, artık yağmur damlalarını emmiyordu.

Dudaklarımdan ayrılana kadar onu ittim, sonra başımı çenesinin altına gömüp boğulmadan nefes alabilmek için aşağı baktım. Kollarını omuzlarıma sarıp beni otoparka doğru yönlendirirken ceketini başımın üzerine kaldırdı. Adımları hızlanınca ona ayak uydurdum ve ikimiz de koşmaya başladık.

En sonunda arabama vardık ve beni hâlâ yağmurdan koruyarak şoför kapısına doğru yaklaştı. Ben arabaya bindikten sonra yolcu kapısına doğru koştu. İkimizin de kapıları kapandığında, arabanın içindeki sessizlik güçlükle solumamızın yoğunluğunu artırdı. Ellerimi başımın arkasına götürüp saçlarımı tuttum ve fazla suyu sıktım. Su ensemden sırtıma ve oturduğum koltuğa doğru süzüldü. Kaliforniya’da deri koltuk kullandığıma ilk kez seviniyordum.

Başımı geriye atıp derin bir nefes verdim, sonra ona doğru küçük bir bakış attım. “Hayatım boyunca hiç bu kadar ıslandığımı sanmıyorum.”

Yüzüne yavaşça yayılan gülümsemeyi izledim. Bu sözümle birlikte anlaşılan düşünceleri oluğa aktı.

“Sapık,” diye fısıldadım ona takılarak.

Tek kaşını kaldırıp sırtı. “Senin suçun.” Koltuğa uzanıp parmaklarını bileğime dolayarak beni kendisine doğru çekti. “Buraya gel.”

Hemen etrafımıza göz gezdirdim, ama yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, dışarıyı göremiyordum. Bu kimse-
nin *içeri*yi göremeyeceği anlamına geliyordu.

Üzerine yerleştim ve koltuğu olabildiğince geriye yatı-

rırken bacaklarımı iki yanına atıp kucağına oturdum. Ama beni öpmeydi. Ellerini kollarımdan aşağı indirip kalçalarımın altına soktu.

“Daha önce arabada hiç seks yapmadım,” dedi itirafında hafif bir umutla.

“Daha önce bir *kaptan*la seks yapmadım,” diye karşılık verdim.

Ellerini hemşire önlüğümün altına sokup sutyenimle buluşana dek karnımın üzerinde itti. Göğüslerimi avuçlayıp öne doğru eğilerek beni öptü. Öpücüğü uzun sürmedi, çünkü konuşmak için geri çekilmesi gerekti. “Daha önce *kaptan* olarak hiç seks yapmadım.”

Gülümsedim. “Daha önce önlüğüm üzerimdeyken hiç seks yapmadım.”

Ellerini sırtımdan aşağı kaydırıp ve pantolonumun kemerinin altına soktu. Kendisini hafifçe kaldırırken kalçalarımı kendisine doğru çekince anında nefesim kesildi ve omuzlarımı daha sıkı tuttum. Kalçalarımı kendisine çeken elleri aramızda şehvetli bir ritim tuttururken, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Üniformanla çok çekici görünsen de, seninle üzerinde hiçbir şey yokken sevişmeyi tercih ederim.”

Sözcüklerinin bile beni rahatlıkla inletmesi karşısında utandım. Sesinin üzerimdeki giysilerden kurtulmayı ondan daha çok istememe neden olacak kadar kolay bir şekilde beni etkilemesi de utanç vericiydi. “Lütfen bana hazırlıklı geldiğini söyle,” dedim arzu dolu bir sesle.

Kafasını salladı. “Bu gece seni göreceğimi bilerek gelmiş olmam, beklentilerle geldiğim anlamına gelmez.” Bir anda hayal kırıklığına uğradım. Koltuktan hafifçe kalkıp elini arka

cebine götürdü. “Ama büyük umutlarla geldim.” Sırıtarak cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve ikimiz de anında harekete geçtik. Ellerim dudaklarımızdan daha hızlı bir şekilde kot pantolonunun düğmesiyle buluştu. Ellerini yine önlüğümün üst kısmının altına soktu ve sutyenimi açmaya başladı, ama kafamı salladım.

“Üzerimde kalsın,” dedim nefes nefese. Ne kadar az giysi çıkarırsak, yakalanırsak o kadar hızlı giyinebilirdik.

İtirazıma rağmen sutyeni çıkarmaya devam etti. “Seni hissetmeden içinde olmak istemiyorum.”

Vay canına. Pekâlâ.

Sutyenimle işi bitince, önlüğümün üstünü kaldırarak kafamdan çıkardı ve parmaklarını sutyenimin askılarının altına soktu. Sutyenim çıkana dek askıları kollarımdan aşağı çekti. Sutyenimi arka koltuğa attı ve ardından tişörtünü kafasından çıkardı. Tişörtü arka koltukta sutyenime katıldıktan sonra kollarını bana dolayıp çıplak göğüslerimiz buluşana kadar beni kendisine doğru çekti.

İkimiz de ani birer nefes aldık. Vücudunun sıcaklığı asla uzaklaşmak istemediğim bir his yaratıyordu. Boynumdan aşağı doğru öpücükler kondurmaya başladı, nefesi kesik dalgalar halinde tenime vuruyordu.

“Bana neler yaptığına dair hiçbir fikrin yok,” diye fısıldadı boğazıma doğru.

Gülümsedim, çünkü aynı düşünce aklımdan geçiyordu. “Ah, sanırım seni çok iyi anlıyorum,” diye karşılık verdim.

Sol avucuyla göğsümü kavradı ve sağ eli iç çamaşırımın içine kayarken inledi.

“Çıkar,” dedi sadece lastik bandı çekerek.

Tekrar etmesine gerek kalmadı. Kot pantolonunun fermuarını açmasını izlerken boş koltuğa geçip geri kalan giysilerimi çıkardım.

Prezervatif paketini dişlerinin arasına alıp yırtarken gözleri üzerimdeydi. Aramızda kalan tek giysi olan kot pantolonunun düğmeleri de açıldıktan sonra ona doğru kaydım.

İşyerimin otoparkında arabamda çınlıçıplak olduğum için çok utanıyordum. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. Daha önce böyle bir şey yapmayı hiç *istememiştim*. Bir-birimiz için böylesine deli olmamıza bayılıyordum, ama daha önce kimseye karşı böyle bir çekim hissetmediğimi de biliyordum.

Ellerimi omuzlarına koydum ve prezervatifi takarken üzerine çıkmaya başladım.

“Sessiz ol,” dedi takılarak. “Kovulma sebebin olmayı istemem.”

Pencereye baktım, hâlâ dışarıyı göremiyordum. “Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki, kimse bizi duymaz,” dedim. “Ayrıca, geçen sefer en çok gürültü çıkaran sendin.”

Hafifçe gülerek geçiştirdi ve tekrar beni öpmeye başladı. Kalçalarımın kavrayıp beni çekti ve kendisini bana doğru hazırlamaya başladı. Bu pozisyon normalde inleme neden olurdu, ama birden, belki de dikkatimi çektiği için, ses çıkarmak konusunda inatçı olduğumu fark ettim.

“Senden daha çok gürültü yapmış olmam imkânsız,” dedi dudaklarını dudaklarıma dokundurarak. “En kötü ihtimalle, berabereydik.”

Kafamı salladım. “Berabere sonuçlanan hiçbir şeye inanmam. Bu kaybetmekten korkan insanlar için uydurulan bir bahane.”

Elleri kalçalarım ile buluştu ve bana onu içime almama izin vermekten başka bir seçenek bırakmayan bir şekilde yerleştirdi. Ancak, rekabetten hoşlandığım ve rekabet etmek üzere olduğumuzu hissettiğim için üzerine alçalmayı reddettim.

Kalçalarını kaldırdı, anlaşılan aramızdaki işin başlama-sına hazırды. Bacaklarım kasıldı ve yeterince geri çekildim.

Karşı koyduğumu görünce güldü. “Sorun ne, Tate? Korkuyor musun? İçine girince ikimizin de kimin daha gürültücü olduğunu görmesinden mi korkuyorsun?”

Gözlerinde meydan okurcasına bir ışıltı vardı. Kimin daha sessiz kalacağını görmek için meydan okumasını sözlü olarak kabul etmedim. Aksine, kendimi yavaşça üzerine bırakırken gözlerimi ona diktim. İkimiz de aynı anda nefeslerimizi tuttuk ama aramızda bundan başka ses çıkmadı.

Tamamen içime girer girmez, elleri sırtımla buluştu ve beni kendisine doğru çekti. Kesik kesik solumak ve nefeslerimizi tutmak dışında ses çıkarmıyorduk. Arabanın pencerelerine ve çatısına vuran yağmur içeride tecrübe ettiğimiz sessizliği vurguluyordu.

Kendimizi tutmak için harcadığımız çaba birbirimize daha büyük bir çaresizlikle tutunma ihtiyacıyla birleşti. Kolları belimdeydi, beni öylesine sıkıca tutuyordu ki, hareket etmemi zorlaştırıyordu. Kollarımı boynuna dolayıp gözlerimi kapattım. Birbirimizi sıkıca tuttuğumuz için artık zar zor hareket edebiliyorduk, ama bu hoşuma gidiyordu. İkimiz de boğazlarımıza takılan inlemelerimizi bastırırken ritmimizin yavaş ve sabit kalması hoşuma gidiyordu.

Birkaç dakika boyunca aynı şekilde, yeterince hareket

ederek ama tam anlamıyla hareket etmeden devam ettik. Sanırım ikimiz de ani bir hareket yapmaktan korkuyorduk, yoksa yoğunluk ikimizden birinin kaybetmesine neden olacaktı.

Bir eli sırtımda aşağı doğru kayarken, diğerini başımın arkasına koydu. Saçlarımı avucunun arasına alarak boynumu ağzına yaklaştıracak şekilde hafifçe çekti. Dudakları boynumla buluştuğu anda suratımı buruşturdum, çünkü sessiz kalmak sandığımdan daha zordu. Özellikle de, pozisyonumuzun onun açısından avantajlı olduğu düşünülürse. Ellerini istediği şekilde kullanmakta özgürdü ve şu an tam olarak bunu yapıyordu.

Keşfediyor, okşuyor ve bana kaybettirmek için dokunabileceği tek yere dokunmak üzere karnımdan aşağı doğru iniyordu.

Nedense hile yaptığını hissettim.

Parmakları normalde adını haykırmama neden olacak noktayı bulduğu anda, omuzlarını daha sıkı tutup hareketlerim üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmak için dizlerimi yeniden yerleştirdim. Ona bana şu an yaşattığı işkence kadar işkence yaşatmak istiyordum.

Yeniden yerleşip kendimi üzerine daha rahat bırakır bırakmaz, yavaş ve sabit ritim kayboldu. Dudakları ateşli bir öpücükle dudaklarımla buluştu – önceki tüm öpücüklerden daha talepkâr ve ısrarcıydı. Sanki bunun ne kadar güzel olduğunu dile getirme arzumuzu öperek yok etmeye çalışıyorduk.

Birden bütün vücuduma yayılan bir hisle sarsıldım ve kaybetmeden önce kendimi üzerinden kaldırıp hareketsiz bir şekilde durmak zorunda kaldım. Her şeyi yavaşlatma

ihtiyacıma rağmen, o tam tersini yapıp eliyle bana daha fazla baskı uyguladı. Yüzümü boynuna gömdüm ve ismini haykırmama engel olmak için hafifçe omzunu ısırdım.

Dışlerimin teniyle buluştuğu anda, nefesini tuttuğunu duydum ve bacaklarının kasıldığını hissettim.

Neredeyse kaybediyordu.

Neredeyse.

Bana bu şekilde dokunurken içimde iki santimetre daha hareket ederse, kazanacaktı. Kazanmasını istemiordum.

Gerçi, bir bakıma kazanmasını istiyordum ve boynuma nefesini veriş şekline ve beni yavaşça üzerine indirmesine bakılırsa kazanmak istiyordu

Miles, Miles, Miles.

Bunun berabere bitmeyeceğini hissedebiliyordu, bu yüzden bana parmaklarıyla daha fazla baskı uykularken dili kulağımla buluştu.

Ah, vay canına.

Kaybetmek üzereydim.

Her an kaybedebilirdim.

Aman Tanrım.

Beni kendisine doğru çekerken kalçalarını kaldırıp istemsizce “Miles!” diye bağırma ve nefesimi tutup inlememe neden oldu. Üzerinden kalktım, ama kazandığını anlar anlamaz derin bir nefes verip beni daha kuvvetli bir şekilde üzerine çekti.

“Nihayet,” dedi boynuma doğru nefes nefese. “Bir saniye daha dayanabileceğimi sanmıyordum.”

Artık çekişme bittiği için ikimiz de kendimizi bırakıp seslerimizi bastırmak için öpüşmemiz gerekene kadar gü-rültü çıkarmaya başladık. Vücutlarımız uyumlu bir şekilde

hareket edip hızlanıyor ve sertçe birbirine çarpıyordu. Birkaç dakika daha hararetli bir şekilde devam ettik ve ona bir saniye daha dayanamayacağımdan emin olana kadar artan yoğunluğa dayandım.

“Tate,” dedi ağzıma doğru ve elleriyle kalçalarımın ritmini yavaşlattı. “Aynı anda gelmemizi istiyorum.”

Ah, hayır.

Biraz daha dayanmamı istiyorsa, bu tür şeyler söylememeliydi. Doğru düzgün bir cümle kuramayacağım için kafamı salladım.

“Gelmek üzere misin?” diye sordu.

Tekrar kafamı salladım ve konuşmak için elimden geleni yaptım, ama inlemek dışında ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

“Bu bir evet mi?”

Dudakları beni öpmeyi bıraktı ve yanıma odaklandı. Ellerimi başının arkasına götürüp yanağımı yanağına bastırdım.

“Evet,” demeyi başardım. “Evet, Miles. *Evet.*” Miles ani bir nefes alırken aynı anda kasılmaya başladığımı hissettim.

Daha önce birbirimizi sıkıca tuttuğumuzu sanıyordum, ama o bu anla kıyaslanamazdı. Sanki bütün hislerimiz sihirli bir şekilde birbirine karışmıştı ve ikimiz de aynı duyguları hissediyor, aynı sesleri çıkarıyor, aynı yoğunluğu hissediyor ve aynı tepkiyi paylaşıyorduk.

Vücutlarımızdaki titremelerle birlikte ritmimiz giderek yavaşladı. Birbirimizi sıkıca kavrayan kollarımız gevşedi. Yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı.

“Kaybeden,” diye fısıldadı.

Gülüp şakacı bir şekilde boynunu ısırđım. “Hile yaptın,” dedim. “Ellerini kullanmaya başlayarak yasadışı destek aldın.”

Kafasını sallayarak güldü. “Elleri kullanmak meşru. Ama hile yaptığımı düşünüyorsan, belki de yeniden boy ölçüşmeliyiz.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Üçünden ikisini kazanan?”

Beni belimden kaldırıp yolcu kapısına doğru itmeye başlarken direksiyonun arkasına geçmeye çalıştı. Bana giysilerimi verdi, tişörtünü kafasından geçirdi ve kot pantolonunun düğmelerini ilikledi. İşini bitirince, yolcu koltuğuna yerleştim ve o arabayı çalıştırırken giyinmeyi bitirdim. Geri vitese alıp otoparktan çıktı. “Kemerini bağla,” dedi göz kırparak.

Yatağına varmak bir yana, asansörden bile zor inebildik. Bana neredeyse koridorda sahip olacaktı. En kötüsü de, buna ses çıkarmayacak olmamdı.

Tekrar kazanmıştı. Rakibim tanıdığım en sessiz insan-ken, kimin en az ses çıkaracağı konusunda yarışmanın iyi bir fikir olmadığını anlamaya başlamıştım.

Ona üçüncü raundda gününü gösterecektim. Ama bu gece değil, çünkü Corbin birazdan eve dönmüş olacaktı.

Miles bana bakıyordu. Yüz üstü yatıyordu, ellerini yaştığının üzerinde birleştirmişti ve başı kollarının üzerindeydi. Giyiniyordum, çünkü nerede olduğum konusunda yalan söylemek istemediğim için Corbin dönmeden eve gitmek istiyordum.

Miles giyinirken beni yatak odasında gözleriyle takip ediyordu.

“Sanırım sutyenin hâlâ koridorda,” dedi gülerek. “Corbin bulmadan önce onu almak isteyebilirsin.”

Bunu düşününce burnumu kırıştırdım. “İyi fikir,” dedim. Yatağa doğru eğilip onu yanağından öptüm, ama sırt üstü dönerek kolunu belime dolayıp beni kendisine çekti. Bana ona verdiğim öpücükten çok daha iyi bir öpücük verdi.

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

Kafasını salladı, ama zoraki bir şekilde. Sorularım onu geri yordu.

“Neden seks yaparken benimle hiç göz teması kurmuyorsun?”

Sorum karşısında hazırlıksız yakalandı. Birkaç saniye boyunca sessizce bana baktı, en sonunda geri çekilip yataкта yanına oturdum ve cevap vermesini bekledim.

Doğrulup yatak başlığına yaslandı ve ellerine baktı. “İnsanlar seks sırasında korunmasızlardır,” dedi omuzlarını silkererek. “Duyguları ve arzuları gerçekte olmayan şeylerle karıştırmak kolaydır, özellikle de işin içinde göz teması olursa.” Bakışlarını bana çevirdi. “Bu seni rahatsız mı ediyor?”

Hayır dercesine kafamı salladım, ama içimden *Evet!* diye haykırıyordum “Alışırım, sanırım. Sadece merak ettim.”

Onunla birlikte olmaya bayılıyordum ama ağzımdan çıkan her yalanla birlikte kendimden daha çok nefret ediyordum.

Gülümseyip beni dudaklarına doğru çekti ve bu kez daha kesin bir şekilde beni öptü. “İyi geceler, Tate.”

Geri çekilip odasından çıkarken gözlerini üzerinde

hissettim. Seks sırasında benimle göz teması kurmayı reddetmesine rağmen geri kalan zamanlarda gözlerini benden alamaması çok tuhaftı.

Henüz eve dönmek istemiyordum, bu yüzden sutyenimi aldıktan sonra asansörlere doğru yürüdüm ve Kap'ın hâlâ ortalıkta olup olmadığını görmek için lobiye indim. Miles beni asansöre itip ırzıma geçmeden önce ona zar zor el sallayabilmiştim.

Saat gece onu geçiyor olmasına rağmen, beklediğim gibi Kap hâlâ sandalyesindeydi.

“Hiç uyumaz mısın?” diye sordum yanındaki sandalyeye doğru ilerlerken.

“İnsanlar geceleri daha ilginçler,” dedi. “Geç yatmayı seviyorum. Böylece sabahları acele eden o aptalları görmemiş oluyorum.”

Sandalyeye yaslanırken düşündüğümünden daha güçlü bir şekilde içimi çektim. Bunu fark eden Kap bana doğru döndü.

“Ah, hayır,” dedi. “Yoksa çocukla sorun mu var? İkiniz birkaç saat önce gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyordunuz. Hatta seninle birlikte içeri girdiğinde yüzünde küçük bir gülümseme görmüş bile olabilirim.”

“Aramız iyi,” dedim. Birkaç saniye duraksayıp düşüncelerimi topladım. “Hiç âşık oldun mu, Kap?”

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. “Ah, evet,” dedi. “Adı Wanda’ydı.”

“Ne kadar süre evli kaldınız?”

Bana bakıp tek kaşını kaldırdı. “Hiç evlenmedim,” dedi. “Ama sanırım öldüğünde Wanda kırk senedir evliydi.”

Başımı eğip söylediklerini anlamaya çalıştım. “Bana daha fazla detay vermelisin.”

Sandalyesinde dikleşti, gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Bakımından sorumlu olduğum binaların birinde oturuyordu. Ayda sadece iki hafta eve uğrayan pisliğin tekiyle evliydi. Otuz yaşındayken ona âşık oldum. Yirmili yaşlarının ortasındaydı. İnsanlar o günlerde evlendiklerinde boşanmayı akıllarına getirmezlerdi. Özellikle de, onunki gibi ailelerden gelen kadınlar. Bu yüzden yirmi beş yılını her ayın iki haftası onu elimden geldiğince severek geçirdim.”

Ona baktım, söylediklerine nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. İnsanların anlattığı alışılmış aşk hikâyelerinden biri değildi. Hatta bunun bir aşk hikâyesi olarak düşünölebileceğinden bile emin değildim.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Kulağa iç karartıcı geliyor. Daha çok bir trajedi.”

Tahminini doğrularcasına kafamı salladım.

“Aşk her zaman güzel değildir, Tate. Bazen bütün vakitini eninde sonunda farklı olmasını umarak geçirirsin. Bazen daha iyi. Sonra bir bakmışsın, başladığın yere dönmüştüñ ve yolun bir noktasında kalbini kaybetmişsin.”

Ona bakmayı bırakıp önüme baktım. Yüzümden silemediğim çatık kaşlarını görmesini istemiyordum.

Beni yaptığım da bu muydu? Miles’la olan ilişkimin daha farklı bir hale bürünmesini mi bekliyordum? Daha iyi? Kap’ın sözlerini uzunca bir süre düşündüm. O kadar uzun ki, onun horladığını duydum. Gözlerimi Kap’a çevirdim, çenesi göğsüne düşmüştü. Ağzı açık kalmıştı ve derin uykudaydı.

On Sekizinci Bölüm

MILES

Altı sene önce

Güven verircesine sırtını ovuşturdum.
“İki dakika daha,” dedim ona. Kafasını salladı ama yüzünü avuçlarından ayırmadı. Bakmak istemiyordu.
Ona iki dakikaya ihtiyacımız olmadığını söylemedim.
Ona sonucun gün gibi ortada olduğunu söylemedim.
Rachel’a henüz hamile olduğunu söylemedim, çünkü hâlâ iki dakikalık umudu vardı.
Sırtını ovuşturmaya devam ettim. Alarm çaldığında, hareket etmedi. Sonuca bakmadı. Dudaklarım kulağıyla buluşana dek başımı ona doğru yaklaştırdım.
“Çok üzgünüm, Rachel,” diye fısıldadım.
“Çok üzgünüm.”
Gözyaşlarına boğuldu.
Ağladığını duymak kalbimi kırıyordu.

Bu benim suçumdu. Hepsi benim suçumdu.
Şu an düşünebildiğim tek şey
bu durumu nasıl düzelteceğimdi.
Onu bana doğru çevirip kollarımı etrafına doladım.
“Onlara kendini iyi hissetmediğini ve bugün okula gide-
meyeceğini söylerim. Ben dönene kadar burada kalmanı
istiyorum.”
Kafasını bile sallamadı. Ağlamaya devam etti, bu yüzden
onu kaldırıp yatağına taşıdım. Banyoya dönüp
testi topladım ve lavabonun altında en dibe sakladım.
Odama koşup üzerimi değiştirdim.
Evden ayrıldım.
Günün büyük bir bölümü olmayacaktım.
Durumu düzeltecektim.
Araba yoluna girdiğimde, babamın ve Lisa’nın eve
dönmesine hâlâ bir saat vardı. Ön koltuktan her şeyi alıp
onu kontrol etmek için koştum. Bu sabah aceleyle evden
çıkarken cep telefonumu unutmuştum, bu yüzden
onu kontrol etme şansım olmamıştı ve endişelenmediği-
mi söylersem yalan olurdu.
İçeri girdim.
Kapısına gittim.
Açmaya çalıştım ama kilitliydi.
Tıklattım.
“Rachel?”
Bir hareket duydum. Bir şey kapıya çarpınca
geri çekildim. Ne olduğunu anlayınca tekrar öne çıktım
ve kapıyı yumrukladım. “Rachel!” diye telaşla bağırdım.
“Kapıyı aç!”
Ağladığını duyuyordum. “Git buradan!”

İki adım geri çekildim, sonra ileri doğru atılıp var gücümle omzumu kapıya vurdum. Kapı ardına kadar açılınca içeri koştum. Rachel yatağının baş ucunda kıvrılmış, ellerine doğru ağlıyordu. Yanına gittim.

Beni itti.

Tekrar yanına gittim.

Bana tokat attı, sonra yatakta hareket etti. Ayağa kalkıp ellerini göğsüme koyarak beni itti. “Senden nefret ediyorum!” diye gözyaşları içinde haykırdı. Ellerini tutup onu sakinleştirmeye çalıştım.

Bu onu daha da kızdırdı. “Defol!” diye bağırdı.

“Benimle uğraşmak istemiyorsan, defol git!”

Sözleri beni şaşırttı.

“Rachel, dur!” diye yalvardım. “Buradayım. Hiçbir yere gitmeyeceğim.” Daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Bana bağıırıyordu.

Onu terk ettiğimi söylüyordu. Onu bu sabah yatağına yatırmıştım ve dayanamadığım için yanından ayrılmıştım.

Beni hayal kırıklığına uğramıştı.

Seni seviyorum, Rachel. Seni kendimden çok seviyorum.

“Bebeğim, hayır,” dedim onu kendime doğru çekerek.

“Seni terk etmedim.

Sana geri döneceğimi söyledim.”

Bugün neden gittiğimi anlamamasından nefret ediyordum.

Ona açıklamamış olmaktan nefret ediyordum.

Tekrar yatağına gittim ve onu yatak başlığına yasladım

“Rachel,” dedim yaşlı yanağına dokunarak,

“Beni hayal kırıklığına uğratmadın,” dedim ona.

“Hem de hiç. Ben kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Bu yüzden senin için bu durumu düzeltmek için
elimden geleni yapmak istiyorum. *Bizim* için.
Bütün gün bununla uğraşıp durdum. Bunu bizim için
düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.”
Kalkıp dosyaları aldım ve onları yatağa serdim.
Ona her şeyi gösterdim. Kampustan aldığım aile evlerini
tanıtan broşürleri gösterdim. Ona ücretsiz çocuk bakımı
için doldurmamız gereken formları gösterdim.

Ona mali yardım
broşürlerini, gece derslerini ve çevrimiçi ders tekrarlarını,
akademik danışman listelerini ve
her şeyin birinci sınıf programımla nasıl koordine oldu-
ğunu gösterdim. Bütün olasılıklar önündeydi ve bunu
istememiş olsak da, bunu planlamamış olsak da...bunu
yapabileceğimizi görmesini istiyordum. “Bir bebekle her
şeyin çok daha zor olacağını biliyorum, Rachel. *Biliyorum*.
Ama imkânsız değil.”

Önüne serdiğim her şeye baktı. Sessizce onu izlerken
omuzları sarsılmaya başladı ve eliyle ağzını kapattı.
Kocaman gözyaşları gözlerinden süzülürken bana baktı.
İleri doğru emekledi ve kollarını boynuma doladı.

Bana beni sevdiğini söyledi.

Beni çok seviyorsun, Rachel.

Beni tekrar tekrar öptü.

“Bunun üstesinden geleceğiz, Miles,” diye fısıldadı
kulağıma.

Kafamı sallayıp ona sarıldım. “Üstesinden geleceğiz,
Rachel.”

On Dokuzuncu Bölüm

TATE

Perşembe günüydü.

Maç gecesi.

Genellikle perşembe akşamı maç izledikleri sırada maruz kaldığım gürültü sinirlerimi bozardı. Ama bu gece, Miles'ın evde olduğunu bildiğim için kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Ondan ya da aramızdaki bu anlaşmadan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Gittiğinden beri beş gündür onunla ne mesajlaşmış ne de konuşmuştum.

Onu bu kadar çok düşündüğüm için bunu devam ettirmemem gerektiğini biliyordum. Sıradan bir şey olması gerekirken, bana hiç de sıradan gelmiyordu. Benim için son derece karmaşıktı. Hatta yoğundu. Yağmurlu gecedен beri ondan başka bir şey düşünemiyordum ve daireme girmek için kapının tokmağına uzanırken, içeride olabi-

leceğini bildiğim için lanet olası elimin titremesi oldukça acınasıydı.

Evin kapısını açtım, kafasını kaldırıp bakan ilk kişi Corbin oldu. Başıyla selam verdi ama merhaba demedi. Ian kanepeden el salladı, sonra televizyona döndü.

Dillon beni tepeden tırnağa süzerken, gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım.

Miles hiçbir şey yapmadı, çünkü Miles burada değildi.

Hayal kırıklığıyla bütün vücudum çöktü. Çantamı oturma odasındaki boş koltuğa bıraktım ve kendi kendime burada olmamasının iyi bir şey olduğunu, zaten yapmam gereken çok fazla ödevim olduğunu söyledim.

“Dolapta pizza var,” dedi Corbin.

“Harika.” Mutfaka gidip bir tabak almak için dolabı açtım. Ayak seslerinin bana yaklaştığını duydum ve kalp atışlarım hızlandı.

Bir el sırtımın alt kısmına dokundu ve hemen gülümseyerek Miles’a döndüm.

Ama Miles değildi. Dillon’dı.

“Selam, Tate,” dedi etrafımdan dolaba uzanarak. Sırtıma dokunan el hâlâ oradaydı, ama ona doğru dönünce eli belime doğru kaydı. Arkama doğru uzanıp dolabı açarken gözlerini benden ayırmadı. “Biram için bir bardağa ihtiyacım var,” dedi neden burada olduğuna dair bahane göstererek. Bana *dokunuyordu*. Yüzüyle yüzüm arasında sadece birkaç santimetre vardı.

Arkamı döndüğümde gülümsediğimi görmesinden hiç hoşlanmadım. Ona yanlış bir izlenim vermiştim.

“Bardağı cebimde bulamayacaksın,” dedim elimi üzerimden iterek. Miles mutfaka girdiği sırada bakışlarını

Dillon'dan ona çevirdim. Gözleri Dillon'ın az önce bana dokunduğu yerde delik açacak kadar kızgın bakıyordu.

Miles, Dillon'ın bana dokunduğunu görmüştü.

Miles, Dillon'a cinayet işlemiş gibi bakıyordu.

"Ne zamandır biranı bardaktan içiyorsun?" dedi Miles.

Dillon arkasını dönüp Miles'a baktıktan sonra bariz bir şekilde flört eden bir gülümsemeyle bana baktı. "Tate dolaba yakın durduğundan beri."

Lanet olsun. Saklamaya bile gerek duymuyordu. Ondan hoşlandığını sanıyordu.

Miles buzdolabına gidip açtı. "Ee, Dillon. *Eşin* nasıl?"

Miles hiçbir şey çıkarmaya kalkmadı. Sadece orada durmuş, buzdolabının içine bakıyordu ve parmaklarıyla kapısını hiç tutmadığı kadar sıkıca tutuyordu.

Dillon hâlâ beni süzüyordu. "İşte," dedi imalı bir şekilde. "En az dört saat daha işte olacak."

Miles buzdolabının kapısını sertçe çarpıp Dillon'a doğru iki hızlı adım attı. Dillon dikleşti ve hemen ondan iki adım uzaklaştım. "Corbin sana kardeşinden uzak durmanı özellikle söyledi. Ona biraz saygı göster!"

Dillon'ın çenesi seğirdi, ne geri çekildi ne de bakışlarını Miles'tan kaçırdı. Hatta, ona doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bana bunun *Corbin*'le bir ilgisi yokmuş gibi geliyor," dedi Dillon öfkeyle.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Dillon'a yanlış bir izlenim verdiğim ve bu yüzden tartıştıkları için kendimi çok suçlu hissettim. Ama Miles'ın ondan bu kadar nefret etmesine bayılıyordum. Dillon'ın evde bir eşi olduğu için mi benimle flört etmesinden hoşlanmadığını, yoksa *benimle* flört ettiği için mi bu durumdan memnun olmadığını bilmeyi çok isterdim.

Ve şimdi de Corbin kapının girişinde dikiliyordu.

Lanet olsun.

“Benimle ilgisi olmayan şey ne?” diye sordu birbirlerine meydan okuyan iki erkeğe bakarak.

Miles bir adım geri çekilip hem Dillon’a hem de Corbin’e dönük olacak şekilde durdu. Gözlerini Dillon’ın gözlerinden ayırmadı. “Kardeşini becermeye çalışıyor.”

Tanrı aşkına, Miles. Daha masum bir şekilde dile getirmek nedir bilmez misin?

Corbin yerinden kıpırdamadı. “Eşinin yanına, evine dön, Dillon,” dedi sertçe.

Her ne kadar utanç verici olsa da, araya girip Dillon’ı savunmak için hiçbir şey yapmadım, çünkü Miles ve Corbin’in bir süredir ondan kurtulmak için bir bahane aradıkları hissine kapıldım. Ayrıca evliliğine saygısı olmayan bir adamı asla savunmazdım. Dillon acı veren birkaç saniye daha Corbin’e baktıktan sonra sırtını Miles ve Corbin’e dönerek bana döndü.

Bu çocuk gerçekten de ölmek istiyordu.

“1012’de oturuyorum,” diye fısıldadı göz kırparak. “Bir ara uğra. Hafta içi geceleri çalışıyor.” Arkasını dönüp Corbin ve Miles’in arasından geçti. “Siz ikinizin canı cehennem.”

Corbin yumruklarını sıkarak döndü. Dillon’ın peşinden gitti ama Miles kolundan tutarak onu mutfığa çekti. Dairenin kapısı sertçe kapanana kadar Corbin’in kolunu bırakmadı.

Corbin bana döndü, o kadar öfkeli görünüyordu ki, kulaklarından duman çıkmamasına şaşırdım. Yüzü kıpkırmızıydı ve eklemelerini kıtlatıyordu. Bana karşı ne kadar

korumacı olduğunu unutmuştum. Yine on beş yaşındaymış gibi hissettim kendimi, ancak artık *iki* aşırı korumacı kardeşim vardı.

“O daire numarasını aklından sil, Tate,” dedi Corbin.

Kafamı salladım, Dillon’ın daire numarasını hatırlamayı isteyeceğimi düşünmesi bile beni hayal kırıklığına uğrattı. “Standartlarımı var, Corbin.”

Kafasını salladı ama hâlâ sakinleşmeye çalışıyordu. Derin bir nefes alıp çenesini kılattıktan sonra oturma odasına gitti.

Miles tezgâha yaslanmış ayaklarına bakıyordu. Kafasını kaldırıp gözlerime bakana kadar sessizce onu izledim. Oturma odasına baktı, sonra tezgâhtan güç alarak uzaklaşıp bana doğru yürüdü. Attığı her adımla birlikte kendimi arkamdaki tezgâha daha çok yaklaşıırken buldum, hiçbir yere gidemeyecek olsam da, bakışlarındaki yoğunluktan kaçmaya çalışıyordum.

Bana ulaştı.

Güzel kokuyordu. Elma gibi. *Yasak meyve*.

“Bana benim evimde ders çalışıp çalışamayacağını sor,” diye fısıldadı.

Kafamı salladım, az önce olanlardan sonra neden böyle bir şey istediğini merak ediyordum. “Evinde ders çalışabilir miyim?”

Sırtı ve alnını dudakları kulağımın üzerinde olacak şekilde başımın yan tarafına yaklaştırdı. “Kardeşinin yanında sormanı kastediyordum,” dedi hafifçe gülerek. “Böylece seni oraya göndermek için bir bahanem olur.”

İşte bu utanç vericiydi.

Artık yanımdayken ne kadar Tate olmadığımı çok iyi

biliyordu. Ben sadece sıvıydım. Ona uyum sağlıyordum. İstedigini, bana söyleneni, benden yapmamı istedigini yapıyordum.

“Ah,” dedim sessizce benden uzaklaşmasını izlerken. “Bu çok mantıklı.”

Hâlâ gülümsüyordu, o gülümsemesini görmeyi ne kadar özlediğimi unutmuştum. Her zaman gülümsemeliydi. Sonsuza kadar. *Bana.*

Mutfaktan çıkıp oturma odasına döndü, bu sırada ben de odama gidip rekor sayılabilecek bir sürede duş aldım.

Bu kadar iyi bir oyuncu olduğumu bilmiyordum.

Ama pratik yapmıştım. Beş dakikalık bir pratik. Odamda durup oturma odasına gidip Miles’tan evinin anahtarını isterken söylenebilecek en akıllıca şeyi düşünmeye çalışmıştım. Maçın özellikle gürültülü bir anını bekledikten sonra odamdan hışımla çıkıp üçüne de bağırmaya karar verdim.

“Siz üçünüz ya lanet olası televizyonun sesini kısın ya da gidip karşı dairede izleyin, çünkü ders çalışmaya çalışıyorum!”

Miles bana bakıp gülümsemesine engel olmaya çalıştı. Ian şüpheli bir şekilde bana bakarken, Corbin gözlerini devirdi. “Karşı daireye sen git,” dedi Corbin. “Biz maç izliyoruz.” Miles’a baktı. “Evinde çalışabilir, değil mi?”

Miles hemen kalkıp, “Elbette. Ona kapıyı açarım,” dedi. Eşyalarımı alıp peşinden gittim ve işte buradaydık.

Miles kilitli olmamasına rağmen benim için evinin kapısını açtı. Ama Corbin’in bundan haberi yoktu. İçeri gir-

di, peşinden içeri süzıldüm. Kapıyı kapattı ve birbirimize doğru döndük.

“Gerçekten ödevim var,” dedim. Şu an ne olmasını beklediğini bilmiyordum, ama ona sırf birkaç gün sonra karşıma çıktığı için önceliğim olmadığını bilmesi gerektiğini düşünüyordum.

Aslında tam tersi doğru olsa da.

“Benim de gerçekten izlemem gereken bir maç var,” dedi omzunun üzerinden daireme işaret edip aynı anda bana doğru yürürken. Kitaplarımı elimden alıp masaya bıraktı. Sonra bana doğru yürümeye başladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp sırtım dairenin kapısına yaslanana kadar durmadı.

Elleri belimi kavrarken, ben de omuzlarını tuttum. Dili dudaklarımin arasından içeri kaydı, oldukça istekli bir şekilde ona karşılık verdim. İnleyerek vücudunu bana bastırırken ellerim boynunda ve saçlarının arasında dolaşıyordu. Aynı hızla benden uzaklaşıp birkaç adım geri çekildi.

Gitmesi benim suçummuş gibi bana bakıyordu. Bıkkınlıkla ellerini yüzünde gezdirip derin bir nefes verdi. “Daha önce yemek yiyemedin,” dedi. “Sana pizza getireceğim.” Bana doğru yürüdü, karşılık vermeden kenara çekildim. Kapıyı açıp kaybıldı.

Çok tuhaftı.

Masaya gidip çalışmam için gerekli olan her şeyi çıkardım. Oturmak için sandalyemi çekerken dairenin kapısı ardına kadar açıldı. Arkamı döndüm, elinde bir tabakla mutfığa yürüyordu. Pizzayı mikrodalga fırına koydu, birkaç tuşa bastı ve fırını çalıştırdı, sonra doğruca yanıma geldi. Yine beni ondan doğal olarak kaçmaya zorlayan o göz

korkutucu şeyi yapıyordu, ama masası arkamda olduğu için hiçbir yere gidemezdim.

Bana doğru uzanıp hemen dudaklarını benimkilere dokundurdu. “Oraya geri dönmeliyim,” dedi. “Rahat mısın?”

Kafamı salladım.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Hayır dercesine kafamı salladım.

“Dolapta meyve suyu ve şişe su var.”

“Teşekkürler.”

Bana küçük bir öpücük verdikten sonra beni bırakıp kapıdan çıktı.

Sandalyeme yığıldım.

Çok iyiydi.

Buna alışabilirdim.

Not defterimi önüme koyup ders çalışmaya başladım. Yarım saat geçtikten sonra ondan bir mesaj aldım.

Miles: Ödev nasıl gidiyor?

Telefonumdaki mesajı okurken tam bir aptal gibi gülümsedim. Beni görmeden ve benimle mesajlaşmadan dokuz gün geçirdikten sonra yirmi metre öteden bana mesaj gönderiyordu.

Ben: İyi. Maç nasıl gidiyor?

Miles: Devre arası. Kaybediyoruz.

Ben: Yazık.

Miles: Kablolu televizyonum olmadığını biliyordun.

Ben: ???

Miles: Daha önce bize bağırdığında. Bize maçı izlememiz için benim evime gitmemizi söyledin, ama kablolu televizyonum olmadığını biliyordun. Sanırım lan şüphelendi.

Ben: Ah, hayır. Bunu hiç düşünmedim.

Miles: Sorun değil. Bir şeyler döndüğünü biliyormuş gibi bana tuhaf bakışlar atıyor. Açıkçası, bilmesi umurumda değil. Zaten benim hakkımda her şeyi biliyor.

Ben: Ona şimdiye kadar söylememiş olmana şaşırdım. Erkekler sırlarını paylaşmaz mı?

Miles: Ben paylaşmam, Tate.

Ben: Sanırım sen istisnasın. Şimdi beni rahat bırak. Çalışmalıyım.

Miles: Sana maçm bittiğini söylemeye gelene kadar eve dönme.

Cep telefonumu masaya bıraktım, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum.

Bir saat sonra dairenin kapısı açıldı. Kafamı kaldırıp baktım, içeri girip kapıyı kapattı ve gelişigüzel bir şekilde kapıya yaslandı. “Maç bitti,” dedi.

Kalemimi bıraktım. “Harika zamanlama. Ben de az önce ödevimi bitirdim.”

Bakışları masanın üzerine saçılan kitaplarımda dolaştı. “Corbin muhtemelen seni bekliyor olmalı.”

Kendince gitmem gerektiğini mi ima ediyordu, yoksa laf olsun diye mi söylüyordu bilmiyordum. Yine de ye-

rimden kalkıp kitaplarımı toplamaya başladım ve yüzümdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım.

Bana doğru yürüyüp kitapları elimden aldı ve tekrar masaya koydu. Onları otuz santimetre öteye ittikten sonra beni belimden yakalayıp masaya doğru itti.

“Bu gitmeni istediğim anlamına gelmiyor,” dedi kesin bir şekilde gözlerimin içine sertçe bakarak.

Bu kez gülümsemedim, çünkü yine bana gerginlik hissettiriyordu. Bana böylesine yoğun bir şekilde her baktığında, geriliyordum.

Beni masanın kenarına doğru kaydırıp bacaklarımın arasında durdu. Elleri hâlâ belimdeydi ama dudakları artık çenemdeydi. “Düşünüyordum,” dedi kısık bir sesle, boynumu okşayan nefesi tüylerimi diken diken etti. “Bu geceyi ve bütün gün derste olmanı.” Ellerini altına kaydırıp beni masanın üzerine kaldırdı. “Her hafta sonu ne kadar çok çalıştığını.” Bacaklarımı artık etrafına dolamıştım. Beni yatak odasına taşıyordu.

Beni yatağına yatırdı.

Artık üzerimdeydi ve gözlerimin içine bakarken saçlarını geriye doğru itiyordu. “Ve hiç izin günün olmadığını fark ettim.” Tekrar çeneme dönen dudakları her cümlesinin arasında hafifçe öpücükler konduruyordu. “Şükran Günü’nden beri hiç izin günün olmadı, değil mi?”

Kafamı salladım, neden bu kadar çok konuştuğunu anlayamıyordum, ama yine de hoşuma gidiyordu. Eli tişörtümün altına kaydı ve karnımla buluşan avucu göğsümü avuçlayana dek yukarı doğru çıktı. “Çok yorgun olmalısın, Tate.”

Kafamı salladım. “Pek sayılmaz.”

Yalan söylüyordum.

Bitkindim.

Dudakları boynumdan ayrıldı ve gözlerimin içine baktı. “Yalan söylüyorsun,” dedi baş parmağını göğüs ucumu örten sutyenin ince kumaşı üzerinde gezdirerek. “Yorgun olduğunu görebiliyorum.” Dudaklarını o kadar yumuşak bir şekilde dudaklarıma dokundurdu ki, zar zor hissettim. “Seni sadece birkaç dakika öpmek istiyorum, olur mu? Sonra gidip biraz dinlenirsin. İkimiz de evde olduğumuz için senden bir şey beklediğimi düşünmeni istemem.”

Dudakları tekrar dudaklarıma değdi, ama dudakları sözlerinin üzerimde bıraktığı etkiyle kıyaslanamazdı. Düşünceli olmasının beni bu kadar tahrik edeceğini bilmezdim.

Ama vay canına. Çok ateşliydi.

Elleri sutyenimin altına kayd ve ağzı beni işgal etti. Dili dilimi her okşadığında başımı döndürüyordu. Günün birinde bunun eskikip eskimeyeceğini merak ettim.

Beni birkaç dakikalığına öpmek istediğini söylediğini biliyordum, ama *onun* öpüşmek tanımıyla *benim* öpüşmek tanımım iki farklı dilde yazılmış gibiydi. Dudakları her yerdeydi.

Elleri de öyle.

Tişörtümü sutyenimin üzerine doğru itti ve göğsüm ortaya çıkacak şekilde sutyenin bir yanını aşağı çekti. Diiliyle bana sataşırken gözlerini benden ayırmıyordu. Ağzı sıcaktı, dili daha da sıcaktı ve inilti çıkarmanın neden oluyordu.

Elini karnımdan aşağı indirdi ve ağırlığını dirseklerine vererek hafifçe üzerimde yükseldi. Eli kot pantolonumun

üzerinde ilerledi ve bacaklarımın arasına ulaştı. Parmaklarını bacaklarımın arasındaki kumaşın üzerinde gezdirirken başımı geriye atıp gözlerimi kapattım.

Tanrım, onun öpüşme tanımına bayılıyordum.

Elini sürtmeye devam etti, bütün vücudum sessizce ona yalvarana kadar sertçe kot pantolonumun üzerine bastırdı. Ağzı artık göğsümde değildi. Boynumdaydı, beni dağlamaya çalışıyormuş gibi aynı noktayı öpüyor, hafifçe ısıyor ve emiyordu.

Sessiz olmaya çalışıyordum ama aramızdaki müthiş sürtünmeye sebep olurken bu imkânsızdı. Ama sorun değildi, çünkü o da sessiz durmuyordu. Her inlediğimde, o da inliyor, içini çekiyor ya da adımını fısıldıyordu. Bu yüzden bu kadar çok ses çıkarıyordum, çünkü onun çıkardığı seslere bayılıyordum.

Onlara bayılıyordum.

Eli hemen kot pantolonumun düğmesine gitti ve düğmeyi açtı, ama pozisyon değiştirmede ve boynumdan uzaklaşmadı. Fermuarımı aşağı indirip ellerini iç çamaşırımın üzerinde gezdirdi. Aynı hareketlere devam etti, ancak bu kez milyonlarca kez daha güçlüydü ve bunu çok uzun bir süre yapmasına gerek olmayacağını hemen anladım.

Sırtım yataktan yükseldi ve elinden uzaklaşmak için bütün gücümü kullanmam gerekti. Tepki vermem için nereye dokunması gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Tanrım, Tate. Çok ıslaksın.” İki parmağıyla iç çamaşırımı kenara çekti. “Seni hissetmek istiyorum.”

Ve işte bu kadardı.

Kaybetmiştim.

Parmağı içime kaydı ama baş parmağı dışarıda kalıp

iniltilerin yanı sıra bozuk bir plak gibi *Aman Tanrım* ve *sakin durma* deyip durmama neden oldu. Beni öptü ve vücudum elinin altında titremeye başlarken çıkardığım bütün sesleri yuttu.

Bu his o kadar yoğun ve uzun sürdü ki, bittiğinde onu bırakmaya korktum. Elinin beni bırakmasını istemiyordum. Bu şekilde uyumak istiyordum.

Tamamen hareketsizdim, ama ikimiz de ağır ağır soluduğumuz için hareket edemiyorduk. Dudakları dudaklarımdaydı ve gözlerimiz kapalıydı ama beni öpmüyordu. Birkaç dakika sonra, nihayet elini iç çamaşırlarımın içinden çekti ve fermuarımı çekip düğmemi ilikledi. Gözlerimi açtığımda sırtarak parmaklarını yavaşça ağzından çıkarıyordu.

Vay canına.

O an ayakta olmadığımı sevindim, yoksa bunu yaptığını görmek doğruca yere serilmeme sebep olurdu.

“Vay canına,” dedim nefesimi verirken. “Bu konuda çok iyisin.”

Gülümsemesi genişledi. “Teşekkür ederim,” dedi. Öne doğru eğilip alnımı öptü. “Şimdi eve git ve biraz uyu.”

Yataktan kalkmaya yeltendi ama kolunu tutup onu geri çektim. “Bekle,” dedim. Onu sırt üstü ittim ve üzerine çıktım. “Bu senin için hiç adil değil.”

“Skor tutmuyorum,” dedi beni sırt üstü çevirerek. “Corbin muhtemelen neden hâlâ burada olduğunu merak ediyordur.” Kalkarken bileklerimden tutarak beni de kaldırdı. Beni gitmeme henüz hazır olmadığını anlayacak kadar yakınına çekti.

“Corbin herhangi bir şey söylerse, ona ödevimi bitirene kadar kalkmak istemediğimi söylerim.”

Miles kafasını salladı. “Geri dönmelisin, Tate,” dedi. “Corbin daha önce Dillon’a karşı seni koruduğum için bana teşekkür etti. Bencil olduğum ve seni sadece kendime istediğim için bunu yaptığımı öğrenirse, sence ne düşünür?”

Kafamı salladım. “Ne düşüneceği umurumda değil. Bu onu ilgilendirmez.”

Miles ellerini yanaklarıma götürdü. “Ama *benim* umurumda. O benim arkadaşım. İkiyüzlü olduğumu düşünmesini istemiyorum.” Alnımı öpüp karşılık vermeme izin vermeden beni yatak odasından çıkardı. Kitaplarımı topladı ve kapıya vardığımda onları bana verdi, ama dışarı çıkmadan önce dirseğimden tutup beni durdurdu. Bana bakıyordu ama bu kez ifadesinde bir şey vardı.

Gözlerinde tutku, hayal kırıklığı ya da gözdağı olmayan bir şey vardı. Dile getirmediği bir şeydi. Bana söylemek istediği ve söylemeye korkmadığı bir şey.

Yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve dudaklarını o kadar sert bir şekilde dudaklarıma bastırdı ki, başım arkamdaki kapının çerçevesine vurdu.

Beni öylesine sahiplenici ve çaresiz bir şekilde öptü ki, bundan hoşlanmamak beni üzerdi. Derin bir nefes alıp geri çekildi ve dikkatle gözlerimin içine bakarken yavaşça nefesini verdi. Elini indirip geri çekildi ve kapıyı kapatmadan önce koridora çıkmamı bekledi.

Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, ama daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bir şekilde bacaklarıma söz geçirip Corbin’in dairesine gittim.

Corbin’in duşta olduğunu duydum.

Corbin duştaydı.

Hemen dışarı çıkıp koridorun karşısına geçtim ve Miles'in kapısını tıklattım. Miles aynı noktada duruyormuş gibi kapı hızla açıldı. Omzumun üzerinden dairemin kapisına baktı.

"Corbin duşta," dedim.

Miles tekrar bana baktı ve sözlerimi idrak etmeye fırsatı olmadan beni dairesine çekti. Kapıyı sertçe kapatıp beni kapiya doğru itti ve bir kez daha dudakları her yerdeydi.

Vakit kaybetmeden kot pantolonunun düğmesini çözdüm ve pantolonu birkaç santimetre aşağı indirdim. Elleri kontrolü ele geçirdi ve iç çamaşırımla birlikte kot pantolonumu aşağı indirdi. Pantolonu ayaklarımdan çıkarır çıkarırmaz beni mutfak masasına doğru götürdü. Beni ters çevirip karnım masanın üzerinde olacak şekilde yerleştirdi.

Bacaklarımla arasına uzandı ve kendisini kot pantolonundan kurtarıırken bacaklarını araladı. İki eli de belimdeydi ve beni sıkıca tutuyordu. Kendisini bana doğru yerleştirip dikkatle içime girdi. "Ah, *Tanrım*," diye inledi.

Avuçlarımla masaya bastırdım. Tutunabileceğim bir şey yoktu ve çaresizce bir şeye tutunmam gerekiyordu.

Öne doğru eğilip göğsünü sırtıma bastırdı. Tenime vuran nefesi ağır ve sıcaktı. "Bir prezervatif almalıyım."

"Tamam," dedim.

Ama henüz geri çekilmemişti ve doğal olarak vücudum geri kalanını içime almak istiyordu. Kendimi ona doğru yaklaştırıp onu daha çok içime alınca parmaklarını kalçalarımın altına batırdı ve yüzümü buruşturdum.

"*Yapma, Tate.*"

Sesinde bir uyarı gizliydi.

Ya da meydan okuma.

Tekrar yaptım, inledi ve hemen içimden tamamen çıktı. Elleri hâlâ kalçalarımdaydı ve hâlâ bana yaslıydı – sadece artık içimde değildi.

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum,” diye fısıldadım.

Kıpırdamadı.

Gözlerimi kapattım, bir şey yapmasına ihtiyacım vardı. Herhangi bir şey. Burada ölüyordum.

“Tate,” diye fısıldadı. Gerisini getirmede. Hareketsiz bir şekilde duruyorduk, hâlâ aynı pozisyonda, dışımdaydı.

“Lanet olsun.” Belimi bıraktı ve masanın üzerinde duran ellerimi buldu. Parmaklarını parmaklarıma kenetleyip sıkı ve sonra arkamdan yüzünü enseme gömdü. “Kendini hazırla.”

O kadar ani bir şekilde içime girdi ki, haykırdım. Ellerinden biri elimi bıraktı ve ağzıma götürerek örttü. “Hişş,” diye uyardı. Ona alışmam için bana biraz zaman tanıyarak hareketsizce durdu.

İnleyerek içimden çıkıp tekrar sert bir hamle yaptı ve bir kez daha haykırmama neden oldu. Bu kez eli sesimi bastırdı.

Hareketlerini tekrarladı.

Daha sert.

Daha hızlı.

Her hamlesiyle birlikte homurdanıyordu ve ben ise çıkarabildiğimi bilmediğim sesler çıkarıyordum. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım.

Bu kadar yoğun olabileceğini bilmiyordum. Böylesine hassas. Bu kadar hayvani.

Yüzümü indirip yanağımı masaya yasladım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım.
Beni becermesine izin verdim.

Sessizdi.

O kadar sessizdi ki, birkaç saniye öncesine kadar ikimiz de çok gürültü yaptığımız için mi yoksa kendisine gelmesi için zamana ihtiyacı olduğu için miydi bilmiyordum.

Hâlâ içimdeydi ama işi bitmişti. Sadece hareket etmiyordu. Elllerinden biri hâlâ ağzımı örtüyordu ve diğeri parmaklarımı sıkıyordu. Yüzü hâlâ boynuma gömülüydü.

Ama o kadar hareketsizdi ki, kımıldamaya korkuyordum. Nefes aldığını bile hissetmiyordum.

İlk hareket eden şey eli oldu, ağzımdan çekti. Parmaklarını parmaklarımdan ayırıp düzleştirdi ve yavaşça benden çekti. İki avucunu da masaya koyup yüzünü ensemden kaldırdı. Çıt çıkarmadan içimden çıktı.

Hâlâ çok sessizdi, o yüzden hareket etmedim.

Pantolonunu giyip fermuarını çektiğini duydum.

Uzaklaşırken adımlarını duydum.

Uzaklaşıyordu.

Yatak odasının kapısını sertçe vurunca irkildim. Yanığı, avuçlarım ve karnım hâlâ masasının üzerindeydi ama artık onlara gözyaşlarım da eklenmişti.

Süzülüyorlardı.

Süzülüyorlardı ve onlara engel olamıyordum.

Utanç içindeydim. Çok utanıyordum. Sorununun ne olduğunu bilmiyordum, ama öğrenmek istemeyecek kadar gururlu ve cesaretsizdim.

Bu bana son gibi gelmişti. Bunun son olmasına hazır olduğumdan emin değildim. Sona hazır olabileceğimi *hiç* sanmıyordum ve hislerimin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Ayrıca çok kızgındım, çünkü burada, evinde durmuş, kot pantolonumu ararken aptalca gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyor, ondan geriye kalan şeyin bacaklarımdan süzülmesini hissediyor ve bunu neden mahvetmek zorunda olduğunu anlamıyordum.

Beni mahvetmişti.

Giyindim ve orayı terk ettim.

Yirminci Bölüm

MILES

Altı sene önce

“Göbek deliğın dışarı çıkıyor,” dedim ona.
Parmaklarımı çıplak karnında gezdirdim ve onu öptüm.

“Çok sevimli.”

Kulağımı tenine yaslayıp gözlerimi kapattım.

“Orada yalnız olduğuna bahse girerim,” dedim.

“Orada yalnız mısın, dostum?”

Rachel güldü. “Ona erkekmiş gibi hitap ediyorsun.

Ya kızsaa?”

Rachel’a ne olursa olsun, bebeğı seveceğimi söyledim.

Onu şimdiden seviyordum.

Annesiyle babam şehir dışındaydılar. Yine evcilik oynuyorduk, ama bu kez tam anlamıyla oyun oynamıyorduk.

Biraz ciddiidi. “Bu kez ona gerçekten evlenme teklif ederse ne olacak?” diye sordu.

Ona endişelenmemesini söyledim. Ona evlenme teklif etmeyeceğini söyledim. Bunu yapmadan önce bana sordurdu. Onu bu kadar tanıyordum.

“Onlara söylemek zorundayız,” dedim ona. Kafasını salladı. Onlara söylememiz gerektiğini biliyordu. Üç ay olmuştu. İki ay sonra mezun olacaktık. Karnı belli olmaya başlamıştı. Göbek deliği dışarı fırlıyordu.

Sevimliydi.

“Yarın onlara söylemeliyiz,” dedim.

Kabul etti.

Karnından uzaklaşıp yanına uzandım.

Onu kendime doğru çektim. Yüzüne dokundum.

“Seni seviyorum, Rachel,” dedim.

Artık korkmuyordu. Bana beni sevdiğini söyledi.

“Harika gidiyorsun,” dedim. Neden bahsettiğimi bilmediği

için sırtıp karnına dokundum. “Onu çok iyi besliyorsun. Gelmiş geçmiş en güzel bebeği doğuracağına eminim.”

Aptallığıma güldü.

Beni çok seviyorsun, Rachel.

Ona – kalbimi verdiğim kıza – baktım ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ettim.

Neden beni bu kadar çok sevdiğini merak ettim.

Olanları öğrendiğinde babamın ne söyleyeceğini merak ediyordum. Lisa’nın benden nefret edip etmeyeceğini merak ediyordum. Rachel’ı Phoenix’e geri götürüp götürmeyeceğini merak ediyordum. Onları bunun üstesinden geleceğimize nasıl ikna edeceğimi merak ediyordum.

“Ona hangi ismi vereceğiz?” diye sordum.

Ona bunu sorduğumda heyecanlandı. İsimlerden bahsetmek hoşuna gidiyordu. Kız olursa adını Claire koymak

istediğini söyledi. Büyükannesinin anısına.
Ona büyükannesiyle tanışmayı istediğimi söyledim.
Kızımın adım alacağı kadını tanımak istedim.
Bana büyükannesinin beni çok seveceğini söyledi.
Ona Claire ismini sevdiğimi söyledim.
“Ya erkek olursa?” diye sordum.
“Erkek ismini sen seçebilirsin,” dedi.
Ona bunun büyük bir baskı olduğunu söyledim. Hayatımın sonuna kadar ismiyle yaşamak zorunda olacağımı söyledim.
“Öyleyse, güzel bir isim seç,” dedi.
Güzel bir isim seçsem iyi olacaktı.
“Sana bir şey ifade eden bir isim olsun,” dedi.
Bana bir şey ifade eden bir isim.
Ona harika bir isim bulduğumu söyledim.
Ne olduğunu bilmek istiyordu. Çocuğun adını koyduktan sonra ona ne olduğunu söyleyecektim.
Doğduktan sonra.
Bana aklımı kaçırdığımı söyledi. Adını bilene kadar bebeğimizi doğurmayı reddetti.
Güldüm. Ona başka seçeneği olmadığını söyledim.
Bana aklımı kaçırdığımı söyledi.
Bu yanıma seviyorsun, Rachel.

Yirmi Birinci Bölüm

TATE

Bütün hafta sonu çalıştığım için Miles'ı perşembe gecesinden beri ne görmüştüm ne de onunla konuşmuştum. Kendi kendime bunun en iyisi olduğunu söyleyip duruyordum, ama içimi kemirmesine izin vermeme bakılırsa hiç de iyi değildi. Bugün pazartesiydi ve Corbin'in evde olmayacağı ama Miles'ın *olacağı* üç günden ilkiydi. Miles'ın, Corbin'in gittiğini bildiğini biliyordum, ama perşembe günü nasıl ayrıldığımız düşünülürse, umurunda olacağını sanmıyordum. Yanlış bir şey yaptıysam eninde sonunda açıklamasını ya da en azından bana neyin onu bu kadar sinirlendirdiğini söylemesini bekliyordum, ama onu en son şey yanımdan uzaklaştıktan sonra yatak odasının kapısını çarparken görmüştüm.

Altı senedir neden kimseyle ilişki yaşamadığını anlayabiliyordum. Bir erkeğin bir kıza nasıl davranması gerektiği

konusunda hiçbir fikri olmadığı açıktı ve bu beni şaşırtıyordu, çünkü onun gerçekten düzgün bir çocuk olduğunu hissediyordum. Ancak seks sırasında ve sonrasındaki davranışları karakteriyle çelişiyor gibi görünüyordu. Sanki eskiden olduğu kişinin parçaları, olmaya çalıştığı kişiye karışmaya çalışıyordu.

Başka bir erkek bana onun davrandığı gibi davransaydı, bu sadece bir kez olurdu. Birçok arkadaşımın katlandığına tanık olduğum şeylere katlanmazdım. Ama kendimi onun için sürekli bahaneler yaratırken buluyordum, geçen haftaki davranışını açıklayabilecek bir şey varmış gibi.

Sandığım kadar dayanıklı olmadığımdan korkmaya başlamıştım.

Bu korku asansörden iner inmez kalbimin teklemesiyle doğrulandı. Dairemin kapısına bir not iliştilmişti, hemen koşup notu aldım. Dışında hiçbir şey yazmayan katlı bir kâğıt parçasıydı. Açtım: *Halletmem gereken bir işim var. Benimle gelmek istersen yedide uğrayacağım.* Notu birkaç kez okudum. Ondan olduğu açıktı, benim için olduğu açıktı, ama not o kadar rahat bir dille yazılmıştı ki, bir an perşembe günü olanlar hiç olmamış gibi hissettim.

Ama oradaydı. O gecenin nasıl bittiğini biliyordu. Üzgün ya da kızgın olmam gerektiğini biliyordu, ama notundan bunu anlamak mümkün değildi.

Kapısını yumruklayıp ona bağırarak kadar hiddetlenmeden kapımı açıp içeri girdim.

İçeri girer girmez eşyalarımı bırakıp notu bir kez daha okudum ve el yazısından kelime seçimine kadar her şeyi irdeledim. Kâğıdı avucumda top haline getirip mutfağa doğru attım, çok kızmıştım.

Kızgındım, çünkü onunla gideceğimi biliyordum.
Ona nasıl *hayır* diyeceğimi bilmiyordum.

Saat tam yedide kapıyı hafifçe tıklattı. Dakikliği beni sinirlendirdi, üstelik bunun için hiçbir sebep yoktu. Dakikliğe karşı hiçbir sorunum yoktu. İçimden bir ses Miles'in bu gece yapacağı her şeyin beni sinirlendireceğini söylüyordu.

Kapıya doğru yürüyüp açtım.

Birkaç adım ötede koridorda duruyordu. Hatta kendi kapısına daha yakındı. Kapıyı açtığımda ayaklarına bakıyordu, ama en sonunda gözlerini gözlerime çevirdi. Elleri yine ceketinin ceplerindeydi ve kafasını tamamen kaldırmadı. Bunu bir uysallık işareti olarak gördüm, ama muhtemelen hiç ilgisi yoktu.

“Gelmek istiyor musun?”

Sesi beni işgal etti. Zayıflattı. Beni tekrar sıvıya döndürdü. Kafamı sallayarak koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kilitledikten sonra ona doğru döndüm. Başıyla asansörlere doğru işaret ederek sessizce onu takip etmemi belirtti. Gözlerindeki ifadeyi okumaya çalıştım ama bunu yapamayacağımı bilmem gerekirdi.

Asansöre doğru yürüyüp aşağı tuşuna bastım.

Yanımda duruyordu ama ikimiz de konuşmuyorduk. Asansörün bulunduğumuz kata ulaşması yıllar sürmüş gibi geldi. Nihayet kapılar açıldığında, ikimiz de rahat bir nefes verdik, ama asansöre binip kapılar kapanır kapanmaz, ikimiz de nefes almakta zorlanmaya başladık.

Beni izlediğini hissedebiliyordum, ama ona bakmadım.
Bakamazdım.

Kendimi aptal gibi hissediyordum. İçimden yine ağlamak geliyordu. Buradaydım ama nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Beni bu kadar ileri götürmesine izin verdiğim için kendimi bir aptal gibi hissediyordum.

“Özür dilerim.” Sesi güçsüzdü, ama şaşırtıcı bir derecede içtendi.

Ona bakmadım. Karşılık bile vermedim.

Asansörde üç adım attıktan sonra yanıma ulaştı ve acil durdurma düğmesine bastı. Beni izlerken parmağı düğmenin üzerinde kaldı, ama bakışlarımı kaldırmadım. Yüzüm göğsünün hizasına geliyordu, ama çenem gergindi ve ona bakmayacaktım.

Bakmayacaktım.

“Tate, üzgünüm,” diye tekrarladı. Hâlâ bana dokunmuyordu ama yine işgal ediyordu. Bana o kadar yakın duruyordu ki, nefesini, onu ve gerçekten ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyordum, ama onu ne için affetmem gerektiğini bile bilmiyordum. Bana seksten başka bir söz vermemişti ve bana verdiği tam olarak buydu.

Seks.

Ne eksik ne fazla.

“Özür dilerim,” dedi tekrar. “Bunu hak etmedin.”

Bu kez gözlerine bakmam için çeneme dokundu. Parmaklarını yüzümde hissetmek çenemin daha da gerilmesine neden oldu. Zırhımı korumak için elimden geleni yapıyordum, çünkü gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum.

Perşembe gecesi beni kapısında öperken gözlerinde gördüğüm şey geri döndü. Söylemek istediği ama söyleyemediği bir şey, ağzından sadece özür kelimeleri çıkıyordu.

Gerçekten fiziksel acı çekiyormuş gibi suratını buruşturup alnını alnıma dayadı. “Özür dilerim.”

Avuçlarını asansörün duvarlarına koydu ve göğüslerimiz birbirine değene kadar bana doğru yaklaştı. Kollarım yanlarındaydı, gözlerim kapalıydı ve şu an ağlamak istesem de, karşısında ağlamayı reddediyordum. Hâlâ tam olarak ne için özür dilediğinden emin değildim, ama önemli yoktu, çünkü *her şey* için özür diliyor gibiydi. Benimle sonunun iyi olmayacağını bildiğimiz bir şey başlattığı için. Geçmişi hakkında açık olamadığı için. Yatak odasına gidip kapısını sertçe vurduğunda beni mahvettiği için.

Ellerinden birini başımın yan tarafına dolayıp beni kendisine doğru çekti. Diğer elini sırtıma koydu ve yanağını başımın tepesine yasladı. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum, Tate,” diye itiraf etti. “Ama yemin ederim ki, seni incitmek istemedim. “Ben sadece ne yaptığımı bilmiyorum.”

Sesindeki pişmanlık kollarımı ona dolamayı istemem için yeterliydi. Kollarımı kaldırıp tişörtünün kollarını tuttum ve yüzümü göğsüne bastırdım. Birkaç dakika öyle kaldık, ikimiz de tamamen kaybolmuştuk. Bu ikimiz için de yeniydi.

İkimizin de aklı karıştı.

En sonunda beni bırakıp zemin kata inmemiz için düğmeye bastı. Hâlâ konuşmamıştım, çünkü böyle bir durumda hangi kelimeleri kullanacağımdan emin değildi. Asansörün kapıları açılınca elimi tuttu ve arabasına varana kadar bırakmadı. Kapımı açtı ve binmemi bekledikten sonra kapatıp kendi tarafına yürüdü.

Daha önce arabasına hiç binmemiştim.

Basitliği karşısında şaşırdım. Corbin’in çok iyi para kazandığını ve genellikle güzel şeylere para harcadığını biliyordum.

Bu araba tıpkı Miles gibi sadeydi.

Garajdan çıktı ve birkaç kilometre boyunca sessizce yolculuk ettik. Sessizlikten ve meraktan sıkılmıştım, bu yüzden beni mahvettiğinden beri ona sorduğum ilk şey, “Nereye gidiyoruz?” oldu.

Sanki sesim aramızdaki tuhaflığı parçalara ayırdı, çünkü sesimi duyduğuna sevinmiş gibi rahat bir nefes verdi.

“Havaalanına,” dedi. “Ama iş için değil. Bazen uçakların kalkışını izlemek için oraya giderim.”

Konsolda uzanıp elimi tuttu. Hem rahatlatıcı hem de korkutucuydu. Elleri sıcaktı ve bütün vücudumu ellerinin arasında tutmasını istememe neden oluyordu, ama bunu bu kadar çok istemek beni korkutuyordu.

Havaalanına varana kadar araba yine tamamen sessizleşti. Sınırlı erişim işaretleri vardı ama nereye gittiğini biliyormuş gibi işaretlere aldırmandan ilerledi. En sonunda piste bakan bir otoparka girdik.

Havalanmayı bekleyen birkaç jet dizilmişti. Sola işaret etti ve o tarafa bakınca uçaklardan birinin hızlandığını gördüm. Arabası yanıımızdan hızla geçen motorların sesiyle doldu. İkimiz de yükselmesini izledik, sonra iniş takımları kayboldu ve karanlık uçağı yuttu.

“Buraya sık gelir misin?” diye sordum pencereden bakmaya devam ederken.

Doğal olarak gülünce dönüp ona baktım.

“Kulağa birini tavlama için söylenen sözler gibi geliyor,” dedi gülümseyerek.

Gülümsemesi beni de gülümsetti. Gözlerini dudaklarına çevirdi ve gülümsemem gülümsemesinin kaybolmasına neden oldu.

“Evet, gelirim,” dedi bir sonraki jetin kalkışa hazırlanmasını izlemek için penceresinden bakarken.

O an aramızın aynı olmadığını anladım. Büyük bir değişiklik olmuştu ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyordum. Konuşmak istediği için beni buraya getirmişti.

Ama ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyordum.

“Miles,” dedim, tekrar bana bakmasını istiyordum. Bakmadı.

“Hiç eğlenceli değil,” dedi kısık bir sesle. “Bu yaptığımız şey.”

Bu cümleden hoşlanmadım. Geri almasını istiyordum, çünkü beni kestiğini hissediyordum. Ama haklıydı. “Biliyorum,” dedim.

“Eğer şimdi durmazsak, daha da kötüye gidecek.”

Bu kez ona katılmadım. Haklı olduğunu biliyordum, ama durmak istemiyordum. Onunla bir daha olmama düşüncesi kanımda büyük bir boşluk hissetmeme neden oluyordu. “Seni bu kadar üzecek ne yaptım?”

Gözlerini bana çevirdi ve ardına diktiği buz sebebiyle onu tanımakta zorlandım. “Hepsi benim suçum, Tate,” dedi kesin bir şekilde. “Sorunlarımın senin yaptığın ya da yapmadığın bir şeyden kaynaklandığını sakın düşünme.”

Yanıtı beni biraz olsun rahatlattı ama hâlâ sorunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Birbirimizin gözlerine bakıyor, bir diğerimizin sessizliği tekrar doldurmasını bekliyorduk.

Geçmişinde ne tür bir acı yaşadığını bilmiyordum, ama altı senenin ardından bile bunu geride bırakamadığına göre, oldukça zor bir şey olmalıydı.

“Birbirimizden hoşlanmamız kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun.”

“Belki de, öyledir,” dedi.

Artık konuşmayı bırakmasını istiyordum, çünkü söylediği her şey bana daha çok acı veriyor ve kafamı daha çok karıştırıyordu. “Beni buraya bu ilişkiyi bitirmek istediğini söylemek için mi getirdin?”

Derin bir nefes verdi. “Ben sadece eğlenceli olmasını istiyordum, ama...sanırım benden farklı beklentilerin var. Seni incitmek istemiyorum ve eğer bunu yapmaya devam edersek...seni *inciteceğim*.” Tekrar pencereden dışarı baktı.

Bir şeye vurmak istedim, ama aksine bıkkınlıkla ellerimi yüzümde gezdirip koltuğuma yaslandım. Konuşurken onun kadar az şey söyleyen biriyle hiç tanışmamıştım. Kaçamak yanıtlar verme sanatını kusursuzlaştırdığı kesindi.

“Bana bundan daha fazlasını vermelisin, Miles. Belki basit bir açıklama? Sana ne oldu?”

Direksiyonu tutan eli gibi çenesi de kasıldı. “Senden benim için iki şeyi yapmamamı istedim. Geçmişim hakkında soru sorma ve asla bir gelecek bekleme. İkisini de yapıyorsun.”

Kafamı salladım. “Evet, Miles. Haklısın. Yapıyorum. Çünkü senden hoşlanıyorum ve senin de benden hoşlandığını biliyorum, birlikte olduğumuzda her şey muhteşem ve normal insanlar bunu yaparlar. Uyumlu oldukları birini bulduklarında, onlara açılırlar. Onları kendi dünyalarına kabul ederler. Onlarla birlikte olmak isterler. Onları mutfak masasında becerip yanlarından uzaklaşmaz ve kendilerini pislik gibi hissetmelerine neden olmazlar.”

Hiçbir şey.

Bana hiçbir şey vermedi.

Hiçbir tepki vermedi.

Öne doğru dönüp arabasını çalıştırdı. “Haklıydın,” dedi. Arabayı geri vitese aldı ve otoparktan çıkmaya hazırlandı. “İyi ki öncesinde arkadaş değildiniz. Bu durumu çok daha zor kılardı.”

Kafamı çevirdim, çünkü sözlerinin beni bu kadar sinirlendirmesinden utanç duyuyordum. Bu şekilde canımı yakmasından utanıyordum, ama Miles’a dair her şey canımı yakıyordu. Canımı yakıyordu, çünkü iyi anlarımızın ne kadar iyi olduğunu ve bununla mücadele etmeyi bırakırsa kötü anlardan ne kadar kolayca kurtulabileceğimizi biliyordum.

“Tate,” dedi pişmanlıkla.

Sesini boğazından söküp almak istiyordum.

Eli omzumla buluştu, araba artık hareket etmiyordu. “Tate, böyle söylemek istemedim.”

Elini ittim. “Yapma,” dedim. “Ya beni seksten daha fazlası için istediğini itiraf et ya da beni eve götür.”

Sessizdi. Belki de ultimatolumu düşünüyordu.

İtiraf et, Miles. İtiraf et. Lütfen.

Araba tekrar hareket etmeye başladı.

“Ne olmasını bekliyordun?” diye sordu Kap bana bir mendil daha verirken.

Miles ve ben binaya vardığımızda asansöre onunla birlikte binmeye dayanmadığım için Kap’ın yanındaki sandalyeye oturmuştum ve yukarı yalnız çıkmasına izin vermiştim. Miles’a karşı takınmaya çalıştığım sert duruşun aksine, dinlemek istesin ya da istemesin bütün detayları Kap’a anlatırken kendimi tamamen kaybetmiştim.

Bir kez daha burnumu silip mendili yerde biriken yığına attım. “Hayal dünyasında yaşıyormuşum,” dedim. “Kendi kendime, daha fazlasını istemezse bunu idare edebileceğimi söylüyordum. Sanırım zamanla fikrini değiştireceğini düşünüyordum.”

Kap yanındaki çöp kutusuna uzanıp mendillerimi atabileceğim bir yerin olması için onu aramıza koydu. “Eğer o çocuk seninle ne kadar güzel bir ilişki yaşayabileceğini göremiyorsa, o halde vaktini ayırmana değmez.”

Kafamı sallayarak ona katıldım. Vaktimi harcayacağım çok daha verimli şeyler vardı, ama nedense Miles’ın benimle ne kadar iyi bir ilişkisi olabileceğini *bildiğini* hissediyordum. Bu ilişkiyi yürütebilmeyi istediğini ama ondan ya da benden ya da bizden daha büyük bir şeyin ona engel olduğunu hissediyordum. Keşke bunun ne olduğunu bilseydim.

“Sana en sevdiğim espriyi yapmış mıydım?” diye sordu Kap.

Kafamı sallayıp elindeki kutudan bir mendil daha aldım, konuyu değiştirmesi beni rahatlatmıştı.

“Tak, tak,” dedi.

En sevdiği esprinin bir tak, tak, kim o şakası olmasını beklemiyordum, ama ona uydum. “Kim o?”

“Araya giren inek,” dedi.

“Araya gi – ”

“MÖÖ!” diye yüksek sesle bağırıp sözümü kesti.

Ona baktım.

Sonra güldüm.

Uzunca bir süredir hiç gülmediğim kadar şiddetli bir şekilde güldüm.

Yirmi İkinci Bölüm

MILES

Altı sene önce

Babam bizimle konuşması gerektiğini söyledi.
Rachel'ı almamı ve akşam yemeği masasında
o ve Lisa'yla buluşmamızı istedi. Ona olur dedim,
bizim de
onlarla konuşmak istediğimiz bir konu olduğunu
söyledim.
Gözleri merakla parladı, ama sadece kısa bir süreliğine.
Tekrar Lisa'yı düşündü ve artık merakı geçti.
Lisa her şeyiydi.
Rachel'ın odasına gidip *her şeye*
bizimle konuşmak istediklerini söyledim.

Hep birlikte yemek masasına oturduk.
Ne söyleyeceğini biliyordum. Bize evlenme teklif ettiğini
söyleyecekti. Umursamak istemiyordum,
ama umursuyordum. Neden önce bana söylemediğini
merak ediyordum.

Bu beni biraz üzdü. Ama onlara söylememiz gereken şeyi
söyledikten sonra önemi olmayacaktı.

“Lisa’ya evlenme teklif ettim,” dedi. Lisa ona gülümsedi.

O da Lisa’ya gülümsedi.

Rachel ve ben gülümse miyorduk.

“Ve evlendik,” dedi Lisa yüzüğünü göstererek.

Ve

Evlendik

Rachel nefesini tuttu.

Evlenmişlerdi bile.

Mutlu görünüyorlardı.

Bize bakıyorlardı, tepkimizi bekliyorlardı.

Lisa endişelendi. Rachel’in bu kadar üzgün görünmesin-
den hoşlanmadı. “Tatlım, bir anda oldu. Vegas’taydık.

İkimiz de büyük bir düğün istemiyorduk. Lütfen kızma.”

Rachel ağlamaya başladı.

Kolumu etrafına dolayıp onu teselli etmek istedim.

Güven verircesine onu öpmek istedim, ama babam ve
Lisa bunu anlamazlardı. Onlara söylemek zorundaydım.

Babam Rachel’in bu kadar üzülmesine şaşırmış
görünüyordu.

“Sorun edeceğinizi düşünmemiştim,” dedi. “İkiniz de
birkaç ay sonra evden ayrılıyorsunuz.”

Onlara kızdığımızı sanıyordu.

“Baba?” dedim kolumu Rachel’a dolayarak. “Lisa?”

İkisine baktım.
Günlerini mahvettim.

Mahvettim.

“Rachel hamile.”

Sessizlik.

Sessizlik.

Sessizlik.

SAGIR EDİCİ SESSİZLİK.

Lisa şoke oldu.

Babam Lisa’yı teselli ediyordu. Kolunu ona dolayıp sırtını ovuşturdu.

“Erkek arkadaşım bile yok,” dedi Lisa, Rachel’a.

Rachel bana baktı.

Babam ayağa kalktı. Çok öfkeliydi. “Bundan kim sorumlu?” diye bağırdı. Bana baktı. “Bana kim olduğunu söyle,

Miles.

Nasıl bir çocuk bir kızı hamile bırakır ve annesine haberi verirken yanında olacak cesareti gösteremez? Nasıl bir çocuk kızın erkek kardeşinin haberi vermesine izin verir?” “Ben onun *erkek kardeşi* değilim,” dedim

babama.

Değildim.

Sözüme aldırmadı. Mutfakta bir ileri bir geri yürümeye başladı.

Rachel’a bunu yapan kişiden nefret ediyordu.

“Baba,” dedim. Ayağa kalktım.

Yürümeyi bıraktı. Bana doğru dönüp baktı.

“Baba...”

Birden kendime masaya oturduğumda güvendiğim kadar güvenmediğimi fark ettim.

Bunu halledebilirdim.

“Baba, o benim. Onu hamile bırakan benim.”
Sözlerim babamın sindiremeyeceği kadar sertti.

Lisa bir Rachel’a bir bana baktı.

O da söylediklerimi sindiremedi.

“Bu mümkün değil,” dedi babam ona *mümkün* olduğunu
söyleyen bütün düşünceleri bir kenara itmeye çalışarak.
Sindirmesini bekledim.

İfadesindeki şaşkınlığın yerini kızgınlık aldı.

Onun oğlu değilmişim gibi bana baktı.

Yeni üvey kızını hamile bırakan çocukmuşum gibi bana
bakıyordu.

Benden nefret ediyordu.

Benden nefret ediyordu.

Benden gerçekten nefret ediyordu.

“Defol bu evden.”

Rachel’a baktım. Elimi tutup kafasını salladı, sessizce gitmemem için yalvardı.

“Defol,” dedi babam tekrar.

Benden nefret ediyordu.

Rachel’a gitmem gerektiğini söyledim. “Sadece bir süreliğine.” Gitmemem için yalvardı. Babam masanın etrafından dolaşıp beni itti. Beni kapıya doğru itti.

Rachel’ın elini bıraktım.

“Tan’larda olacağım,” dedim ona. “Seni seviyorum.”

Anlaşılan bu sözler babam için çok fazlaydı,
çünkü anında bana yumruk attı. Elini geri çekti,
beni yumrukladığı için en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Dışarı çıktım, babam kapıyı sertçe kapattı.

Babam benden nefret ediyordu.

Arabama gidip kapıyı açtım. Şoför koltuğuna oturdum,
ama motoru çalıştırmadım. Aynaya baktım.

Dudağım kanıyordu.

Babamdan nefret ediyordum.

Arabamdan inip kapıyı sertçe açtım. İçeri girdim.
Babam kapıya koştu. Ellerimi havaya kaldırdım. Ona vur-
mak istemiyordum, ama gerekirse vuracaktım.

Bana tekrar dokunursa, ona vuracaktım.

Rachel artık masada değildi.

Rachel odasındaydı.

“Üzgünüm,” dedim ikisine de. “Böyle olmasını
istemezdik,
ama oldu ve şimdi bunun üstesinden gelmek
zorundayız.”

Lisa ağlıyordu. Babam ona sarıldı. Lisa’ya baktım.

“Onu seviyorum,” dedim. “Kızına âşığıım.

Onlara iyi bakacağım.”

Üstesinden geleceğiz.

Lisa bana bakamıyordu bile.

İkisi de benden nefret ediyordu.

“Bu seninle tanışmadan önce başladı, Lisa.

Onunla senin babamla birlikte olduğunu bilmeden önce
tanıştım ve buna engel olmaya çalıştık.”

Bu yalan sayılırdı.

Babam öne çıktı. “Bunca zamandır? Bu burada yaşadığı
süredir devam mı ediyor?” Kafamı salladım.

“Burada yaşamaya başlamadan önce başladı.”

Artık benden daha çok nefret ediyordu. Bana tekrar
vurmak istedi, ama Lisa onu geri çekti. Ona bir çaresini
bulacaklarını söyledi. Ona “bundan kurtulabileceğini”
söyledi.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi.
“Bunun için çok geç,” dedim Lisa’ya. “Birkaç aylık
hamile.”

Babamın bana tekrar vurmasını beklemedim. Koridorda
koşup Rachel’in yanına gittim. Kapıyı arkamdan
kilitledim.

Benimle yarı yolda buluştu. Kollarını boynuma dolayıp
tişörtüme doğru ağladı. “Evet,” dedim. “En zor kısmı bit-
ti.” Ağlarken güldü. En zor kısmın henüz
bitmediğini söyledi. İşin en zor kısmının
onu dışarı çıkarmak olduğunu söyledi. Güldüm.

Seni çok seviyorum, Rachel.

“Seni çok seviyorum, Miles,” diye fısıldadı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

TATE

Seni çok özledim, Miles.

Bu tür düşünceler yüzünden üzüntülerimi çikolatayla unutmaya çalışıyordum. Beni eve getirdiğinden bu yana üç hafta geçmişti. Onu gördüğümünden bu yana üç hafta geçmişti. Noel gelip geçmişti ama sürekli çalıştığım için pek fark etmemiştim. Miles iki perşembe maç gecesine gelmemişti. Yılbaşı gelip geçmişti. Okulda yeni yarıyıl başlamıştı.

Vé Tate hâlâ Miles'ı özliyordu.

Kapıyı çalan kişiden saklamak için çikolata parçacıklarını ve çikolatalı sütümü alıp mutfığa gittim.

Miles olmadığını biliyordum, çünkü kapıdaki tıklama Chad ve Tarryn'e aitti. Onlar burada edindiğim tek arkadaşlarımdı, benim kadar yoğunlardı ve sırf aynı çalışma grubunda olduğumuz için benim arkadaşlarımdılar.

Ve bu yüzden şu an kapımı tıklatıyorlardı.

Kapıyı açtım, Chad kapının önünde duruyordu ve Tarryn yanında değildi.

“Tarryn nerede?”

“Bir vardiyayı doldurması için çağrıldı,” dedi. “Bu gece gelemeyecek.”

İçeri girmesine izin vermek için kapıyı biraz daha açtım. O eşikten geçer geçmez, Miles koridorun karşısında kapısını açtı. Göz göze gelince donup kaldı.

Birkaç saniye gözleriyle beni rehin aldıktan sonra omzumun üzerinden Chad’e baktı.

Ben de Chad’e baktım, tek kaşını kaldırarak bana bakıyordu. Anlaşılan bir şeyler olduğunun farkındaydı, bu yüzden saygılı bir şekilde daireye çekildi. “Odanda olacağım, Tate,” dedi.

Koridorun karşısındaki çocukla beni yalnız bırakmayı düşünmen...çok nazik Chad. Ancak, yatak odamda bekleyeceğini söylemesi Miles’m muhtemelen görmeyi istemediği türden bir saygıydı, çünkü şimdi o da dairesine çekiliyordu.

Kapıyı kapatmadan önce bakışlarını yere çevirdi.

Yüzündeki ifade karnıma suçluluk duygusunun saplanmasına neden oldu. Kendime bunun onun tercihi olduğunu hatırlattım. Kapısını açıp gördüğü manzarayı yanlış anlıyor olmasına rağmen suçluluk duymamı gerektiren bir şey yoktu.

Kapıyı kapatıp odamda Chad’e katıldım. Kendi kendime verdiğim cesaret konuşması suçluluk duygumu hafifletmeye yetmedi. Yatağa oturdum, o da masaya geçti. “Bu çok tuhaftı,” dedi beni süzerek. “Şimdi evinden ayrılmaya korkuyorum.”

Kafamı salladım. “Miles için endişelenme. Sorunları var, ama artık onlar benim sorunlarım değil.”

Chad kafasını salladı ve beni daha fazla sorgulamadı. Çalışma rehberini açıp kucağına koyarken ayaklarını yatağa yasladı.

“Tarryn ikinci bölüm için notlar çıkarmış, bu yüzden sen üçüncüye bak, ben de dördüncüye bakacağım.”

“Anlaştık,” dedim. Yastığıma yaslanıp sonraki saati üçüncü bölüm için not çıkararak geçirdim, ama konsantre olmayı nasıl başardığımı bilmiyordum, çünkü şu an düşünebildiğim tek şey kapıyı kapatmadan önce Miles’ın yüzünde gördüğüm ifadeydi. Onu üzdüğümü görebiliyordum.

Sanırım artık ödeşmiştik.

Chad ve ben notlarımızı değiş tokuş ettikten ve her bölümün sonundaki sorulara yanıt verdikten sonra, yazıcımdan kopyalarını çıkardım. Üç kişinin üç bölümü bölüşüp cevapları paylaşmasının hile yapmak olduğunun farkındaydım, ama kimin umurundaydı ki? Hiçbir zaman kusursuz olduğumu iddia etmemiştim.

İşimiz bitince, Chad’i kapıya kadar geçirdim. Daha önce Miles’ın yüzündeki ifadeyi gördükten sonra biraz gerildiğini görebiliyordum, bu yüzden evin kapısını kapatmadan önce asansöre binmesini bekledim. Açıkçası, ben de onun adına biraz endişelenmişim.

Mutfığa gidip arta kalan yiyeceklerden bir tabak yapmaya başladım. Corbin eve çok geç döneceği için yemek

pişirmenin anlamı yoktu. Tabağıma yemek almayı bitirmeden kapı çaldı.

Kapıyı açarken tıklatan kişi ancak Miles olabilirdi.

Sakin ol.

Sakin ol, sakin ol, sakin ol.

Lanet olsun, Tate, sakin ol!

“Kimdi o?” diye sordu Miles arkamdan.

Arkamı dönmedim bile. Haftalarca sessizlikten sonra burada olması içimi farklı duygularla doldurmamış gibi tabağıma yemek doldurmaya devam ettim. Öfke en belirgin duygulardan biriydi.

“Aynı sınıftayız,” dedim. “Ders çalışıyorduk.”

Yüzüm ona dönük olmamasına rağmen etrafına yaydığı gerginliği hissedebiliyordum. “Üç saat boyunca mı?”

Arkamı dönüp ona baktım, ama onu görünce haykırmak istediğim sözcükler boğazıma takıldı. Mutfağın girişinde durmuş, tepesindeki kapı çerçevesini tutuyordu. Birkaç gündür işe gitmediğini görebiliyordum, çünkü çenesinde ince bir kat sakal vardı. Yalınayaktı, ve kollarını kaldırdığı için tişörtü yukarı doğru sıyrılıp V’sini gözler önüne sermişti.

Önce ona sadece baktım.

Sonra ona bağırmaya başladım.

“Üç saat boyunca yatak odamda bir erkekle birlikte olmak istiyorsam, olurum! Hayatımla ilgili herhangi bir fikir belirtmeye hakkın yok. Sen bir pisliksin, ciddi sorunların var ve artık onların bir parçası olmak istemiyorum.”

Yalan söylüyordum. Aslında sorunlarının bir parçası olmak istiyordum. Kendimi sorunlarına kaptırmak ve onun sorunu *olmak* istiyordum, ama sırf bir erkekten hoşlandığı

için ona boyun eğmeyen bağımsız, bildiğini okuyan kız da olmak istiyordum.

Gözlerini kıstı, kesik kesik ve hızla nefes alıyordu. Kollarını indirip hemen yanıma geldi ve yüzümü tutarak beni ona bakmaya zorladı.

Telaşlı bir şekilde bakıyordu, hayatıma devam etmemin onu korkuttuğunu bilmek bana kendimi çok iyi hissettirdi. Birkaç saniye bekledikten sonra gözlerinin yüzümde dolaşmasına izin vererek konuşmaya başladı. Baş parmakları hafifçe elmacık kemiklerimi okşadı, elleri korumacı ve güzeldi ve şu an ellerinin her yerde olmasını istiyor olmaktan nefret ediyordum. Beni dönüştürdüğü şeyden hiç hoşlanmıyordum.

“Onunla yatıyor musun?” diye sordu ve gerçeği ararken gözlerini bana dikti.

Bu seni ilgilendirmez, Miles.

“Hayır,” dedim bunun yerine.

“Onu öptün mü?”

Bu da seni ilgilendirmez, Miles.

“Hayır.”

Gözlerini kapatıp rahat bir nefes verdi. Ellerini iki yanımda bara yasladı ve alnını omzuma indirdi.

Bana başka soru sormadı.

Acı çekiyordu ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Aramızdaki durumu değiştirebilecek tek kişi oydu ve bildiğim kadarıyla bunu yapmaya yanaşmıyordu.

“Tate,” dedi ıstıraplı bir fısıltıyla. Yüzünü boynuma yaklaştırdı ve ellerinden biri belimi kavradı. “*Lanet olsun, Tate.*” Diğer elini başımın arkasına koyarken dudaklarını boynuma dokundurdu. “Ne yapacağım?” diye fısıldadı. “Şimdi ne yapacağım?”

Gözlerimi sımsıkı kapattım, çünkü sesindeki şaşkınlık ve acı katlanılmazdı. Kafamı salladım. Salladım, çünkü arındaki anlamı bilmediğim bir soruyu nasıl yanıtlayacağını bilmiyordum. Fiziksel olarak onu nasıl itip uzaklaştıracığımı bilmediğim için de kafamı salladım.

Dudakları kulağımın altındaki noktayla buluştu ve onu hem kendime doğru çekmek hem de kendimden olabildiğince uzaklaştırmak istedim. Dudaklarına doğru hareket-sizce durmam için başımın arkasından tutarken parmakları saçlarıma takıldı.

“Bana gitmemi söyle,” dedi boğazıma doğru yalvaran ve sıcak bir sesle. “Buna ihtiyacın yok.” Boğazımda yukarı doğru öpücükler konduruyor, sadece konuşurken nefes almak için duraksıyordu. “Seni istememe nasıl engel olacağımı bilmiyorum. Bana gitmemi söylersen, giderim.”

Ona gitmesini söylemedim. Kafamı salladım. “Yapamam.”

Dudaklarıma doğru çıkarken yüzümü ona doğru çevirdim, sonra tişörtünden tutup onu kendime doğru çektim, kendime ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Bunun da diğerlerinden farksız olacağını biliyorum, ama yine de çok istiyordum. *Daha fazla* olmasa da.

Duraksayıp gözlerimin içine baktı. “Sana bundan daha fazlasını veremem,” diye uyarırcasına fısıldadı. “Bunu yapamam.”

Böyle söylediği için ondan nefret ediyordum ama yine de ona saygı duydum.

Dudaklarımız buluşuncaya kadar onu kendime çekerek karşılık verdim. Aynı anda dudaklarımızı açıp birbirimizi tamamen yiyip bitirdik. Deli gibiydik, birbirimizi çekiyor,

inliyor ve birbirimizin tenine parmaklarımızı batırıyoruz.

Seks, diye kendime hatırlattım. Bu sadece seks. Ne eksik ne fazla. Bana başka bir yanını vermiyor.

Kendime istediğimi söyleyebilirdim, ama aynı zamanda ondan alabileceğim kadarını almaya bakıyordum. Çıkardığı her sesi ve her dokunuşunu çözümlüyor ve bana bundan çok daha fazlasını verdiğine kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Tam bir aptaldım.

En azından, aptal olduğumun farkındaydım.

Kot pantolonunun düğmesini çözerken sutyenimi açtı ve yatak odama bile varmadan tişörtümü çıkardı. Kapımı kapatıp sutyenimi üzerimden çıkarırken dudaklarımız hiç ayrılmadı. Beni yatağa itti, kot pantolonumu çıkardı ve sonra doğrulup kendisinininkini çıkardı.

Bu bir yarıştı.

Miles ve benim her şeye karşı verdiğimiz bir yarıştı.

Bilincimiz, gururumuz, saygımız ve gerçekle yarışıyoruz. Diğer şeylerin hepsi bize yetişmeden içime girmeye çalışıyordu.

Yatağa döner dönmez üzerime çıktı, bana doğru yaklaştı ve sonra içime girdi.

Biz kazandık.

Dudakları tekrar dudaklarımı buldu, ama hepsi bu kadarı. Beni öpmedi. Dudaklarımız dokunuyor, nefeslerimiz birbirine çarpıyor ve gözlerimiz buluşuyordu, ama ortada bir öpücük yoktu.

Dudaklarımızın yaptığı şey bundan çok fazlasıydı. İçimde yaptığı her hamleyle birlikte dudakları dudakları-

mın üzerinde kayıyor, gözleri giderek daha büyük bir açıklıkla bakıyordu, ama beni bir kez bile öpmemi.

Öpüşmek yaptığımız şeyden çok daha kolaydı. Öpüşürken, gözlerinizi kapatırdınız. Düşüncelerinizden öpüşerek kurtulabilirdiniz. Gözlerinizi kapatarak öpüştüğünüzde, kendinizi kırılganlıktan korurdunuz.

Biz kendimizi korumuyorduk.

Bu bir yüzleşmeydi. Bu bir beraberlikti. Bu göz göze bir dövüştü. Bu bir meydan okumaydı, benden Miles'a, Miles'tan bana. İkimiz de içimizden, *sana bunu durdurman için meydan okuyorum*, diye haykırıyorduk.

İçime girip çıkarken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Her hamlesiyle birlikte, sadece birkaç hafta önce söylediği sözleri zihnimde duydum.

Duyguları ve arzuları gerçekte olmayan şeylerle karıştırmak kolaydır, özellikle de işin içinde göz teması olursa.

Şimdi çok iyi anlıyordum. O kadar iyi anlıyordum ki, neredeyse gözlerini kapatmasını istiyordum, çünkü muhtemelen şu an gözlerinin bana gösterdiği şeyi hissetmiyordu.

“Harikasin,” diye fısıldadı. Dudaklarıma vuran kelimeleri, beni inleyerek karşılık vermek zorunda bıraktı. Sağ elini aramıza indirip normalde başımı geriye atıp gözlerimi kapatmama neden olabilecek şekilde bana baskı uyguladı.

Ama bu kez böyle olmadı. Bu yüzleşmeden geri adım atmayacaktım. Özellikle de, gözlerimin içine bakıp kendi sözlerine karşı koyarken.

Geri adım atmayı reddetsem de, bana yaptığı şeyden hoşlandığımı bilmesine izin verdim. Bunu bilmesine engel olamazdım, çünkü şu an sesimin üzerinde hiçbir kont-

rolüm yoktu. Sesim ondan bunu isteyen bir kız tarafından sahiplenilmişti.

“Durma,” dedi sesim, devam ettikçe daha fazla etki altına alınıyordu.

“Durmayı planlamıyorum.”

Hem içimde hem dışımda daha fazla baskı uyguladı. Bacağımı dizimin arkasından tutup göğüslerimizin arasında kaldırarak içime girmek için biraz daha farklı bir açı yarattı. Bacağımı sıkıca göğsüne doğru tuttu ve her nasılsa daha derine doğru hamle yaptı.

“Miles. Aman *Tanrım*.” Onun, Tanrı’nın ve hatta İsa’nın adını birkaç kez haykırdım. Altında titremeye başladım, önce hangimizin kendini kaybettiğini bilmiyorum, ama artık öpüşüyorduk. İçimdeki hamleleri kadar sert ve derin bir şekilde öpüşüyorduk.

Gürültücüydü. *Ben daha gürültücüydüm.*

Titriyordum. *Benden daha şiddetli bir şekilde titriyordum.*

Nefes nefeseydi. *İkimiz için de yeterli olacak kadar soluyordum.*

Son kez içime doğru hamle yaptı ve ağırlığıyla beni yatağa bastırdı. “Tate,” dedi, vücudu titremelerin etkisinden kurtulurken dudaklarıma doğru inledi. “*Lanet olsun, Tate.*” Yavaşça içimden çıkıp yanağını göğsüme yasladı. “Vay canına,” diye nefesini verdi. “Bu çok iyiydi. Bu. biz. Çok iyiydi.”

“Biliyorum.”

Yan tarafına dönüp kolunu üzerime attı. Birlikte sessizce uzandık.

Ben – beni tekrar kullanmasına izin verdiğimi kabullenmek istemiyordum.

O – bunun seksten fazlası olduğunu kabullenmek istemiyordu.

İkimiz de kendimize yalan söylüyorduk.

“Corbin nerede?” diye sordu.

“Bu gece eve dönecek.”

Kafasını kaldırıp bana baktı ve endişeli bir şekilde kaşlarını çatı. “Gitmeliyim.” Yataktan kalkıp kot pantolonunu giydi. “Daha sonra gelir misin?”

Doğrulurken kafamı salladım ve kot pantolonumu giydim. “Mutfaktan tişörtümü getir,” dedim ona. Sutyenimi üzerime geçirdim. Yatak odamın kapısını açtı ama dışarı çıkmadı. Kapının girişinde durdu. Birine bakıyordu.

Lanet olsun.

Corbin’in orada durduğunu bilmek için bakmama gerek yoktu. Hemen olabilecek engellemek için kapıya koştum. Kapıyı biraz daha aralayınca, Corbin’in koridorda durmuş, Miles’a dik dik baktığını gördüm.

İlk hamleyi ben yaptım. “Corbin, herhangi bir şey söylemeden önce – ”

Beni susturmak için elini havaya kaldırdı. Bir an gözlerini sutyenime çevirdi, sonra duyduğu şeyin gerçekten olmadığını umuyormuş gibi suratını buruşturdu. Bakışlarını kaçırırken hemen üzerimi kapattım, her şeyi duyduğu için çok utanıyordum. Tekrar Miles’a baktı, gözlerinde öfke ve hayal kırıklığının karışımı vardı. “Ne zamandır devam ediyor?”

“Buna cevap verme, Miles,” dedim. Tek istediğim gitmesiydi. Corbin’in onu bu şekilde sorgulamaya hakkı yoktu. Bu çok saçmaydı.

“Bir süredir,” dedi Miles utançla.

Corbin her şeyi sindirirken yavaşça kafasını salladı. “Onu seviyor musun?”

Miles ve ben birbirimize baktık. Miles, yanıtının han-gimizi memnun etmesine karar vermeye çalışıyormuş gibi tekrar Corbin'e baktı.

Yavaşça kafasını iki yana sallamasının ikimizi de mem-nun etmediğine emindim.

"En azından sevmeyi planlıyor musun?" diye sordu Corbin.

Biri ona hayatın anlamının ne olduğunu soruyormuş gibi Miles'ı incelemeye devam ettim. Sanırım Corbin'in sorusuna vereceği cevabı Corbin'den daha çok duymak istiyordum.

Miles nefesini verip tekrar kafasını iki yana salladı. "Ha-yır," diye fısıldadı.

Hayır.

Beni sevmeyi bile *planlamıyordu*.

Cevabını biliyordum. Bunu bekliyordum. Ama yine de beni çok üzdü. Corbin'i hayal kırıklığına uğratmamak için bile yalan söyleyememesi bunun onun için bir oyun olma-dığını kanıtlıyordu.

Bu *Miles'tı*. Miles kimseyi sevemezdi. Artık.

Corbin kapısının çerçevesini tuttu ve alnını koluna yas-layıp yavaş bir nefes aldı. Miles'a bakarken gözleri hede-fine kilitlenmiş oklar gibiydi. Hayatım boyunca Corbin'i hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

"Az önce *kardeşimi* mi becerdin?"

Miles'ın Corbin'in sözlerinin etkisiyle yere yığılmasını bekledim ama aksine ona doğru bir adım attı. "Corbin, o yetişkin bir kadın."

Corbin, Miles'a doğru bir adım attı. "Çık dışarı."

Miles bana baktı, gözlerinde özür diler gibi bir ifade ve

pişmanlık vardı. Benim için mi yoksa Corbin için miydi bilmiyorum, ama Corbin'in isteğini yerine getirdi.

Gitti.

Hâlâ yatak odamın girişinde duruyordum ve Corbin'e koridorda uçup onu yere serecekmiş gibi bakıyordum.

Corbin bana duruşu kadar katı bir bakış attı. "Erkek kardeş olmanın ne demek olduğunu bilemezsin, Tate. Sakın bana kızmaya hakkım yokmuş gibi bakma." Yatak odasına girip kapısını sertçe vurdu.

Corbin'in sebep olduğu öfke, Miles'in sebep olduğu üzüntü ve aldığım bencilce kararların utancıyla oluşan gözyaşlarına engel olmak için hızla gözlerimi kırptırdım. Onların karşısında ağlamayacaktım.

Mutfığa gidip tişörtümü aldım ve kafama geçirdikten sonra kapıya doğru gidip koridorun karşısına geçtim. Tıklatır tıklatmaz Miles kapısını açtı. Corbin'i görmeyi bekliyormuş gibi arkama baktı, sonra içeri girmem için kenara çekildi.

"Atlatacaktır," dedim kapıyı kapattıktan sonra.

"Biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Ama eskisi gibi olmayacak." Miles oturma odasına ilerleyip kanepesine oturdu, ben de onu izleyip yanına oturdum. Tavsiye verebilecek durumda değildim, çünkü haklıydı. Muhtemelen o ve Corbin'in arasında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Buna sebep olduğum için kendimi berbat hissediyordum.

Miles beni kucağına çekerken içini çekti. Parmaklarını benimkilere doladı. "Tate," dedi. "Üzgünüm."

Ona baktım, gözlerini gözlerime dikti. "Ne için?"

Neden neyi kastettiğini bilmiyormuş gibi yaptığımı biliyordum. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

“Corbin seni sevmeyi düşünüp düşünmediğimi sorduğunda,” dedi. “Evet diyemediğim için üzgünüm. İkinize de yalan söylemek istemedim.”

Kafamı salladım. “Benden ne istediğine dair hep dürüst oldun, Miles. Bu yüzden sana kızamam.”

Yerinden kalkarken derin bir nefes aldı ve oturma odasında bir ileri bir geri yürümeye başladı. Kanepede kalıp düşüncelerini toplamaya çalışmasını izledim. En sonunda durdu ve ellerini başının arkasında kenetledi. “Seni o çocuk hakkında sorgulamaya hakkım yoktu. Senin beni ya da hayatımı sorgulamana izin vermiyorum, bu yüzden benim de senin hayatını sorgulamaya hakkım yok.”

Buna karşı gelecek değilim.

“Ama aramızdaki bu şeyle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.” Bana doğru yaklaşıncı ayağa kalktım. Kollarını omuzlarıma dolayıp beni göğsüne doğru tuttu. “Bunu söylemenin kolay ya da kibar bir yolunu bilmiyorum, ama Corbin’e söylediğim şey doğru. Bir daha kimseyi sevmeyeceğim. Benim için değmez. Ama sana haksızlık ediyorum. Aklını karıştırdığımı ve seni üzdüğümü biliyorum ve bu yüzden üzgünüm. Ben sadece seninle birlikte olmaktan keyif alıyorum, ama her seninle olduğumda, bunu olduğundan daha fazla bir şey gibi görmenden korkuyorum.”

Az önce söylediği her şeye bir tür tepki vermem gerektiğini biliyordum, ama hâlâ kelimelerini sindirmeye çalışıyordum. İtirafının her kelimesi kırmızı alarm olmalıydı, ne de olsa hepsi beni sevmeyi ya da benimle bir ilişki yaşamayı düşünmediği gerçeğiyle birleşmişti, ama kırmızı alarm çalmadı.

Yeşil alarm çaldı.

“Sevmek istemediğin kişi özellikle ben miyim, yoksa genel olarak aşkı mı tecrübe etmek istemiyorsun?”

Soruma yanıt verirken bana bakabilmek için beni göğsünden uzaklaştırdı. “İstemediğim şey genel anlamda aşk, Tate. Asla. Ama özellikle *istediğimi* kişi...sensin.”

Cevabına hem vuruldum hem de ondan nefret ettim.

Mahvolmuştum. Söylediği her şey koşarak kaçmama sebep olmalıydı, ama aksine kollarımı ona dolayıp benden ne istiyorsa almasına izin vermemi istememe neden oluyordu. Ona ve kendime yalan söylüyordum ve ikimize kötülük ediyordum, ama ağzımdan çıkan kelimelere engel olamadım.

“Basit kaldığı sürece bunu idare edebilirim,” dedim ona. “Birkaç hafta önce benden uzaklaşıp kapını vurduğunda yaptığın gibi davranışlara gelince? Bu durumu basit kılmıyor, Miles. O tür şeyler durumu karmaşıklştırıyor.”

Söylediklerimi düşünürken kafasını salladı. “Basit,” dedi kelimeyi ağzında yuvarlayarak. “Eğer sen basiti idare edebilirsen, ben de idare edebilirim.”

“Güzel,” dedim. “Ve ikimiz için de çok zor olmaya başladığında, tamamen sonlandırırız.”

“Kendim için zor olmasından endişelenmiyorum,” dedi. “*Senin* için çok zor olmasından endişeleniyorum.”

Ben de kendim için endişeleniyorum, Miles. Ama seninle şimdi ve burada olmayı en sonunda beni nasıl etkileyeceğinden daha çok önemsiyordum.

Bu düşünceyle birlikte birden tek kuralımın ne olduğunu anladım. Bunca zamandır kendi belirlediği sınırları vardı, kendisini benim maruz kaldığım hassasiyetten koruyordu.

“Sanırım nihayet tek kuralımın ne olduğunu buldum,” dedim. Bana bakıp tek kaşını kaldırdı ve konuşmamı bekledi. “Geleceğimizin olacağına dair bana boş umutlar verme,” dedim. “Özellikle de, kalbinin bir yerinde asla bir geleceğimizin olmayacağını biliyorsan.”

Anında kaskatı kesildi. “Böyle mi yaptım?” diye sordu gerçekten endişeli bir şekilde. “Sana daha önce boş umut mu verdim?”

Evet. Yaklaşık yarım saat önce içimde olduğun süre boyunca gözlerime bakarken.

“Hayır,” dedim hemen. “Sadece beni aksine inandıracak herhangi bir şey yapma ya da söyleme. İkimiz de her şeyi olduğu gibi görürsek, sanırım bunu halledebiliriz.”

Bir süre sessizce bana baktı. Sözlerimi değerlendirdi. “Yaşına göre gerçekten olgun mu, yoksa hayal dünyasında yaşayan biri mi olduğunu anlayamıyorum.”

Omuzlarımı silkip hayal dünyasında yaşayan kısmımı göğsümün derinliklerinde sakladım. “İkisinin sağlıklı bir karışımı olduğuna eminim.”

Dudaklarını başımın yan tarafına bastırdı. “Bunu yüksek sesle söylemek kulağa gerçekten çok tuhaf geliyor, ama sana ikimizin bir geleceği olacağına dair boş umutlar vermeyeceğim, Tate.”

Kalbim sözlerine bozuldu, ama yüzüm zoraki bir şekilde gülümsedi. “Güzel,” dedim. “Beni gerçekten korkutan ciddi sorunların var ve günün birinde duygusal olarak istikrarlı bir adama âşık olmayı tercih ederim.”

Güldü. Muhtemelen bu ilişkiye, tabi ilişki denebilirse, katlanabilecek birini bulma ihtimalinin çok düşük olduğunu bildiği için gülüyordu. Ancak her nasılsa, bu ilişkiye

razı olacak tek kız koridorun karşısına taşınmıştı. Ve ondan gerçekten hoşlanıyordu.

Benden hoşlanacaksın, Miles Archer.

“Corbin öğrendi,” dedim Kap’ın yanında her zamanki yerimi alırken.

“Ya!” dedi. “Çocuk hâlâ yaşıyor mu?”

Kafamı salladım. “Şimdilik. Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum.”

Lobinin kapıları açıldı ve Dillon’ın içeri girmesini izledim. Şapkasını çıkarıp yağmur damlalarını salladıktan sonra asansöre doğru ilerledi.

“Bazen yukarı gönderdiğim uçuşların çakılmasını istiyorum,” dedi Kap, Dillon’ı süzerek.

Sanırım Kap da Dillon’dan hoşlanmıyordu. Dillon’a acımaya başlamıştım.

Asansörlere varmadan bizi gördü. Kap yukarı tuşuna basmak için kalkmıştı, ama Dillon ondan önce uzandı. “Kendi asansörümü çağırabilecek durumdayım, yaşlı adam,” dedi.

On saniye önce Dillon ve ona ne kadar acıdığımı hakkında içimden kısa bir düşünce geçirdiğimi hatırladım. O düşünceyi hemen geri aldım.

Dillon bana bakıp göz kırptı. “Ne yapıyorsun, Tate?”

“Filleri yıkıyorum,” dedim ifadesiz bir yüzle.

Dillon cevabımdan hiçbir şey anlamamış gibi bana şaşkın bir bakış attı.

“Alaycı bir cevap istemiyorsan,” dedi Kap ona, “aptalca bir soru sorma.”

Asansörün kapıları açıldı ve Dillon ikimize gözlerini devirerek baktıktan sonra asansöre bindi.

Kapı bakışlarını bana çevirip sırtıttı. Elini havaya kaldırdı ve ona bir beşlik çaktım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

MILES

Altı sene önce

“Neden her şey sarı?”

Babam, Rachel’ın yatak odasının girişinde durmuş, onun hamile olduğunu öğrendiğinden beri topladığımız birkaç şeye bakıyordu. “Minik Kuş buraya kusmuş gibi görünüyor.”

Rachel güldü. Banyo aynasının karşısında durmuş, makyajının son rötuşlarını yapıyordu.

Ben ise yatağına uzanmış onu izliyordum.

“Kız mı erkek mi olduğunu bilmek istemiyoruz, bu yüzden cinsiyet ayrımı gözetmeyen renkler alıyoruz.”

Rachel, babamın sorusunu çok sayıda sorudan biriymiş gibi yanıtladı ama ikimiz de ilk sorusu olduğunu

biliyorduk. Henüz hamileliği hakkında soru sormamıştı.

Planlarımız hakkında da soru sormamıştı.

Genellikle Rachel ve ben aynı odadaysak, ortamı
terk ediyordu.

Lisa da pek farklı sayılmazdı. Henüz hayal kırıklığını
ya da üzüntüsünü atlatamamıştı, bu yüzden üzerine git-
miyorduk. Zaman alacaktı, bu nedenle

Rachel ve ben onlara zaman tanıyorduk.

Şimdilik Rachel bebek hakkında sadece benimle
konuşabiliyordu ve benim de ondan başka kimsem yoktu,
bu çok az gibi görünse de, bizim için fazlasıyla yeterliydi.

“Tören ne kadar sürecektir?” diye sordu babam bana.

“En fazla iki saat,” dedim ona.

Gitmemiz gerektiğini söyledi.

Ona Rachel hazır olur olmaz gidebileceğimizi söyledim.

Rachel hazır olduğunu söyledi.

Yola çıktık.

“Tebrikler,” dedim Rachel’a.

“Tebrikler,” dedi bana.

İkimiz de üç saat önce mezun olmuştuk. Ve şimdi
yatağıma uzanmış, bir sonraki adımımızı düşünüyorduk.

En azından, *ben* düşünüyordum. “Birlikte bir eve çıka-
lım,” dedim ona. Güldü. “Zaten birlikte yaşıyoruz, Mi-
les,” diye dikkatimi çekti. Kafamı salladım. “Ne demek
istediğimi biliyorsun. Ağustos’ta üniversiteye başladıktan
sonra planlarımız olduğunu biliyorum, ama sanırım
bunu artık şimdi yapmalıyız.” Dirseğinin üzerinde doğ-
rulup bana baktı, muhtemelen ciddi olup olmadığını

görmeye çalışıyordu.

“Nasıl? Nereye gideriz?”

Komodine uzanıp üst çekmeceyi açtım.

Bir mektup çıkarıp ona verdim.

Yüksek sesle okumaya başladı.

Sevgili Bay Archer,

Kafasını kaldırıp kocaman gözlerle bana baktı.

*Yaz kaydınız için tebrikler. Aile konutu başvurunuzun
değerlendirildiğini ve kabul edildiğini bildirmekten
mutluluk duyuyoruz.*

Rachel gülümsedi.

*Ekte belirtilen tarihe kadar geri gönderilmesi
gereken son belgelerin bulunduğu bir zarf bulacaksınız.*

Rachel zarfa bakıp ektaki belgelere hızla göz gezdirdi.

Formları doldurulmuş halde teslim almayı umuyoruz.

*Herhangi bir konuda danışmak isterseniz
iletişim bilgilerimizi aşağıda bulabilirsiniz.*

Saygılarımla,

Paige Donahue, Kayıt Memuru

Rachel eliyle gülümsemesini gizledikten sonra
mektubu kenara attı ve bana doğru eğilip sarıldı.

“Artık taşınabilir miyiz?” diye sordu.

Sesindeki heyecanı gizleyememesine bayılıyordum.

Ona evet dedim. Rachel rahatladı. Anne babamla aynı
evde kalırsak sonraki birkaç haftanın
ne kadar tuhaf olacağını o da biliyordu.

“Babana sordun mu?”

Ona artık yetişkin olduğumuzu unuttuğunu söyledim.

Artık izin istememize gerek yoktu.

Sadece haber vermemiz gerekiyordu.

Rachel onlara hemen söylemek istediğini söyledi.
Rachel'ın elinden tuttum ve oturma odasına gidip
anne babamıza taşınacağımızı söyledik.
Birlikte.

Yirmi Beşinci Bölüm

TATE

Corbin öğreneli birkaç hafta oluyordu. Henüz kabul lenmemişti ve Miles'la konuşmamıştı ama alışmaya başlı yordu. Açıklama yapmadan evden ayrılıp birkaç saat sonra döndüğüm gecelerde nerede olduğumu biliyordu. Soru sormuyordu.

Miles'la olan ilişkiye gelince, alışma sürecinde olan bendim. Kurallarına alışmak zorundaydım, çünkü Miles'ın kurallarını çiğnemeye yanaşması mümkün görün müyordu. Onu çözmeye çalışmaktan ve aramızı bozacak şeylere izin vermekten vazgeçmeyi öğrendim. En başında kararlaştırdığımız şeyi yapıyorduk; seks.

Bolca seks.

Duşta seks. Yatak odasında seks. Yerde seks. Mutfak masasında seks.

Henüz geceyi onunla geçirmemiştim ve bazen seks sonrasında o kadar içine kapanık olması beni üzüyordu, ama ona hayır demenin bir yolunu bulamamıştım.

Bana verdiği şeyden çok daha fazlasını istediğimi ve onun ona verebileceğimden çok daha azını istediğini biliyordum, ama şimdilik ikimiz de elde edebildiğimiz kadarıyla yetiniyorduk. Daha fazla dayanamayacağım gün ne olacağını düşünmemeye çalışıyordum. Hâlâ onunla birlikte olarak fedakârlık yaptığım diğer şeyleri düşünmemeye çalışıyordum.

Hiçbir şeyi düşünmemeye çalışıyordum ama yine de düşünceler peşimi bırakmıyordu. Her gece, yatağında bunu düşünüyordum. Her duşa girdiğimde, bunu düşünüyordum. Dersteiken, oturma odasındaiken, mutfaktaiken, işteiken...birimizin aklı nihayet başına geldiğinde ne olacağını düşünüyordum.

“Tate bir tür takma isim mi?” diye sordu Miles bana.

Yatağındaıydık. Dört gün sonra işten eve dönmüştü ve anlamamız sadece seksle sınırlı olsa da, hâlâ tamamen giyiniktik. Öpüşmüyorduk. Sadece yanıma uzanmış, bana kişisel sorular soruyordu ve bunu birlikte geçirdiğimiz diğer günlerden daha çok seviyordum.

Bana ilk kez kişisel sayılabilecek bir soru soruyordu. Sorusunun içimi umutla doldurmasından nefret ettim, tek yaptığı bana Tate’in takma isim olup olmadığını sormaktı.

“Tate benim ikinci adım,” dedim. “Büyükanнемin evlenmeden önceki adı.”

“İlk ismin ne?”

“Elizabeth.”

“Elizabeth Tate Collins,” dedi sesiyle ismimle sevişerek. Onun ağzından çıkan ismim daha önce kulağa hiç bu kadar güzel gelmemişti. “Benim adımda bulunan hecelerden iki kat daha fazla hece var,” dedi. “Bu çok fazla hece demek.”

“İkinci adın ne?”

“Mikel,” dedi. “İnsanlar hep yanlış telaffuz ettikleri için ‘Michael,’ diyorum. Sinir bozucu olabiliyor.”

“Miles Mikel Archer,” dedim. “Bu güçlü bir isim.”

Miles dirseğinin üzerinde doğrulup bana huzurlu bir şekilde baktı. Bakışları yüzümde dolaşırken saçımı kulağımın arkasına itti. “Ben yokken bu hafta ilginç bir şey oldu mu, Elizabeth Tate Collins?” Sesinde şakacı bir ton vardı. Aşına olmadığım ama hoşuma giden bir ton. Çok hoşuma gidiyordu.

“Pek sayılmaz, Miles Mikel Archer,” dedim gülümseyerek. “Fazla mesai yaptım.”

“İşini hâlâ seviyor musun?” Yüzüme dokunan parmaklarını dudaklarımdan boynuma indirdi.

“Seviyorum,” dedim. “Kaptan olmak hoşuna gidiyor mu?” Kendi sorularını değiştirerek ona sormaya başladım. Böylesi daha güvenli olacaktı, çünkü sadece yanıtlamaya razı olduğu soruları soracaktı.

Miles gömleğimin üst düğmesini açarken parmaklarını takip etti. “İşimi seviyorum, Tate.” Parmakları gömleğimin ikinci düğmesiyle uğraşıyordu. “Ama uzun süre evden uzakta kalmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de karşı dairede olduğunu bildiğim için. Sürekli evde olmak istiyorum.”

Kendimi tutmaya çalıştım, ama yapamadım. Birinin

dudaklarından çıkan en sessiz şey olsa da, sözleri nefesimi tutmama neden oldu.

Ama fark etti.

Bir anda gözlerini gözlerime çevirdi, geri almak istediğini görebiliyordum. Az önce söylediği şeyi geri almak istiyordu, çünkü o sözlerde umut vardı. Miles bu tür şeyler söylemezdi. Özür dilemek üzere olduğunu biliyordum. Bana beni sevmeyeceğini, bu tarz boş bir beklenti vermek istemediğini hatırlatacaktı.

Geri alma, Miles. Lütfen, söylediğin şekilde kalsın.

Uzunca bir süre göz göze kaldık. Geri almasını bekleyerek ona bakmaya devam ettim. Parmakları hâlâ gömleğimin ikinci düğmesindeydi, ama artık çözmeye çalışmıyordu.

Dudaklarıma odaklandı, sonra tekrar gözlerime döndü ve tekrar dudaklarıma baktı. "Tate," diye fısıldadı. İsmimi o kadar kısık bir şekilde söyledi ki, dudaklarının hareket ettiğinden bile emin değildim.

Cevap vermeye fırsatım olmadı. Eli gömleğimin düğmesinden uzaklaşıp saçlarımın arasında kayarken dudakları sertçe dudaklarımla buluştu. Üzerime çıktı ve öpücüğü anında yoğunluk kazandı. Derin. Hükmedici. Öpücüğü daha önce orada olmayan bir şeyle doluydu. Duyguyla. *Umutla.*

O ana dek, bir öpücüğün sadece bir öpücük olduğunu düşünmüştüm. Öpücüklerin farklı anlamları olabileceğini ve birbirlerinin tamamen tersi olabileceklerini bilmiyordum. Eskiden, hep tutku, arzu ve şehvet hissetmiştim... ama bu kez farklıydı.

Bu farklı bir Miles'in öpücüğüydü ve yüreğimde bu-

nun *gerçek* Miles olduğunu biliyordum. Eskiden olduğu Miles. Sormaya izninin olmadığı Miles.

İşi bitince üzerimden çekildi.

Tavana baktım.

Kafamda birçok soru vardı. Kalbim karmakarışık. Aramızdaki bu ilişki hiçbir zaman kolay olmamıştı. İlişkiyi seksle sınırlamanın dünyadaki en kolay şey olacağı düşünülebilirdi, ama her hareketimi, ağzımdan çıkan her kelimeyi sorgulamama neden oluyordu. Kendimi her bakışını analiz ederken buluyordum.

Bir sonraki hamlemin ne olacağını bile bilmiyordum. Gitmemi isteyen kadar burada yatmalı mıydım? Daha önce geceyi onunla geçirmemiştim hiç. Yan tarafıma dönüp kolumu ona dolamalı ve uykuya dalana kadar bana sarılmasını mı beklemeliydim? Beni reddetmesinden korkuyordum.

Aptalım.

Aptal, aptal bir kızım.

Neden bu benim için de sadece seks olamıyordu? Neden buraya gelip ona istediğini verdikten ve istediğimi aldıktan sonra gitmiyordum?

Yan tarafıma dönüp yavaşça doğruldum. Giysilerime uzandım, sonra ayağa kalkıp giyindim. Beni izliyordu. Sessizdi.

Tamamen giyinip ayakkabılarımı giyene kadar ona bakmaktan kaçındım. Yanına kıvrılmayı çok istesem de, aksine kapıya doğru yürüdüm. “Yarın görüşürüz, Miles,” derken arkama dönüp ona bakmadım.

Dairenin kapısına kadar ilerledim. Tek kelime etmedi. Bana ne yarın görüşürüz ne de güle güle dedi.

Sessizliğinin kendisinden uzaklaşılmasından hoşlanmadığının bir kanıtı olmasını umdum.

Kapıyı açıp koridorun karşısına geçtim ve eve girdim. Corbin kanepede oturmuş, televizyon izliyordu. İçeri girdiğimi görünce kapıya baktı, sonra bana onaylamadığını belirten bir bakış attı.

“Neşelen,” dedim içeri girerken. Kapının yanında ayak-kabılarımı çıkardım. “Eninde sonunda bunu aşacaksın.”

Kafasını salladığını gördüm, ama ona aldırmayıp yatak odama gittim.

“Arkamdan seni beceriyor ve bana yalan söylüyordu,” dedi Corbin. “Bu *aşabileceğim* bir şey değil.”

Tekrar yüzümü oturma odasına çevirdim ve Corbin’in bana baktığını gördüm. “Bu konuda sana karşı açık olmasını mı bekliyordun? Tanrım, Corbin. Sırf bana ters *baktığı* için Dillon’ı evinden kovdun.”

Corbin öfkeyle ayağa kalktı. “Elbette kovarım!” diye bağırdı. “Miles’in seni Dillon’dan koruduğunu sanıyordum, meğer seni sahipleniyormuş! O lanet olası bir ikiyüzlü ve ona istediğim kadar uzun bir süre kızgın kalacağım, bu yüzden asıl *sen* aş bunu!”

Güldüm, çünkü Corbin’in beni suçlamaya hiç hakkı yoktu.

“Bu kadar komik olan ne, Tate?” diye çıkıştı.

Oturma odasına dönüp karşısında durdum. “Miles istediği şey konusunda bana hep dürüst oldu. Bir kez bile bana yalan söylemedi. Altı senedir birlikte olduğu tek kız benim ve *onun* ikiyüzlü olduğunu mu söylüyorsun?” Ar-

tık sesimi alçak tutmaya çalışmıyordum. “Aynaya bakmak isteyebilirsin, Corbin. Buraya taşındığımdan beri kaç kızla birlikte oldun? Sence kaçının senden haberleri olursa kıcını tekmelemek isteyecek erkek kardeşi var? Burada ikiyüzlü biri varsa, o sensin!”

Elleri belindeydi ve gözlerinde sert bir ifadeyle beni izliyordu. Karşılık veremeyince odama doğru döndüm ama ön kapı tıklatılarak açıldı.

Miles.

Kafasını içeri uzatırken Corbin ve ben aynı anda döndük. “Her şey yolunda mı?” diye sordu oturma odasına girerken.

Corbin’e baktım, bana dik dik bakıyordu. Tek kaşımı kaldırıp Miles’in sorduğu soruya yanıt vermesini bekledim, ne de olsa sorunu olan oydu.

“İyi misin, Tate?” diye sordu Miles sadece bana hitap ederek.

Ona bakıp kafamı salladım. “İyiyim,” dedim. “Kardeşimden gerçek dışı beklentileri olan ben değilim.”

Corbin işitilebilir bir şekilde homurdandıktan sonra arkasını dönüp kanepeyi tekmeledi. Miles ve ben onun ellerini saçlarının arasında dolaştırıp ensesini sıkıca tutmasını izledik. Tekrar Miles’a döndü, kesik kesik soluyordu.

“Neden eşcinsel değilsin ki?”

Miles dikkatle ona baktı. İkisinin de bir tepki vermesini bekliyordum, böylece nefes alıp alamayacağıma karar verebilirdim.

Miles yüzünde bir gülümseme belirirken kafasını salladı.

Corbin gülmeye başladı, ama aynı zamanda homur-

danması hâlâ onaylamasa da, anlaşmamızı kabullendiğini gösteriyordu.

Gülümseyip varlığımla sebep olduğum aralarındaki anlaşmazlık her neyse gidermelerini umarak sessizce evden çıktım.

Lobiye varınca asansörün kapıları açıldı ve inmeye hazırlandım, ama Kap asansöre binmek üzereymiş gibi karşımda duruyordu.

“Bana mı geliyordun?” diye sordu.

Kafamı sallayıp yukarı işaret ettim. “Corbin ve Miles yukarıda konuşuyorlar. Onlara biraz zaman tanıyacağım.”

Kap asansöre binip on ikinci katın tuşuna bastı. “Sanırım bana eve kadar eşlik edebilirsin,” dedi. Destek almak için arkasındaki demire tutundu. Yanında durup arkamdaki duvara yaslandım.

“Sana bir soru sorabilir miyim, Kap?”

Kafasını sallayarak sorabileceğimi belirtti. “Soru sormayı sevdiğim kadar bana soru sorulmasını da severim.”

Ayakkabılarıma bakıp bir ayağımı diğerinin üzerine attım. “Sence bir erkeğin aşkı tekrar tatmayı istememesine ne sebep olabilir?”

Kap en az beş kat boyunca soruma yanıt vermedi. En sonunda ona baktım, gözlerini kısarak bana bakıyordu ve aralarında daha çok kırıksıklığın oluşmasına neden oluyordu. “Sanırım bir erkek aşkın çirkin yüzünü gördüyse, onu bir daha tatmak istemeyebilir.”

Cevabını düşündüm, ama pek yardımı olmadı. Bir insanın kendisini aşktan tamamen soyutlamasını gerektirecek kadar çirkin ne olabileceğini anlamıyordum.

On ikinci katta asansör kapıları açıldı ve önce onun

inmesine izin verdim. Onunla dairesinin kapısına kadar yürüdüm ve açmasını bekledim. "Tate," dedi. Yüzü kapıya dönüktü ve cümlesini bitirmek için arkasını dönmedi. "Bazen bir erkeğin ruhu geçmişinin hayaletlerine dayabilecek kadar güçlü değildir." Kapısını açıp içeri girdi. "Belki çocuk da bir noktada ruhunu kaybetmiştir." Kapısını kapatıp beni daha karışık bir şeyi çözmeye terk etti.

Yirmi Altıncı Bölüm

MILES

Altı sene önce

Artık odam Rachel'ındı. Rachel'in odası da benim odamdı.

Mezun olmuştuk. Birlikte yaşıyorduk.

Artık üniversitedeydik.

Gördün mü? Üstesinden geldik.

Ian arabadan son kutuları taşıdı. "Bunu nereye koymamı istiyorsun?" diye sordu. "İçinde ne var?" diye sordu Rachel ona. Ian kutunun onun sutyenleri ve iç çamaşırlarıyla dolu olduğunu söyledi. Rachel güldü ve kutuyu komodininin yanına bırakmasını istedi. Ian kutuyu bıraktı.

Ian, Rachel'ı seviyordu.

Bana engel olmamasını seviyordu. Ian

Rachel'ın diplomamı alıp uçuş okulunu bitirmemi istemesini seviyordu. Rachel mutlu olmamı istiyordu. Rachel'a ona sahip olduğum sürece mutlu olacağımı söyledim.

Bana, "O halde her zaman mutlu olacaksın," dedi. Babam hâlâ benden nefret ediyordu. Babam benden nefret etmek istemiyordu. Kabullenmeye çalışıyorlardı, ama zordu. Herkes için zordu.

Rachel kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordu.

O sadece benim ne düşündüğümü umursuyordu, ben ise sadece Rachel'ı düşünüyordum.

Bir durum ne kadar zor olursa olsun, insanların adapte olmayı öğrendiklerini anlıyordum. Babam ve annesi onaylamayabilirlerdi, ama alışacaklardı.

Rachel anne olmaya hazır olmayabilirdi, ben de baba olmaya hazır olmayabilirdim ama alışıyorduk.

Olması gereken buydu. İnsanlar huzur bulmayı istiyorlarsa, bu gerekliydi.

Hatta, hayatıydı.

★★★

"Miles."

Onun ağzından çıktığında adıma bayılıyordum.

Boşa harcamıyordu. Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda adımı söylerdi. Sadece söylemesi gerektiğinde söylerdi.

"Miles."

İki kez söyledi.

Gerçekten bir şeye ihtiyacı olmalıydı.

Arkamı döndüm, yatakta doğrulmuştu. Kocaman gözlerle bana baktı.

“Miles.” Üç etti. “Miles.” Dört. “Canım yanıyor.”

Lanet olsun.

Yataktan fırlayıp çantamızı aldım. Rachel’in üzerini değiştirmesine yardım ettim. Onu arabaya götürdüm.

Korkuyordu.

Ondan daha çok korkuyor olabilirdim.

Arabayı sürerken elini tuttum. Ona nefes almasını söyledim. Ona neden böyle söylediğimi bilmiyordum.

Elbette, nefes alması gerektiğini biliyordu.

Ona başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Çaresiz hissediyordum kendimi.

Belki de annesini istiyordu.

“Onları aramamı ister misin?”

Kafasını salladı. “Henüz değil,” dedi. “Daha sonra.”

Biz bize olmamızı istiyordu. Bu hoşuma gitti.

Ben de biz bize olmamızı istiyordum. Bir hemşire arabadan inmesine yardım etti. Bizi bir odaya aldılar.

Rachel’a ihtiyacı olan her şeyi getirdim.

“Buz ister misin?”

Onun için getirdim.

“Soğuk bir bez ister misin?”

Onun için getirdim.

“Televizyonu kapatmamı ister misin?”

Kapattım.

“Bir battaniye daha ister misin, Rachel?”

Üşümüş gibi görünüyorsun.”

Ona battaniye getirmedi. Üşümüyordu.

“Biraz daha buz ister misin?”

Daha fazla buz istemiyordu.

Susmamı istiyordu.

Sustum.
“Bana elini ver, Miles.”
Ona elimi verdim.
Geri çekmek istiyordum.
Canımı yakıyordu.
Yine de tutmasına izin verdim.
Sessizdi. Çıt çıkarmadı. Sadece nefes aldı.
İnanılmazdı.
Ağlıyordum. Nedenini bilmiyordum.
Seni çok seviyorum, Rachel.
Doktor ona neredeyse bittiğini söyledi. Alnından
öptüm. Olmuştu. Artık baba olmuştum.
O da anne olmuştu.
“Bir erkek,” dedi doktor.
Onu tutuyordu. Kalbimi tutuyordu.
Bebek ağlamayı bıraktı. Gözlerini açmaya çalıştı.
Rachel ağlıyordu.
Rachel gülüyordu.
Rachel bana teşekkür etti.
Rachel *bana* teşekkür etti.
Sanki bunu yaratan o değilmiş gibi.
Rachel delinin tekiydi.
“Onu çok seviyorum, Miles,” dedi. Hâlâ ağlıyordu.
“Onu çok seviyorum.”
“Ben de onu seviyorum,” dedim ona. Ona dokundum.
Onu tutmak istiyordum, ama Rachel’ın onu tutmasını
daha çok istiyordum. Onu tutarken güzel görünüyordu.
Rachel kafasını kaldırıp bana baktı. “Şimdi bana ismini
söyler misin?” Bu anın gelmesi için erkek olmasını umu-
yordum. Ona oğlunun adını söylemeyi umuyordum,

Çünkü hoşuna gideceğini biliyordum.
Umarım her şeyim olduğu anı hatırlardı.
Miles seni Bay Clayton'ın sınıfına götürecek,
Rachel.

“Adı Clayton.”
Hıçkırmaya başladı.
Hatırlıyordu.

“Harika,” dedi gözyaşları içinde.
şiddetli bir şekilde ağlıyordu. Bebeği tutmamı istiyordu.
Yatakta yanına oturdum ve bebeği ondan aldım.
Onu tutuyordum.
Oğlumu tutuyordum.

Rachel başını koluma yasladı ve ona baktık.
Ona uzunca bir süre baktık. Rachel’a saçlarının
kızıl olduğunu söyledim.
Rachel dudaklarının benimkilere benzediğini söyledi.
Rachel’a onun kişiliğini almasını umduğumu söyledim.
Bana katılmadı ve benim gibi olmasını umduğunu
söyledi.

“O hayatı çok daha güzel kılıyor,” dedi.
“Kesinlikle.”

“ok şanslıyız, Miles.”

“Elbette, şanslıyız.”

Rachel elimi sıktı.

“stesinden geldik,” diye fısıldadı Rachel.

“Hem de nasıl,” dedim ona.

Clayton esneyince ikimiz de güldük.
Ne zamandır esnemeler bu kadar inanılmazdı?
Parmaklarına dokundum.
Seni çok seviyoruz, Clayton.

Yirmi Yedinci Bölüm

TATE

Kap'ın yanındaki sandalyeye çöktüm, hâlâ üzerimde hemşire önlüğüm vardı. İşten eve döner dönmez iki saat çalışmışım. Saat onu geçiyordu ve henüz akşam yemeği bile yememiştim, bu yüzden Kap'ın yanında oturuyordum, çünkü alışkanlıklarımı öğrenmeye başlamış ve ikimiz için pizza sipariş etmişti.

Ona bir dilim pizza verip kendime de aldıktan sonra kapağı kapatıp yerde önüme koydum. kocaman bir ısırık aldım, ama Kap elindeki dilime bakıyordu.

“Pizzanın polisten daha hızlı gelmesi çok üzücü,” dedi. “Bunu on dakika önce sipariş ettim.” Bir ısırık aldı ve tadına baktığı en güzel şeymiş gibi gözlerini kapattı.

İkimiz de dilimlerimizi bitirdik ve bir tane daha almak

için uzandım. Ona ikinci dilimi uzattığımda kafasını salladı, bu yüzden dilimi kutuya koydum.

“Ee?” dedi. “Çocuk ve arkadaşı arasında herhangi bir gelişme var mı?”

Miles’dan sürekli *çocuk* diye bahsetmesi beni güldürüyordu. Kafamı salladım ve ağzım doluyken karşılık verdim. “Sayılır,” dedim. “Başarılı bir maç geceleri oldu, ama başarılı olmasının tek sebebi Miles’m ben orada değilmişim gibi davranması sanırım. Corbin’e saygı göstermeye çalıştığını biliyorum, ama bu sırada kendimi berbat hissediyorum.”

Kap anladığını belirtircesine kafasını salladı. Anladığından emin değildim, ama beni her zaman dikkatle dinlemesini seviyordum. “Elbette, Corbin’in yanında oturma odasında otururken bana mesaj gönderip durdu, en azından elimde bu var. Ama bu hafta gibi geçen bazı haftalarda farklı bir ruh halinde oluyor ve sanki yokmuşum gibi davranıyor. Mesaj atmıyor. Aramıyor. Beni sadece ona beş metre uzaktayken düşündüğüne eminim.”

Kap kafasını salladı. “Sanmıyorum. Bahse girerim o çocuk seni belli ettiğinden daha çok düşünüyordur.”

Bu sözlerinin doğru olduğuna inanmak istiyordum, ama doğru olduklarına emin değildim.

“Ama düşünmüyorsa,” dedi Kap, “bu yüzden ona kızmazsın. Anlaşmanızın bir parçası değil mi?”

Gözlerimi devirdim. Kuralları ya da anlaşmayı bozanın Miles olmadığı gerçeğine geri dönmesinden hiç hoşlanmıyordum. Anlaşmamızda sorun çıkaran kişi bendim ve bu benim suçumdu.

“Bu karışıklığa nasıl bulaştım?” diye sordum, yanıtı ih-

tiyacım yoktu. Bu karışıklığa nasıl bulaştığımı biliyordum. Ayrıca bundan nasıl kurtulacağımı da biliyordum...ama kurtulmak istemiyordum.

“Hiç, ‘Hayat sana limon veriyorsa...’ diye başlayan sözü duydun mu?”

“Limonata yap,” diye onun yerine cümlesini tamamladı.

Kap bana bakıp kafasını salladı. “Öyle bitmiyor,” dedi. “Hayat sana limon veriyorsa, onu kimin gözlerine sıkacağını bildiğinden emin ol.”

Gülüp bir dilim pizza daha aldım ve seksen yaşındaki bir adamın ne ara en iyi arkadaşım olduğunu merak ettim.

Corbin’in telefonu asla çalmazdı. Özellikle de gece yarısından sonra. Örtüleri üzerimden itip bir tişört kaptım ve kafamdan geçirdim. Neden giyinmeye kalktığımı bilmiyordum. Corbin yoktu ve Miles yarın dönecekti.

Telefon beşinci kez çalarken mutfığa vardığım sırada telesekreter devreye girdi. Telesekreteri iptal edip telefonu kulağıma koydum.

“Alo?”

“Tate!” dedi annem. “Aman Tanrım, Tate.”

Endişeli sesi benim de endişelenmeme neden oldu. “Ne oldu?”

“Uçak. Yarım saat önce bir uçak kazası olmuş ve havayolu şirketine ulaşamıyorum. Kardeşinle konuştun mu?”

Dizlerim boşaldı. “Onun havayolu şirketi olduğuna emin misin?” diye sordum. Sesim o kadar korku dolu çık-

tı ki, tanıyamadım. Bu en son olduğunda, onun sesinin geldiği gibi çıkıyordu.

Altı yaşındaydım, ama dün olmuş gibi her detayı hatırlıyordum. Babam yurtiçi bir uçuştaydı ve akşam yemeğinden sonra haberleri açtığımızda uçaklardan birinin motor arızası sebebiyle düştüğünü görmüştük. Uçaktaki herkes ölmüştü. Annemin havayoluyla telefonda konuşmasını izlediğimi hatırlıyorum, kendini kaybetmiş bir şekilde pilotun kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Bir saat içinde pilotun babam olmadığını öğrenmiştik ama o bir saat hayatlarımızın en korkunç saatiydi.

Şimdiye kadar.

Odama koşup komodinden cep telefonumu aldım ve hemen Corbin'in numarasını aradım. "Onu aramayı denedin mi?" diye sordum oturma odasına dönerken. Kanepeye vardım ama nedense zemin daha rahat geldi. Tekrar diz çöktüm, neredeyse dua eder gibi bir pozisyondaydım.

Sanırım dua ediyordum.

"Evet, onu durmadan aradım. Ama telesekretere yönlendiriyor."

Bu aptalca bir soruydu. Elbette, onu aramış olmalıydı. Yine de tekrar denedim, ama telefonu doğruca telesekretere yönlendi.

Annemi sakinleştirmeye çalıştım ama faydasız olduğumu biliyordum. Sesini duyana kadar sakinleştirme çabaları bir işe yaramayacaktı. "Havayolunu arayacağım," dedim ona. "Bir şey öğrenirsem seni ararım."

Görüşürüz bile demedi.

Ev telefonuyla havayolunu ararken cep telefonumdan Miles'ı aradım. Numarasını ilk kez tuşluyordum.

Cevap vermesi için dua ettim, çünkü Corbin için her ne kadar endişelensem de, Miles'in da aynı şirkette çalıştığı aklımdan geçiyordu.

Midem bulanıyordu.

"Alo?" dedi Miles ikinci çalışta. Sesi neden aradığımdan emin değilmiş gibi tereddütlüydü.

"Miles!" dedim hem telaşlı hem de rahatlamış bir şekilde. "O iyi mi? Corbin iyi mi?"

Bir sessizlik oldu.

Neden sessizlik oldu?

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir uçak," dedim hemen. "Annem aradı. Bir uçak kazası olmuş. Telefonunu açmıyor."

"Neredesin?" diye sordu hemen.

"Evdeyim."

"Beni içeri al."

Hemen kapıya gidip açtım. Telefon hâlâ kulağındayken kapıyı itti. Beni görünce telefonunu indirdi ve hemen kanepeye koşup uzaktan kumandayı alarak televizyonu açtı.

Haberleri bulana kadar kanalların arasında gezindi. Kendi cep telefonuyla Corbin'in numarasını aradıktan sonra dönüp yanıma koştu. Elimi tuttu. "Buraya gel," dedi beni kendisine doğru çekerek. "İyi olduğuna eminim."

Göğsüne doğru kafamı salladım ama güven vermeye çalışması anlamsızdı.

"Gary?" dedi hattın öteki ucunda biri yanıt verince. "Ben Miles. Evet. Evet, duydum," dedi. "Mürettebat kimlermiş?"

Uzun bir sessizlik oldu. Ona bakmaya korkuyordum. *Korkuyordum.*

“Teşekkür ederim.” Telefonu kapattı. “O iyi, Tate,” dedi hemen. “Corbin iyi. Ian da iyi.”

Bir anda rahatlayarak mutluluk gözyaşları döktüm.

Miles beni kanepeye götürüp oturttu ve sonra kendisine doğru çekti. Cep telefonumu ellerimden alıp birkaç tuşa bastıktan sonra kulağına götürdü.

“Selam, ben Miles. Corbin iyi.” Birkaç saniye duraksadı. “Evet, iyi. Ona sabah aramasını söylerim.” Birkaç saniye daha geçti ve sonra veda etti. Telefonu kanepede yanına bıraktı. “Annen.”

Kafamı salladım. Tahmin etmiştim.

Bu basit jesti, annemi aramayı akıl etmesi, onu daha çok sevmeme neden oldu.

Şimdi alnımı öpüyor ve güven verircesine kolumu oksuyordu.

“Teşekkür ederim, Miles,” dedim ona.

Rica ederim demedi, çünkü teşekkürü hak edecek bir şey yaptığını düşünmüyordu.

“Onları tanıyor muydun?” diye sordum. “Uçaktaki mürettebatı?”

“Hayır. Farklı bir merkezden olmalılar. İsimleri tanıdık gelmedi.”

Telefonum titreyince Miles onu bana geri verdi. Corbin’den bir mesaj gelmişti.

Corbin: Uçak kazasını duymuş olma ihtimaline karşılık iyi olduğumu bilmeni istiyorum. Merkezi ve Miles’ı aradım. Lütfen anneme haber ver. Seni seviyorum.

Ondan bir mesaj almak içimi daha çok rahatlattı, artık iyi olduğundan yüzde yüz emindim.

“Corbin’den mesaj geldi,” dedim Miles’a. “İyi olduğunu söylüyor. Bilmek istersen.”

Miles güldü. “Demek beni kontrol ediyor?” dedi sırtarak. “Benden sonsuza kadar nefret edemeyeceğini biliyorum.”

Gülümsedim. Corbin’in Miles’ın iyi olduğunu bilme-mi istemesi hoşuma gitti.

Miles bana sarılmaya devam ederken, her anın tadını çıkardım.

“Eve ne zaman dönecek?”

“İki gün sonra,” dedim. “Ne zaman döndün?”

“İki dakika önce,” dedi. “Aradığında telefonumu şarja koymuştum.”

“Dönmene sevindim.”

Karşılık vermedi. *Dönmüş* olmasına sevindiğini söylemedi. Bana boş umut verecek bir şey söylemek yerine, sadece beni öptü.

“Biliyor musun,” dedi beni kucağına çekerek, “pantolon giyme fırsatı bulamamana sebep olan şeyden nefret ediyorum, ama pantolon giymemiş olmana bayılıyorum.” Elleri kalçalarımın doğru kaydı ve birbirimize yapışana kadar beni kendisine doğru çekti. Burnumun ucunu öptü, sonra çeneme bir öpücük kondurdu.

“Miles?” Ellerimi saçlarında ve ensesinde gezdirdikten sonra omuzlarına koydum. “O uçakta senin olmandan çok korktum,” diye fısıldadım. “Bu yüzden dönmene sevindim.”

Bakışları yumuşadı ve kaşlarının arasında endişeli çiz-

giler kayboldu. Geçmiş ya da hayatı hakkında hiçbir şey bilmeyebilirdim ama iyi olduğuna dair haber vermek için kimseyi aramamış olması dikkatimi çekti. Onun adına üzüldüm.

Gözlerini benden alıp göğsüme çevirdi. Parmaklarını tişörtümün kenarından içeri sokup yavaşça tişörtü başımın üzerinden çekti. Artık üzerimde sadece iç çamaşırım vardı.

Öne doğru eğilip kollarını sırtıma doladı ve beni ağzına doğru çekti. Dudakları hafifçe göğüs ucumun etrafını sararken istemsizce gözlerimi kapattım. Elleri sırtımı ve kalçalarımı keşfe çıkınca tüylerim diken diken oldu. Ağzı diğer göğsüme geçerken elleri kalçalarımın çamaşırımın içine kaydı.

“Sanırım bunu yırtarak çıkarmam gerekecek, çünkü seni kucağımdan indirmek istemiyorum,” dedi.

Gülümsedim. “Bana uyar. Bundan daha çok var.”

Elleri iç çamaşırımın lastiğini çekerken tenime doğru sırtıttığını hissettim. Bir tarafı çekti ama diğer tarafı yırtmayı başaramadı. Üzerimden çıkarabilmek için diğer tarafı yırtmayı denedi ama yapamadı.

“İç çamaşırım kalçalarımın arasına giriyor,” dedim gülererek.

Bıkkınlıkla içini çekti. “Bunu televizyonda yaptıklarında hep seksi görünüyor.”

Kendimi yerleştirip dikleştirdim. “Tekrar dene,” diye onu teşvik ettim. “Bunu yapabilirsin, Miles.”

İç çamaşırımın yan tarafını tutup sertçe çekti.

“Ovv!” diye bağırdım ve sağ tarafıma batan lastiğin acısını hafifletmek için çektiği yöne doğru kaydım.

Tekrar güldü ve yüzünü boynuma gömdü. “Özür dile-
rim,” dedi. “Makasın var mı?”

Elinde makasla bana saldırmayı düşüncesi suratımı bu-
ruşturmama neden oldu. Üzerinden çekilip ayağa kalktım
ve sonra iç çamaşırlarımı aşağı indirip tekmeleyerek kendim-
den uzaklaştırdım.

“Bunu yapmanı izlemek seksi olma çabalarımın boşa
gitmesine kesinlikle değdi,” dedi.

Gülümsedim. “Seksi olma çabalarında başarısız olman
aslında seni seksi kıldı.”

Sözüme tekrar güldü. Yanına gidip kucığına oturdum.
Bacaklarım iki yanında olacak şekilde beni tekrar yerleştirdi.
“Başarısızlıklarım seni tahrik mi ediyor?” diye sordu takılır-
casına.

“Ah, evet,” diye mırıldandım. “Çok çekici.”

Elleri yine üzerimdeydi, sırtımda ve kollarımda dolaşı-
yordu. “O halde on üç ve on altı yaş dönemimde beni çok
severdin,” dedi. “Hemen her konuda başarısızdım. Özel-
likle de, futbolda.”

Sırıttım. “İşte şimdi oldu. Biraz daha anlat.”

“Beyzbol,” dedikten sonra dudaklarını boynuma bas-
tırdı. Kulağıma doğru öpücükler kondurdu. “Ve bir yarıyıl
dünya coğrafyasından kaldım.”

“Vay canına.” İnledim. “İşte bu çok çekici.”

Dudaklarını dudaklarıma götürüp bana küçük bir öpü-
cük verdi. Dudaklarını ağzıma çok hafif değdirdi. “Öpüş-
mek konusunda da başarısızdım. Hem de nasıl. Bir kere-
sinde kızın birini dilimle boğacaktım.”

Güldüm.

“Sana göstermemi ister misin?”

Kafamı sallar sallamaz beni kanepede sırt üstü olacak şekilde yerleştirdi ve üzerime çıktı. “Ağzını aç.”

Açtım. Ağzını benimkine yaklaştırıp dilini içine soktu ve bana muhtemelen o ana kadar tattığım en berbat öpücüğü verdi. Onu göğsünden iterek dilini ağzımdan çıkarmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı. Kafamı sola doğru çevirdim ve yanağımı yalayarak daha fazla gülmeme sebep oldu.

“Aman Tanrım, bu berbattı, Miles!”

Ağzını çekti ama üzerimde kalmaya devam etti. “Zamanla iyileştim.”

Kafamı salladım. “Bu doğru,” dedim ona tüm kalbimle katılarak.

İkimiz de gülümsüyorduk. Yüzündeki rahat ifade içimin sınıflandıramayacağım kadar çok hisle dolmasına neden oldu. Mutluydum, çünkü birlikte eğleniyorduk. Üzgündüm, çünkü birlikte eğleniyorduk. Kızgındım, çünkü birlikte eğleniyorduk ve bundan daha fazlasını istememe sebep oluyordu. Ondan çok daha fazlasını istiyordum.

Sessizce birbirimize baktık ve en sonunda yavaşça başını eğip dudaklarımı uzun uzun öptü. Ağzıma yumuşak öpücükler kondurmaya başladı ve çok geçmeden öpücükler daha uzun ve yoğun olmaya başladı. En sonunda dili dudaklarımı araladı ve şakacılığı kayboldu.

Artık oldukça ciddiymi, ve öpücüklerimiz daha aceleci olmaya başlarken giysileri teker teker yerde benim giysilerimle buluştu.

“Kanepe mi, yatağın mı?” diye fısıldadı.

“İkisi de,” dedim.

İsteğimi yerine getirdi.

Yatağımda uykuya daldım.

Miles'in yanında.

İkimiz de daha önce seks sonrası uykuya dalmamıştık. Birimiz hep ortamdan ayrılırdı. Kendimi bunun hiçbir anlamı olmadığına ikna etmeye çalışsam da, anlamı olduğunu biliyordum. Her birlikte olduğumuzda onu biraz daha tanıyordum. İster geçmişine göz atmak, ister seks yapmadan ya da uyuyarak zaman geçirmek olsun, yavaş yavaş bana kendisini gösteriyordu. Bunun hem iyi hem de kötü olduğunu düşünüyordum. İyiydi, çünkü bana sunduğundan daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu nedenle ondan *alamadığım* şeyler için endişelenmeye başladığımda ondan alabildiğim her küçük şey beni tatmin etmeye yetiyordu. Ama aynı zamanda kötüydü, çünkü ondan her bir parça aldığımda, başka bir yanı araya giriyor benden uzaklaşıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bana umut vermekten endişeleniyordu ve eninde sonunda benden tamamen kopmasından korkuyordum.

Miles'a dair her şey yerle bir olacaktı.

Bu kaçınılmazdı. Hayattan istemediği şeyler konusunda çok inatçıydı ve ne kadar ciddi olduğunu yeni yeni anlamaya başlıyordum. Kalbimi ondan korumaya çalışsam da, bu faydasızdı. Günün birinde kalbimi kıracaktı, ama kalbimi doldurmasına izin vermeye devam ediyordum. Her onunla birlikte olduğumda, kalbimi daha fazla dolduruyordu ve parçalarıyla ne kadar dolarsa, sanki göğsüme ait değilmiş gibi onu söküp aldığında o kadar acı verici olacaktı.

Telefonunun titrediğini duydum ve yan tarafa dönüp komodine uzandığını hissettim. Uyuduğumu sanıyordu, bu yüzden uyumadığımı anlamasına izin vermedim.

“Hey,” diye fısıldadı. Uzun bir sessizlik olunca kiminle konuştuğunu merak ederek paniklemeye başladım. “Evet, özür dilerim. Aramam gerekirdi. Uyuyor olduğunu düşündüm.”

Kalbim boğazımdaydı, Miles’tan, benden ve bu durumdan kaçmaya çalışarak yukarı doğru emekliyordu. Bu görüşmeye verdiği tepkiye bakılırsa, kalbim tehlikede olduğunu biliyordu. Kalbim kaç ya da savaş moduna girmişti ve şimdi kaçmak için elinden geleni yapıyordu.

Kalbimi hiç suçlamıyordum.

“Ben de seni seviyorum, baba.”

Kalbim boğazımdan aşağı kayıp göğsümde ait olduğu yere geri döndü. Artık mutluydu. *Mutluydum*. Arayabileceği biri olduğuna sevindim.

Aynı anda, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Bana ne kadar az gösterdiğini. Benden kendisini nasıl sakladığını anladım, böylece artık katlanamadığımda bu onun suçu olmayacaktı.

Kırılma bir anda olmayacaktı. İçimi yırtan bunun gibi yavaş ve acı verici birçok anla dolu olacaktı. Uyuduğumu sanıp yataktan sessizce kalktığı anlar. Gözlerimi açmadan giyinmesini dinlediğim anlar. Alnımdan öpmek için eğildiğinde beni izleme ihtimaline karşı düzenli bir şekilde nefes aldığımdan emin olduğum anlar.

Gittiği anlar.

Çünkü hep gidiyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

MILES

Altı sene önce

“Ya eşcinsel olursa?” diye sordu Rachel bana. “Bu seni rahatsız eder mi?” Clayton’ı tutuyordu ve ikimiz de hastane yatağında oturuyorduk. Ayak ucunda ona doğru dönüktüm ve bebeğe bakmasını izliyordum.

Bana rasgele sorular sorup duruyordu.

Yine şeytanın avukatlığını yapıyordu. Gelecekte ebeveynlikle ilgili sorunlar yaşamamamız için bu tür şeyleri şimdiden konuşmamız gerektiğini söylüyordu.

“Beni ancak bu konuda bizimle konuşamayacağını düşünmesi rahatsız eder. Bizimle her konuda konuşabileceğini bilmesini istiyorum.”

Rachel, Clayton’a gülümsedi,
ama benim için gülümsediğini biliyordum.

Çünkü yanıttan hoşlanmıştı.

“Ya Tanrı’ya inanmazsa?” diye sordu.

“İstedığı şeye inanabilir. Ben sadece inançlarının – ya da inançsızlığının – onu mutlu etmesini istiyorum.”

Tekrar gülümsedi.

“Ya çok korkunç, haince ve acımasız bir suç işler ve müebbet hapse mahkûm edilirse?” “Bir baba olarak nerede hata yaptığımı sorgularım,” dedim ona.

Kafasını kaldırıp bana baktı. “Bu sorguya dayanarak, asla suç işlemeyeceğini söyleyebilirim, çünkü sen tanıdığım en iyi babasın.”

Bu kez gülümseyen *bendim*.

İkimiz de açılan kapıya ve içeri giren hemşireye baktık.

Üzgün bir şekilde gülümsedi. “Zamanı geldi,” dedi. Rachel homurdandı, ama hemşirenin neyi kastettiğinden haberim yoktu. Rachel yüzümdeki şaşkınlığı fark etti.

“Sünnet edilecek.”

Midem kasıldı. Bunu hamileliği sırasında konuştuğumuzu biliyordum, ama ne yaşayacağını bildiğim için birden tereddüt ettim. “O kadar kötü değil,” dedi hemşire.

“Önce onu uyuşturacağız.”

Rachel’in yanına gidip bebeği Rachel’in kollarından almaya yeltendi, ama öne doğru eğildim.

“Bekleyin,” dedim ona. “Onu önce benim tutmama izin verin.” Hemşire bir adım geri çekildi ve Rachel Clayton’ı bana verdi. Onu karşıma alıp dikkatle baktım.

“Çok üzgünüm, Clayton. Acıyacağını biliyorum ve bunun hadım etmek olduğunu da biliyorum, ama – ”

“O sadece bir günlük,” diye araya girdi Rachel gülerek.

“Henüz onu hadım edecek bir şeyi yok.”

Ona susmasını söyledim. Bu bir baba-oğul anıydı ve burada değilmiş gibi yapması gerekiyordu.

“Merak etme, annen odadan çıktı,” dedim Clayton’a, Rachel’a göz kırparak. “Dediğim gibi, bunun hadım etmek olduğunu biliyorum, ama daha sonra bunun için bana teşekkür edeceksin. Özellikle de büyüyüp kızlarla birlikte olmaya başladığında. Umarım bu on sekiz yaşına kadar olmaz, ama muhtemelen on altı yaşındayken olacak. En azından, benim için öyleydi.”

Rachel öne doğru eğilip onu almak için kollarını uzattı. “Bu kadar bağ kurmak yeter,” dedi gülerek. “Sanırım, o sünnet edilirken baba-oğul konuşmalarının sınırlarını gözden geçirmemiz gerekecek.”

Alnına küçük bir öpücük kondurduktan sonra Clayton’ı Rachel’a verdim. O da aynı şeyi yaptıktan sonra bebeği hemşireye verdi.

Hemşirenin bebekle birlikte odadan çıkmasını izledik. Rachel’a baktım ve yatakta emekleyip yanına kıvrıldım. “Oda bize kaldı,” diye fısıldadım. “Haydi öpüşelim.”

Suratını buruşturdu. “Şu an kendimi çekici hissetmiyorum,” dedi. “Karnım sarkık, göğüslerim kocaman ve gerçekten

duş almalıyım, ama şu an düş almaya çalışmak bile canımı yakıyor.” Göğsüne baktım ve hastane geceliğinin yakasını çektim. Geceliğinin içine bakıp sırtıttım.

“Ne kadar süre böyle kalacaklar?”

Gülerek elimi itti.

“Ağzın nasıl?” diye sordum ona.

Sorumu anlamamış gibi yüzüme bakınca açıklık getirdim.

“Ağzının da geri kalanın gibi ağrıyor ağrımadığını merak ediyorum, çünkü eğer ağrıyorsa, seni öpmek istiyorum.”

Sırıttı. “Ağzım çok iyi durumda.”

Bana doğru dönmek zorunda kalmaması için dirseğimin üzerinde doğruldum.

Ona baktım, artık onu altımda görmek daha farklıydı.

Gerçektir.

Düne kadar evcilik oynuyor gibiydik. Elbette, aşkımız gerçektir ve ilişkimiz de gerçektir, ama dün oğlumu dünyaya getirdiğine tanık olana kadar o andan önce hissettiğim her şey şimdi hissettiğim şeye kıyasla çocuk oyunu gibiydi.

“Seni seviyorum, Rachel. Dün sevdiğimden daha çok seviyorum.” Neden bahsettiğimi çok iyi biliyormuş gibi bana baktı. “Bugün beni dün sevdiğinden daha çok seviyorsan, yarını sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi.

Dudaklarım dudaklarıyla buluştu ve onu öptüm. Öpmem gerektiği için değil, ihtiyacım olduğu için.

Rachel’in hastane odasının önünde duruyordum.

O ve Clayton odada kestiriyorlardı.

Hemşire bebeğin pek ağlamadığını söyledi. Bütün anne babalara

böyle söylediğine emindim, ama yine de ona inandım.

Ian’a mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben: Birkaç saat önce kesildi. Bir şampiyon gibi karşıladı.

Ian: Ovv. Onunla tanışmak için bu gece geleceğim.
Yediden sonra
orada olurum.
Ben: Görüşürüz.

Babam elinde iki kahveyle bana doğru yürüyordu,
bu yüzden telefonumu arka cebime soktum.

Kahvelerden birini bana uzattı.

“Sana benziyor,” dedi.

Kabullenmeye çalışıyordu.

“Ben de sana benziyorum,” dedim. “Güçlü genlerin
şerefine.”

Kahve bardağımlı havaya kaldırdım ve babam gülümseyerek kendi bardağını benimkine dokundurdu.

Deniyordu.

Destek almak için duvara yaslandı ve kahvesine baktı.

Bir şey söylemek istiyordu, ama onun için zordu.

“Ne oldu?” diye sordum ona ihtiyacı olan fırsatı vererek.

Bakışlarını kahvesinden ayırıp bana çevirdi.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi içtenlikle.

Basit bir sözdü.

Üç kelime.

Duyduğum en etkili üç kelimeydi.

“Elbette, senin için istediğim bu değildi. kimse oğlunun
on sekiz yaşında baba olduğunu görmeyi istemez, ama...

seninle gurur duyuyorum. İdare edebilmenle.

Rachel’a karşı tavrınla.” Gülümsedi. “Zor bir durum karşısında elinden geleni yaptın ve açıkçası

bu birçok yetişkinin yapabileceğinden bile fazla.”

Gülümsedim. Ona teşekkür ettim.

Söyleyeceklerinin bittiğini sandım ama bitmemişti.
“Miles,” dedi eklemek istercesine. “Lisa’ya ve annene ge-
lince?” Ona engel olmak için elimi kaldırdım.
Bugün bu konuda konuşmak istemiyordum.
Bugünün anneme yaptığı şey için savunması
olmasını istemiyordum. “Sorun değil, baba.
Başka zaman konuşuruz.” Bana hayır dedi.
Benimle şimdi konuşması gerektiğini söyledi.
Önemli olduğunu söyledi.
Ona Clayton’ın daha önemli olduğunu söyledim.
Clayton ve Rachel’a odaklanmak ve babamın bir
insan olduğunu ve hepimiz gibi kötü kararlar
alabileceğini unutmak istiyordum.
Ama bunların hiçbirini söylemedim.
Dinledim.
Çünkü o benim babamdı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

TATE

Miles: Ne yapıyorsun?

Ben: Ödev.

Miles: Yüzme molası vermek ister misin?

Ben: ??? Şubat'tayız.

Miles: Çatıda ısıtmalı havuz var. Bir saat sonra kapanacak.

Mesajına baktım, sonra hemen kafamı kaldırıp Corbin'e baktım. "Çatıda havuz mu var?"

Corbin gözlerini televizyondan ayırmadan kafasını salladı. "Evet."

Doğrudum. "Şaka mı yapıyorsun? Bunca zamandır burada yaşıyorum ve bana çatıda ısıtmalı bir havuz olduğunu söylemeyi unuttun mu?"

Bana dönüp omuzlarını silkti. “Havuzlardan nefret ederim.”

Ah. Ona tokat atabilirdim.

**Ben: Corbin havuz olduğundan hiç bahsetmedi.
Üzerimi değiştireyim, hemen geliyorum.**

Miles: ;)

Dairesinin kapısını kapatır kapatmaz tıklatmayı unuttuğumu fark ettim. Kapısını hep tıklatırdım. Sanırım mesajımda üzerimi değiştirdikten sonra geleceğimi söylemem benim için yeterliydi, ama Miles’ın yatak odasının kapısından bana bakış tarzı kapıyı tıklatmamış olmamdan hoşlanmadığını gösteriyordu.

Oturma odasında duraksayıp bugünkü ruh halini görmeyi bekledim.

“Bikini giymişsin,” dedi imalı bir şekilde.

Kılığima baktım. “Ve şort,” dedim savunmacı bir şekilde. Ona baktım. “Şubat ayında yüzmeye giden insanların ne giymesi gerekir?”

Hâlâ donmuş bir şekilde kapının girişinden bana bakıyordu. Havluyu kollarım ve karnımın üzerinde katladım. Birden kendimi tuhaf ve hafif giyinmiş gibi hissettim.

Kafasını salladı ve en sonunda bana doğru yürümeye başladı. “Ben sadece...” Hâlâ bikinime bakıyordu. “Umarım yukarıda kimse yoktur, çünkü eğer o bikiniyi giyecek sen, bu şort benim için çok utanç verici olacak.” Şortuna ve içindeki bariz şişkinliğe baktı.

Güldüm. Bikinimi *sevmişti*.

Bir adım daha attı ve ellerini şortumun arkasına doğru kaydırırdıktan sonra beni kendisine doğru çekti. “Fikrimi değıştirdim,” dedi sırtarak. “Burada kalmak istiyorum.”

Hemen kafamı salladım. “Ben yüzmeye gidiyorum,” dedim. “Sen istersen burada kalabilirsin, ama yalnız kalacaksın.”

Beni öptü ve sonra geri geri dairesinin kapısına doğru itti. “Öyleyse, sanırım ben de yüzmeye gidiyorum,” dedi

Miles çatı katının şifresini girdi ve benim için kapıyı açtı. Bizden başka kimsenin olmadığını görünce rahatladım ve buranın nefes kesici güzelliğı karşısında büyüledim. Şehre bakan bir sonsuzluk havuzuydu ve jakuziyle bağlantılı diğer ucuna kadar kenarlarında şezlonglar diziliydi.

“İkinizin de daha önce bundan bana bahsetmediğimize inanamıyorum,” dedim. “Bunca zamandır bunu kaçırmışım.”

Miles havlumu alıp havuzun etrafım saran masalardan birine serdi. Yanıma dönüp ellerini şortumun düğmesine koydu. “Aslına bakarsan, ben de ilk kez buraya çıkıyorum.” Şortumun fermuarını açıp kalçalarımından indirdi. Dudakları dudaklarıma yakındı ve yüzünde oyuncu bir ifade vardı. “Gel,” diye fısıldadı. “Haydi, ıslanalım.”

Tişörtünü çıkardığı sırada şortumu tekmeleyerek ayak bileklerimden çıkardım. Hava oldukça soğuktu ama sudan yükselen buhar ümit vaat ediyordu. Merdivenden inmek için havuzun sığ tarafına yürüdüm, ama Miles havuzun derin kısmına balıklama daldı. Havuza adımımı atar atmaz

sıcak su ayaklarımı yuttu ve çok geçmeden tamamen suya girdim. Havuzun ortasına doğru ilerledim ve sonra kenarına yürüyüp kollarımı şehre bakan beton kenarına yasladım.

Miles yüzerek arkama yanaştı ve göğsünü sırtıma yaslayıp ellerini havuzun kenarına koyarak beni kollarının arasına hapsedti. İkimiz de manzaraya bakarken başını başıma yasladı.

“Çok güzel,” diye fısıldadım.

Sessizdi.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce şehri izledik. Arada sırada, üşümemem için elleriyle omuzlarıma su götürüyordu.

“Hep San Francisco’da mı yaşadın?” diye sordum ona. Sırtım havuzun kenarında olacak şekilde yüzümü ona döndüm. Kollarını iki yanımda tutup kafasını salladı.

“Yakınında,” dedi, hâlâ omzumun üzerinden şehre bakıyordu.

Ona nerede yaşadığını sormak istiyordum, ama sormadım. Vücut dilinden kendisi hakkında konuşmak istemediğini anlayabiliyordum. Hiç kendisinden bahsetmezdi.

“Tek çocuk musun?” diye sordum, ne kadar ileri gidebileceğimi görmeye çalışarak. “Kardeşin var mı?”

Gözlerimin içine baktı. Dudakları katı ve tedirgin bir çizgi halini aldı. “Ne yapıyorsun, Tate?” Bunu kaba bir şekilde sormadı, ama sorusu başka bir şekilde algılanamazdı.

“Sadece seninle sohbet ediyorum,” dedim. Sesim kısık ve hakarete uğramış gibi çıktı.

“Kendim dışında konuşmayı tercih edebileceğim birçok şey düşünebilirim.”

Ama benim tek bilmek istediğim bu, Miles.

Kafamı salladım, teknik olarak kurallarını çiğnemesem de, onları esnettiğimin farkındaydım. Bundan rahatsızlık duyuyordu.

Arkamı dönüp tekrar şehre baktım. Hâlâ aynı pozisyondaydı, göğsü sırtıma yaslıydı ama artık farklıydı. Kasatıydı. Temkinli ve korumacı.

Hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ailesi hakkında tek bir şey bilmiyordum ama o benim ailemle tanışmıştı bile. Geçmişi hakkında tek bir şey bilmiyordum, ama o benim çocukluk yatağında yatmıştı. Bahis açtığım hangi konuların ya da hangi davranışlarımın içine kapanmasına sebep olacağını bilmiyordum, ama ondan saklayacak hiçbir şeyim yoktu.

Beni olduğum gibi görüyordu.

Ben ise onu *hiç* tanımiyordum.

Hemen elimi yüzüme götürüp bir şekilde yanağımdan süzülen gözyaşını sildim. İstedğim en son şey beni ağlar-ken görmesiydi. Buna gelişigüzel bir seks ilişkisi gözüyle bakamayacak kadar kendimi kaptırdığımı bilsem de, aynı zamanda durduramayacak kadar ileri gittiğimin farkındaydım. Onu sonsuza kadar kaybetmekten çok korkuyordum, bu yüzden daha iyisini hak ettiğimi bilsem de, kendimi ucuz satıyor ve ondan ne alabilirsem almaya bakıyordum.

Miles elini omzuma koyup yüzümü ona çevirdi. Yüzüne bakmak yerine suya bakmayı tercih edince, parmağını çene-min altına koyup beni ona bakmaya zorladı. Yüzümü kaldır-masına izin verdim ama gözlerinin içine bakmadım. Yukarı, sağa doğru bakıp gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım.

“Üzgünüm.”

Neden özür dilediğini bile bilmiyordum. Ne için özür dilediğini bildiğini sanmıyordum. Ama ikimiz de gözyaşlarımın onunla ilgili olduğunu biliyorduk, bu nedenle muhtemelen sırf bu sebepten özür diliyor olabilirdi. Çünkü bana istediğim şeyi veremeyeceğini biliyordu.

Beni kendisine bakmaya zorlamayı bırakıp kendi göğsüne doğru çekti. Kulağımı kalbine yaslarken çenesini başımın üstüne yasladı.

“Sence durmalı mıyız?” diye sordu kısık bir sesle. Hayır dememi bekliyormuş gibi sesi korku doluydu, ama yine de sormak zorunda hissediyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım.

Derin bir iç çekti. Kulağa rahat bir nefes vermiş gibi geldi, ama emin değildim. “Sana bir şey sorarsam, bana karşı dürüst olur musun?”

Omuzlarımı silktim, çünkü sorusunu duyana kadar ona evet demem mümkün değildi.

“Hâlâ benimle bunu fikrimi değiştireceğimi düşündüğün için mi yapıyorsun? Sana âşık olma ihtimalim olduğunu düşündüğün için mi?”

Bunu yapmamın tek sebebi bu, Miles.

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Hiçbir şey söylemedim.

“Çünkü bunu *yapamam*, Tate. *Yapamam...*” Sesi zayıfladı ve sessizleşti. Sözlerini ve *yapmayacağım* yerine *yapamam* demesini irdeledim. Ona neden yapamayacağını sormak istiyordum. Korkuyor muydu? Onun için doğru kişi olmadığımı mı düşünüyordu? Kalbimi kırmaktan mı korkuyordu? Ona sormadım, çünkü bu sorulara verebileceği

cevapların hiçbirini bana moral vermezdi. Bu senaryoların hiçbirini mutluluğu reddetmek için geçerli bir sebep değildi.

Bu yüzden onu sorgulamadım, çünkü gerçeğe hazır olmayabileceğimi düşünüyordum. Belki de geçmişte böyle olmasına sebep olan şey her neyse onu hafife alıyordum. Çünkü *bir şey* olmuştu. Ne olduğunu öğrensem bile muhtemelen anlayamayacağım. Kap'ın söylediği gibi ruhunu çalan bir şey.

Kollarını sıkıca etrafıma doladı, beni tutuş şekli çok şey ifade ediyordu. Bu bir sarılmadan fazlasıydı. Kucaklaşmadan fazlaydı. Beni bırakırsa burada boğulmamdan korkuyormuş gibi tutuyordu.

“Tate,” diye fısıldadı. “Bunu söylediğime pişman olacağımı biliyorum, ama duymanı istiyorum.” Dudaklarını saçımla buluşacak kadar geri çektikten sonra bana tekrar sıkıca sarıldı. “Birini sevebilecek olsaydım...o kişi sen olurdu.” Sözlerini duyunca kalbim kırıldı ve içeri sızan umudun tekrar dışarı aktığını hissettim. “Ama sevemem. Bu yüzden, eğer bu senin için çok zor olmaya başladıysa—”

“Hayır,” diye sözünü kestim, buna son vermesine engel olmak için elimden geleni yapmaya hazırdım. Bir şekilde gözlerinin içine bakabilecek kadar gücü kendimde buldum ve hayatım boyunca söylediğim en iyi yalanı söyledim. “Her şeyden memnunum.”

Yalan söylediğimi biliyordu. Endişeli gözlerindeki şüpheyi görebiliyordum, ama yine de kafasını salladı. Zihnimi okumadan önce düşüncelerini dağıtmaya çalıştım. Kollarımı gevşek bir şekilde boynuna doladım, ama dikkati açılan kapıya kaydı. Ben de kafamı çevirdim ve Kap'ın yavaşça çatının güvertesinde ilerlediğini gördüm. Jakuzinin moto-

runu kapatan anahtara basmak için duvara doğru yürüdü. Anahtarı kapattıktan sonra yavaşça kapiya doğru döndü ama bu arada gözünün ucuyla bizi gördü. Yüzünü tamamen bize döndü, aramızda en fazla bir buçuk metre vardı.

“Sen misin, Tate?” dedi gözlerini kısarak.

“Benim,” dedim, Miles’la hâlâ aynı pozisyondaydım.

“Hımm,” dedi Kap ikimize de bakarak. “Hiç çok güzel bir çift olduğunuzu söyleyen oldu mu?”

Suratımı buruşturdum, çünkü bu Miles’ın bunu duyması için hiç de iyi bir an değildi, özellikle de az önceki tuhaf konuşmadan sonra. Ayrıca, Kap’ın bu sözüyle ne yapmaya çalıştığını biliyordum.

“Çıkarken ışıkları kapatırız, Kap,” dedi Miles, Kap’ın sorusuna aldırmayıp konuyu değiştirerek.

Kap gözlerini kısarak ona baktı ve hayal kırıklığına uğramış gibi kafasını sallayıp kapiya doğru yürümeye devam etti. “Mecazi bir soruydu,” diye mırıldandı. Elini alnına götürdüğünü ve havayı selamladığını gördüm. “İyi geceler, Tate,” dedi yüksek sesle.

“İyi geceler, Kap.”

Miles ve ben kapının Kap’ın arkasından kapanmasını izledik. Ellerimi boynundan çekip etrafından dolanabilmem için onu göğsünden ittim. Havuzun diğer tarafına doğru yüzdüm.

“Neden ona karşı hep kaba davranıyorsun?” diye sordum.

Miles suda alçaldı ve kollarını önünde ayırıp arkasındaki duvarı itti. Bana doğru yüzdü ve gözlerinin bana odaklanmasını izledim. Sırtım havuzun öteki tarafındaki duvarına yaslanana kadar geri geri yüzdüm. Bana doğru

yüzmeye devam etti, neredeyse bana çarpacakken başımın iki yanında havuzun kenarına tutunarak durdu ve göğsüme dalgaların vurmasına sebep oldu.

“Ona karşı kaba değilim.” Dudakları boynumla buluştu ve hafifçe öpüp ağzı kulağıma yaklaşıp kadar yavaşça yukarı çıktı. “Ben sadece soruları yanıtlamaktan hoşlanmıyorum.”

Sanırım o kısmı anladık.

Yüzünü görebilmek için boynumu birkaç santimetre çektim. Gözlerine odaklanmaya çalıştım, ama dudaklarında su damlaları vardı ve bakmamaya çalışmak zordu. “Ama o yaşlı bir adam. Yaşlı insanlara karşı kaba olmamalısın. Ayrıca, onu tanısaydın ne kadar komik olduğunu bilirdin.”

Miles hafifçe güldü. “Onu seviyorsun, demek?” Hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Kafamı salladım. “Evet. Onu çok seviyorum. Bazen onu *seni* sevdiğimden daha çok seviyorum.”

Bu kez daha güçlü bir şekilde güldü ve tekrar bana yaklaşıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Elini enseme koydu ve bakışlarını dudaklarıma çevirdi. “Onu sevmen hoşuma gidiyor,” dedi gözlerini gözlerime dikerek. “Bir daha ona karşı kaba davranmayacağım. Söz veriyorum.”

Az önce bana bir söz vermiş olmasına ne kadar çok gülümsemek istediğimi görmemesi için dudağımı ısırdım. Basit bir sözdü. Ama bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Elini çeneme götürdü ve baş parmağı dudağımla buluştu. Parmağımla dişlerimden uzaklaştırdı. “Sana gülümsemeni saklamaman konusunda ne söylemiştim?” Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırıdıktan sonra bıraktı.

Havuzun sıcaklığı yirmi derece artmış gibi hissettim.

Ağız boynumla buluştu ve tenime doğru derin bir nefes verdi. Boynumdan aşağı doğru öpücükler kondururken başımı geriye atıp havuzun kenarına yasladım.

“Artık yüzmek istemiyorum,” dedi dudaklarını boynumun başladığı noktadan tekrar ağızma götürürken.

“Pekâlâ, ne yapmak istiyorsun?” diye fısıldadım güçsüzce.

“Seni,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Duşumda. Arkadan.”

Büyük bir nefes aldım ve karın boşluğuma düştüğünü hissettim. “Vay canına. Bu çok detaylı oldu.”

“Ve yatağında da,” diye fısıldadı. “Sen üstte ve hâlâ ıslakken.”

Aniden nefesimi içime çektim, verirken ikimiz de nefesimin titrediğini duyabiliyorduk. “Peki,” demeye çalıştım. Ama kelimeyi tamamlayamadan dudaklarım dudaklarıyla buluştu.

Ve bir kez daha, sadece bana vermeye razı olduğu şeye yer açmak için gözlerimi açması gereken konuşmayı bir kenara ittim.

Otuzuncu Bölüm

MILES

Altı sene önce

Sessizce boş bir bekleme salonuna yürüdük. Önce babam oturdu, istemeye istemeye karşısına oturdum. İtirafını bekledim, ama itiraf etmesine gerek olmadığını bilmiyordu. Lisa'yla olan ilişkisini biliyordum. Ne zamandır devam ettiğini biliyordum.

“Annen ve ben...” Yere bakıyordu.

Benimle göz teması bile kuramıyordu.

“Sen on altı yaşındayken ayrılmaya karar verdik. Ancak, çok sık seyahat ettiğim için boşanma davası açmadan önce mezun olmanı beklemek maddi açıdan bizim için daha mantıklıydı, bu yüzden öyle yapmaya karar verdik.”

On altı yaşındayken mi?

Annem ben on altı yaşındayken hastalanmıştı.
“Lisa’yla tanıştığımda neredeyse bir senedir ayrıydık.”

Artık bana bakıyordu. Dürüsttü.

“Hastalığını öğrenince, bu yapılacak en doğru şeydi,
Miles. O senin annendi ve bana en çok ihtiyacı olduğu
anda onu terk edemezdim.” Göğsüm sızladı.

“Bazı şeyleri tahmin edebildiğini biliyorum,” dedi.

“Çözdüğünü biliyorum.

Benden nefret ettiğini, o hastayken başka biriyle ilişki ya-
şadığımı düşündüğünü biliyorum ve böyle düşünmene
göz yummaktan nefret ediyorum.”

“O halde, neden yaptın?” diye sordum.

“Neden böyle düşünmeme izin verdin?”

Tekrar bakışlarını yere çevirdi. “Bilmiyorum,” dedi.

“Belki de, Lisa’yla söylediğimden daha uzun bir süre çık-
tığımı fark etmeyeceğini sandım, bu yüzden bu konuya
değinmemenin bir zararı olmayacağını düşündüm.

Annenle evliliğimin başarısızlığa uğradığını bilmeni iste-
medim. Mutsuz öldüğünü düşünmeni istemedim.”

“Mutsuz bir şekilde ölmedi,” dedim ona. “Yanıındaydın,
baba. İkimiz de yanıındaydık.”

Böyle söylememi takdir etti, çünkü doğru olduğunu
biliyordu. Annem hayatından memnundu.

Benden memnundu.

Şimdi hayatlarımızın ne durumda olduğunu görse, hayal
kırıklığına uğrar mıydı merak ediyorum.

“Seninle gurur duyardı, Miles,” dedi bana.

“Bu durumu idare edişinle gurur duyardı.”

Ona sarıldım. Bu sözleri duymaya bu kadar
ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Otuz Birinci Bölüm

TATE

Corbin'in annemle yaptığı görüşmeyi anlatmasını dinlemeye çalışıyordum, ama tek düşünebildiğim Miles'in her an eve varacak olmasıydı. On gündür evde yoktu ve birbirimizle konuşmadan geçirdiğimiz haftalardan beri birbirimizi görmeden geçirdiğimiz en uzun süre buydu.

"Miles'a söyledin mi?" diye sordu Corbin.

"Ona neyi söyledim mi?"

Corbin bana döndü. "Taşınacağını." Tezgâhın üzerinde yanımda duran tutacağa işaret etti.

Tutacağı ona atıp kafamı salladım. "Geçen haftadan beri onunla konuşmadım. Ona muhtemelen bu gece söyleyim."

Açıkçası, bütün hafta ona kendi dairemi bulduğumu söylemek istemiştım ama bu onu aramamı ya da ona mesaj

göndermemi gerektirirdi ve biz ikisini de yapmıyorduk. Sadece ikimiz de evdeyken birbirimize mesaj gönderiyorduk. Sanırım sınırlarımızı korumamızı sağladığı için böyle yapıyorduk.

Taşınmak o kadar da büyük bir mesele değildi. sadece birkaç blok öteye taşınacaktım. Hem işime hem okuluma yakın bir daire bulmuştum. Şehir merkezinde çok katlı bir apartman dairesi değildi, ama hoşuma gıtmıştı.

Ama bunun Miles'ı ve beni nasıl etkileyeceğini merak ediyordum. Sanırım kendime bir daire aradığımdan bahsetmememin bir nedeni de buydu. Koridorun karşısında oturuyor olmamanın onun için çok zahmetli olmasından ve aramızdaki ilişki her neyse onu bitirmesinden korkuyordum.

Dairenin kapısı açılırken hafifçe tıklatılınca Corbin ve ben kafamızı kaldırdık. Corbin'e baktım, gözlerini devirdi.

Hâlâ adapte olmaya çalışıyordu.

Miles mutfığa girdi ve beni gördüğünde yüzüne yayılmak isteyen gülümsemeyi gördüm ama Corbin'i görünce kendisine hakim oldu.

"Ne pişiriyorsun?" diye sordu Miles ona. Duvara yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi ama gözleri bacaklarımdan yukarı doğru çıkıyordu. Etek giydiğimi görünce duraksadı, sonra bana doğru gülümsedi. Neyse ki, Corbin'in yüzü ocağa dönüktü.

"Akşam yemeği," dedi Corbin kısaca.

Alışması zaman alacaktı.

Miles tekrar bana baktı ve birkaç saniye sessizce gözlerini dikti. "Selam, Tate," dedi.

Sırıttım. "Selam."

“Yarıyl sınavları nasıl gidiyor?” Gözleri yüzüm dışında her yerdedi.

“İyi,” dedim.

Dudaklarını oynatarak, *Güzel görünüyorsun*, dedi.

Gülümsedim ve Corbin’in şu an yanımda olmamasını diledim, çünkü kollarımı Miles’a dolayıp onu deli gibi öpmek için bütün irademi kullanmam gerekiyordu.

Corbin, Miles’ın neden burada olduğunu biliyordu. Miles ve ben Corbin’in aramızdaki ilişkiden hoşlanmıyor olmasına saygı göstermeye çalışıyorduk, bu yüzden bunu kapalı kapılar ardında yaşıyorduk.

Miles yanağının iç kısmını ısırp gömleğinin koluyla oynarken beni izliyordu. Mutfak sessizdi ve Corbin hâlâ arkasını dönüp onu selamlamamıştı. Miles patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Canı cehenneme,” dedi ve mutfakta bana doğru ilerledi. Yüzümü ellerinin arasına alıp Corbin’in karşısında beni sertçe öptü.

Beni öpüyordu.

Corbin’in karşısında.

Bunu analiz etme, Tate.

Ellerimden çekerek beni mutfaktan çıkardı. Bildiğim kadarıyla, Corbin hâlâ ocağa dönüktü ve bizi görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Hâlâ adapte oluyordu.

Oturma odasına vardık ve Miles dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. “Bütün gün bundan başka bir şey düşünemedim,” dedi. “Hem de hiç.”

“Ben de.”

Elimden tutup beni kapıya doğru çekti. Onu izledim.

Kapıyı açıp dairesine yürüdü ve cebinden anahtarlarını çıkardı. Bavulu hâlâ koridordaydı.

“Neden bavulun burada?”

Miles dairesinin kapısını iterek açtı. “Henüz eve gitmedim,” dedi. Arkasını dönüp eşyalarını koridordan aldı ve benim için kapıyı tuttu.

“Önce benim evime mi geldin?”

Kafasını salladı, sonra spor çantasını kanepeye atıp bavulunu duvara yasladı. “Evet,” dedi ve elimden tutup beni kendisine doğru çekti. “Söylediğim gibi, Tate. Bütün gün bundan başka bir şey düşünmedim.” Gülümsedi ve beni öpmek için başını eğdi.

Güldüm. “Ah, beni özlemişsin,” dedim takılarak.

Geri çekildi. Vücudu gerildi ve sanki ona onu sevdiğimi söylemişim gibi bir tepki verdi.

“Rahatla,” dedim. “Beni özleyebilirsin, Miles. Bu kurallarını bozmuyor.”

Birkaç adım geri çekildi. “Bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu her zamanki gibi konuyu değiştirerek. Arkasını dönüp mutfğa gitti ama tavrı tamamen değişmişti. Duruşu, gülümsemesi ve on gün sonra nihayet beni görmüş olmanın heyecanı kaybolmuştu.

Oturma odasında durup her şeyin paramparça olmasını izledim.

Gerçeklik dalgası çarpmış gibi hissettim ama daha çok bir meteordu.

Bu adam beni özlediğini bile itirafedemiyor.

Onunla ilişkimi ağırdan alırsam, eninde sonunda ona engel olan şey neyse onu aşabileceğini umuyordum. Son birkaç aydır, aramızdaki ilişkinin gelişme biçiminin üs-

tesinden gelemediği ve zamana ihtiyacı olduğu hissine kapılmışım ama artık her şey oldukça netti. Sorun onda değildi.

Bendeydi.

Aramızdaki ilişkiyi idare edemeyen bendim.

“İyi misin?” dedi Miles mutfaktan. Beni görebilmek için dolapların arkasından çıktı. Ona cevap vermemi bekledi, ama vermedim.

“Beni özledin mi, Miles?”

Zırhı tekrar ortaya çıkıp etrafını sardı. Bakışlarını kaçırp mutfığa döndü. “Bu tür şeyler söylemiyoruz, Tate,” dedi. Sertlik sesine geri döndü.

Ciddi miydi?

“Söylemiyor muyuz?” Mutfığa doğru birkaç adım attım. “Miles. Bu sıradan bir söz. Bağlılık anlamına gelmiyor. Sevgi anlamına bile gelmiyor. Arkadaşlar birbirlerine böyle söylerler.”

Mutfaktaki bara yaslanıp sakın bir şekilde bana baktı. “Ama biz hiç arkadaş olmadık. Sana boş bir umut vererek tek kuralını bozmak istemiyorum, o yüzden söyleyemeyeceğim.”

Bana ne olduğunu açıklayamıyordum, çünkü bilmiyordum. Ama sanki beni üzen söylediği ve yaptığı her şey aynı anda içime saplandı. Ona haykırmak istiyordum. Ondan nefret etmek istiyordum. Beni daha önce hiçbir şeyin incitmediği kadar incitebilecek sözleri söylemesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum.

Havanda su dövmekten yorulmuştum.

Onun hakkında her şeyi bilmek istemek beni etkilemiyormuş gibi yapmaktan yorulmuştum.

Her yerde değilmiş gibi yapmaktan yorulmuştum. Her şey. Benim tek varlığım.

“Sana ne yaptı?” diye fısıldadım.

“Yapma,” dedi. Kelime uyarı niteliğindeydi. Bir tehditti.

Gözlerindeki üzüntüyü görmekten ve sebebini bilmekten çok sıkılmışıtm. Söz konusu o olduğunda hangi kelimelerin yasak olduğunu bilmemekten bıkmıştım.

“Anlat bana.”

Bakışlarını kaçırdı. “Evine git, Tate.” Arkasını dönüp tezgâhın kenarını tutarken başı omuzlarının arasına düştü.

“Canın cehenneme.” Arkamı dönüp mutfaktan çıktım. Oturma odasına vardığımda peşimden geldiğini duydum, bu yüzden adımlarımı hızlandırdım. Ön kapıya varıp açtım ama avucu başımın üzerinde kapıyla buluştu ve sertçe kapattı.

Gözlerimi sıkıca kapatıp beni tamamen katledecek sözlerine karşı kendimi hazırladım, çünkü böyle olacağını biliyordum.

Yüzü kulağımanın hemen yanındaydı ve göğsü sırtıma yaslıydı. “Yaptığımız şey bu, Tate. Seks. İlk günden beri sana bunu açıkça belirttim.”

Güldüm, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Arkamı dönüp ona baktım. Geri çekilmedi, o an daha önce hiç görmediğim kadar ürkütücüydü.

“Bunu açıkça belirttiğini mi sanıyorsun?” diye sordum. “Saçmalıyorsun, Miles.”

Henüz hareket etmemişti ama çenesi kasıldı. “Nasıl açıkça belirtmediğini söylersin? İki kural vardı. Bundan daha basit olamaz.”

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi güldüm, sonra tek se-

ferde içimdeki her şeyi ortaya döktüm. “Birini becermekle onunla sevişmek arasında kocaman bir fark var. Bir aydır beni *becermedin*. Her içimde olduğunda, benimle sevişiyorsun. Bunu bana bakışında görebiliyorum. Birlikte olmadığımızda beni özlüyorsun. Sürekli beni düşünüyorsun. On saniyeliğine bile kendi evine uğramadan doğruca beni görmeye geliyorsun. Bu yüzden sakın bana ilk günden itibaren bana karşı açık olduğunu söylemeye kalkma, çünkü sen tanıdığım en kafası karışık adamsın.”

Nefes aldım.

Bir aydır ilk kez nefes alıyormuş gibi hissediyordum kendimi.

Artık söylediklerimle ne yapmak istiyorsa yapabiliirdi. Denemekten yorulmuştum.

Benden birkaç adım geri çekilirken yavaş ve kontrollü bir şekilde nefesini verdi. Suratını buruşturdu ve sanki içinde bir yerde var olduğu belli olan duygularını yüzünden okumamı istemiyormuş gibi bana arkasını döndü. Eliyle hafifçe ensesini tuttu ve bir dakika boyunca o şekilde hareket etmeden kaldı. Ağlamamak ve kendisini toplamak için elinden geleni yapıyormuş gibi yavaş yavaş solumaya başladı. Ne olduğunu anlayınca kalbim sızladı.

Yıkılıyordu.

“Ah, Tanrım,” diye fısıldadı. Sesi tamamen acı doluydu. “Sana ne yapıyorum, Tate?”

Duvara doğru yürüyüp sırtını verdi ve sonra yere çöktü. Dizlerini kendisine doğru çekip dirseklerini üzerine koydu ve hislerine engel olmak için elleriyle yüzünü kapattı. Omuzları sarsılmaya başladı, ama çıt çıkarmıyordu.

Ağlıyordu.

Miles Archer ağlıyordu.

Bu onunla tanıştığım gece de duyduğum, yüreğimi parçalayan ağlamaydı.

Bu yetişkin adam, bu göz korkutucu duvar, bu katı zırh gözlerimin önünde paramparça oluyordu.

“Miles?” diye fısıldadım. Devasa sessizliğine kıyasla sesim güçsüzdü. Yanına gidip önünde diz çöktüm. Kollarımı omuzlarına dolayıp başımı onunkine yasladım.

Ona tekrar ne olduğunu sormadım, çünkü artık bilme-ye korkuyordum.

Otuz İkinci Bölüm

MILES

Altı sene önce

Lisa, Clayton'ı seviyordu.

Babam Clayton'ı seviyordu.

Clayton ailelerimizi düzeltiyordu.

Şimdiden benim kahramanımdı ve henüz iki aylıktı.

Babam ve Lisa gittikten kısa bir süre sonra Ian geldi.

Clayton'ı tutmak istemediğini söyledi ama Rachel onu ikna etti. Daha önce hiç bir bebeği tutmadığı için rahatsız görünüyordu ama onu tuttu.

“Neyse ki, Rachel’a benziyor,” dedi Ian

Ona katılıyordum.

Ian, Rachel’la tanıştıktan sonra ona söylediğim

şeyi Rachel’a söyleyip söylemediğimi sordu.

Neden bahsettiğini bilmiyordum.

Ian güldü. “İlk gün seni sınıfa geçirdikten sonra, oturduğuşu yerden bir fotoğrafını çekti,” dedi Ian ona.

“Bana, ‘Çocuklarımlın annesi olacak’ diye mesaj attı.”

Rachel bana baktı.

Omuzlarımı silkdim.

Utanmışım.

Ian’a böyle söylemem Rachel’in çok hoşuna gitti. Ian’ın ona bunu söylemesi benim de hoşuma gitti.

Doktor içeri girip artık eve gidebileceğimizi söyledi.

Ian her şeyi arabaya taşımama yardım etti ve arabayı hastanenin çıkışına çekti. Rachel’in odasına dönmeden önce

Ian omzuma dokundu. Dönüp ona baktım.

Beni tebrik etmek istediğı hissine kapıldım,
ama bunun yerine bana sadece sarıldı.

Tuhaftı, ama aynı zamanda değildi. Benimle gurur duyması hoşuma gitti. Bana kendimi iyi hissettirdi.

Her şeyi doğru yapıyormuşum gibi.

Ian gitti.

Biz de gittik.

Ben, Rachel ve Clayton.

Ailem.

Rachel’in ön koltukta benimle birlikte oturmasını istedim, ama arka koltukta onunla birlikte olması

hoşuma gitti.

Onu bu kadar çok sevmesine bayılıyordum.

Anne olduktan

sonra ondan daha çok hoşlanmama bayılıyordum.

Onu öpmek istiyordum. Ona tekrar onu sevdiğimi söylemek istiyordum, ama sanırım ona bunu çok fazla söylüyordum. Bunu duymaktan sıkılmasını istemiyordum.

“Bunun için teşekkür ederim, bebeğim,” dedi arka koltuktan.

“O çok güzel.”

Güldüm. “Güzellik kısmından sen sorumlusun, Rachel. Benden aldığı tek şey hayaları.” Kahkaha attı. Fazlasıyla kahkaha attı. “Aman Tanrım, farkındayım,” dedi.

“Çok büyükler.”

İkimiz de oğlumuzun koca hayalarına güldük.

İçini çekti.

“Dinlen,” dedim ona. “İki gündür uyumadın.”

Dikiz aynasında gülümsemesini gördüm. “Ama gözlerimi ondan alamıyorum,” diye fısıldadı.

Gözlerimi senden alamıyorum, Rachel.

Ama durdum, çünkü yaklaşan trafik olması gerektiğinden daha parlaktı. Direksiyonu kavradım.

Çok parlaktı.

Hep ölmeden önceki dakikalarda insanın bütün hayatının gözlerinin önünden geçtiğini duymuştum. Bir bakıma doğruydı.

Ancak, görüntüler belli sırayla ya da rasgele gelmiyordu.

Aklınızda tek bir görüntü belirliyordu ve gördüğünüz ve hissettiğiniz *her şey* o oluyordu. Gözlerinizin önünden geçen şey gerçek hayat değildi. Gözlerinizin önünden geçen şey hayatınız olan insanlardı.

Rachel ve Clayton.

Sadece o ikisi – *bütün hayatım* – gözlerimin önünden geçti.

Ses her şey oldu.

Her şey.
İçimde, dışımda, altımda, üstümda, her yerimdeydi.
RACHEL, RACHEL, **RACHEL**.
Onu bulamıyordum.
CLAYTON, CLAYTON, **CLAYTON**.
Islaktım. Üşüyordum. Başım ağrıyordu.
Kollarım ağrıyordu.
Onu göremiyordum, onu göremiyordum,
onu göremiyordum.
Sessizlik.
Sessizlik.
Sessizlik.
SAĞIR EDİCİ SESSİZLİK.
“Miles!”
Gözlerimi açtım.
Islaktı, ıslaktı, su vardı, ıslaktı.
Arabada su vardı.
Emniyet kemerimi çözüp arkama döndüm.
Elleri bebek koltuğundaydı.
“Miles, yardım et! Sıkıştı!”
Denedim.
Tekrar denedim.
Ama onun da dışarı çıkması gerekiyordu.
Onun da dışarı çıkması gerekiyordu.
Penceremi tekmeleyip camı kırdım.
Bir keresinde bunu bir filmde görmüştüm.
*Pencerelere çok fazla basıncı binmeden dışarı çıkmanın
bir yolu olduğundan emin ol.*
“Rachel, dışarı çık! Onu buldum!”
Bana hayır dedi. Onu dışarı çıkarmaya çalışmaktan vaz-
geçmeyecekti.

Onu bana bırak, Rachel.
Dışarı çıkamıyordu. Emniyet kemeri sıkışmıştı.
Çok dardı. Arabanın koltuğunu bırakıp onun
emniyet kemerine uzandım.
Onu bulduğumda ellerim suyun altındaydı.
Kollarıma vurup beni kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı.
“Önce onu al!” diye bağırdı. “Önce onu çıkar!”
Yapamıyordum.
İkisi de sıkışmıştı.
Sıkışmışsın, Rachel.
Ah, Tanrım.
Korkuyordum.
Rachel korkuyordu.
Su her yerdeydi. Artık onu göremiyordum.
Rachel’ı göremiyordum.
Clayton’ı duyamıyordum.
Tekrar emniyet kemerine uzandım.
Onu üzerinden çıkardım.
Ellerini tuttum.
Penceresi kırılmamıştı.
Benimki kırıktı.
Onu çektim. Benimle mücadele ediyordu.
Benimle mücadele ediyordu.
Benimle mücadele etmeyi bıraktı.
Benimle mücadele et, Rachel.
Mücadele et.
Hareket et.
Biri penceremden içeri uzanıyordu.
“Bana elini ver!” diye bağırdığını duydum.
Su penceremden içeri giriyordu.
Arka koltuk tamamen su altındaydı.

Her yer su içindeydi.
Ona Rachel'in elini verdim. Dışarı çıkmasına yardım etti.

Her yer su içindeydi.
Onu bulmaya çalıştım.
Nefes alamıyordum.
Onu bulmaya çalıştım.
Nefes alamıyordum.
Onu kurtarmaya çalıştım.
Kahramanı olmak istiyordum.
Nefes alamıyordum.

Durdum.
Sessizlik.
Sessizlik.
Sessizlik.
Sessizlik.
Sessizlik.
Sessizlik.
Sessizlik.
Sessizlik.
Sessizlik.

SAĞIR EDİCİ SESSİZLİK.
Ellerimle kulaklarımı örttüm.
Zırhımla kalbimi örttüm.
Tekrar nefes alana kadar öksürdüm.
Gözlerimi açtım. *Bir teknedeydik.*
Etrafıma baktım. *Bir göldeydik.*
Elimi çeneme götürdüm.
Elim kırmızıydı.
Rachel'in saçları gibi kan içindeydi.
Rachel.

Rachel'ı buldum.

Clayton.

Clayton'ı bulamadım.

Ellerimden güç alarak doğrudum ve
teknenin kenarına doğru gittim.

Onu bulmalıyım.

Biri bana engel oldu. Biri beni geri çekti.

Biri bana izin vermedi.

Biri bana artık çok geç olduğunu söylüyordu.

Biri bana üzgün olduğunu söylüyordu.

Biri bana ona ulaşamayacağımızı söylüyordu.

Biri çarpışmanın etkisiyle köprüden aşağı uçtuğumuzu
söylüyordu. Biri bana *çok* üzgün olduğunu söylüyordu.

Rachel'in yanına gittim.

Ona sarılmaya çalıştım ama bana izin vermedi. Haykırı-
yordu.

Hıçkırıyordu. AĞLIYORDU. FERYAT EDİYORDU.

Bana vurdu.

Bana tekme attı.

Onu kurtarmam gerektiğini söyledi.

Ama ikinizi de kurtarmaya çalıştım, Rachel.

"Onu kurtarmalıydın, Miles!" diye bağırdı.

Onu kurtarmalıydın.

Onu kurtarmalıydın.

ONU kurtarmalıyım.

Haykırıyordu.

Hıçkırıyordu. AĞLIYORDU. FERYAT EDİYORDU.

Yine de ona sarıldım.

Bana vurmasına izin verdim.

Benden nefret etmesine izin verdim.

Rachel benden nefret ediyordu.

Yine de ona sarıldım.

Rachel ağlıyordu, ama sessizdi. O kadar şiddetli bir şekilde ağlıyordu ki, boğazından tek bir ses bile çıkmıyordu.

Bedeni ağlıyordu, ama sesi değil.

Mahvoldu.

Mahvoldu.

MAHVOLDU.

Onunla birlikte ağladım. Ağladım, ağladım ve ağladım, ağladık, ağladık ve ağladık.

Mahvoldu.

Artık su her şeydi.

Rachel'a baktım. *Sadece suyu görüyordum.*

Gözlerimi kapattım. *Sadece suyu görüyordum.*

Gökyüzüne baktım. *Sadece suyu görüyordum.*

Canım çok yanıyordu. Bir kalbin bütün dünyanın ağırlığını taşıyabileceğini hiç bilmezdim.

Artık Rachel'ın hayatını güzel kılmıyordum.

Seni mahvettim, Rachel.

Ailem.

Ben, sen ve Clayton.

MAHVOLDU.

Bundan sonra beni sevemezsin, Rachel.

Otuz Üçüncü Bölüm

TATE

Ellerim üzerindeydi, sırtını ovuşturuyor ve saçlarına dokunuyordum. Ağlıyordu ve ona *boş ver* demekten başka söyleyebileceğim bir şey yoktu. Ona bu gece söylediğim her şeyi unutmasını söylemek istiyordum. Ondan bu üzüntüyü almak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum, çünkü olanların önemi olmamalıydı. Ne olmuş olursa olsun, kimse şu an hissettiği gibi hissetmeyi hak etmezdi.

Kollarını yüzünden çektim ve sonra kucağına oturdum. Yüzünü ellerimin arasına alıp yukarı doğru kaldırdım. Gözlerini açmadı. “Bilmek zorunda değilim, Miles.”

Kollarını sırtıma dolayıp yüzünü göğsüme gömdü. Duygularını bastırmaya çalışırken güçlkle aldığı nefesi hızlandı. Kollarımı başının etrafına dolayıp saçlarını öptüm ve sonra geri çekilip yüzüme bakana kadar başının yan tarafına öpücükler kondurdum.

Dünyadaki hiçbir zırh ya da duvar gözlerindeki yıkımı gizleyebilecek kadar kalın değildi. o kadar belirgin ve yoğundu ki, onunla birlikte ağlamamak için nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Sana ne oldu, Miles?

“Bilmek zorunda değilim,” diye fısıldadım tekrar kafamı sallayarak.

Elleri başımın arkasına gitti ve dudaklarını acı verircesine ne sert bir şekilde dudaklarıma bastırdı. Sırtım yere yapışana kadar bana doğru hareket etti. Elleri tişörtümü çekti ve beni çaresizce, ateşle öperken ağzımı gözyaşlarının tadıyla doldurdu.

Acısından kurtulması için beni kullanmasına izin verdim.

Bu şekilde acı çekmeyi bırakması için benden ne yapmamı istiyorsa yapmaya razıyım.

Eli eteğimin altına kaydı. O, iç çamaşırımı aşağı çekerken baş parmaklarımı kot pantolonunun beline sokup pantolonu aşağı indirdim. İç çamaşırımı ayak bileklerime varınca tekmeleyerek çıkardım. O sırada iki elimi tutup başımın üzerinde yere sabitledi.

Alnını alnıma yasladı ama beni öpmedi. Gözlerini kapattı, ama ben gözlerimi açık tuttum. Vakit kaybetmeden bacaklarımın arasına yerleşti. Alnını başımın yan tarafına kaydırıdıktan sonra yavaşça içime girdi. Tamamen girdiğinde nefesini vererek acısının bir kısmını serbest bıraktı. Az önce yaşadığı korku her neyse, zihni ondan uzaklaştı.

Dışarı çıktı ve bu kez bütün gücüyle tekrar içime girdi. Canım yandı.

Acını bana ver, Miles.

“Tanrım, Rachel,” diye fısıldadı.

Tanrım, Rachel...

Rachel, Rachel, Rachel.

Bu kelime zihnimde tekrar edip durdu.

Tanrım.

Rachel.

Başımı ondan ters tarafa doğru çevirdim. Bu yaşadığım en kötü acıydı. Kesinlikle en kötüsüydü.

Ne söylediğini anlayınca vücudu anında içimde hareketsiz kaldı.

“Tate,” diye fısıldadı aramızdaki sessizliği bozarak. “Tate, çok üzgünüm.”

Kafamı salladım ama gözyaşlarıma engel olamadım. İçimde bir yerde bir şeyin katılaştığını hissettim. Bir zamanlar sıvı olan bir şey tamamen dondu ve o an ne olduğunu anladım.

O isim.

Bu her şeyi açıklıyordu. Asla geçmişine sahip olamayacaktım, çünkü geçmişine *o* kız sahipti.

Geleceğine de sahip olmayacaktım, çünkü ondan başka birine geleceğini vermeyi reddediyordu.

İçimden çıkmaya çalıştı, ama bacaklarımı bacaklarının etrafında kastım. Yanağıma doğru nefesini verdi. “Tanrı’ya yemin ederim ki, Tate. Onu düşünmüyordum – ”

“Sus,” diye fısıldadım. Az önce olanları savunduğunu duymak istemiyordum. “Sadece bitir, Miles.”

Başımı kaldırıp bana baktı. Taze gözyaşlarının ardında gizlenen özrünü gün gibi açık bir şekilde görebiliyordum. Sözlerim onu tekrar sarstığı için mi, yoksa ikimiz de bunun son olduğunu bildiğimiz için miydi bilmiyorum, ama kalbi yine kırılmış gibi görünüyordu.

Tabii bu mümkünse.

Gözlerinden süzülen bir damla yaş yanağıma düştü. Aşağı doğru süzülüp kendi gözyaşına karıştığını hissettim.

Tek istediğim bunun bitmesiydi.

Elimi başının arkasına sarıp dudaklarını dudaklarıma doğru çektim. Artık içimde hareket etmiyordu, bu yüzden sırtıma kavis vererek kalçalarımı sertçe ona doğru bastırdım. Ağzıma doğru inleyip içimde bir kez hareket ettikten sonra tekrar durdu. “Tate,” dedi dudaklarıma doğru.

“Bitir şunu, Miles,” dedim gözyaşları içinde. “Bitir.”

Avucunu yanağıma koyup dudaklarını kulağıma bastırdı. Artık ikimiz de şiddetli bir şekilde ağlıyorduk ve onun için bundan daha fazlası olduğumu görebiliyordum. Öyle olduğumu *biliyordum*. Beni sevmeyi ne kadar istediğini hissedebiliyordum, ama ona engel olan şey her neyse fethedemeyeceğim kadar büyüktü. Kollarımı boynuna doladım. “Lütfen,” diye yalvardım ona. “*Lütfen*, Miles.” Ağlıyor ve bir şey için yalvarıyordum, ama ben bile artık ne olduğunu bilmiyordum.

Bana doğru hamle yaptı. Bu kez daha sertti. O kadar sertti ki, ondan kayarak uzaklaşınca kollarını omuzlarımin altına sokup ellerini yukarıda kenetledi ve beni sabit tutarken tekrar tekrar hamle yaptı. Her hareketiyle ikimizi de inleten sert, uzun ve derin hamleler.

“Daha sert,” diye yalvardım.

Daha sert hamle yaptı.

“Daha hızlı.”

Daha hızlı hareket etti.

İkimiz de gözyaşlarımızın arasında güçlkle nefes alıyorduk. Yoğundu. Üzücüydü. Yıkıcıydı.

Çirkindi.

Bitmişti.

Vücudu üzerimde hareketsiz kalır kalmaz, onu omuzlarından ittim. Üzerimden yuvarlandı. Doğrulup gözyaşlarını ellerime sildikten sonra kalkıp iç çamaşırımı çektim. Parmaklarını ayak bileğime doladı. Onunla tanıştığım ilk gece aynı bileğime doladığı parmaklarını.

“Tate,” dedi, sesi *her şeye* doluydu. Her duygu ağzından çıkan isminin her harfine dolandı.

Elinden kurtuldum.

Kapıya doğru yürürken onu hâlâ içimde hissediyordum. Dudaklarının tadı hâlâ dudaklarımdaydı. Hâlâ gözyaşlarını yanağımnda hissediyordum.

Kapıyı açıp dışarı çıktım.

Kapıyı arkamdan kapattım, bu yaptığım en zor şeydi.

Üç adım atıp daireme bile dönemedim.

Koridora yığıldım.

Sıvılaşmıştım.

Gözyaşlarından başka bir şey değildim.

Otuz Dördüncü Bölüm

MILES

Altı sene önce

Eve gittik. *Kendi* evimize değil.

Rachel, Lisa'yı istiyordu. Rachel'ın annesine ihtiyacı vardı.

Benim de babama ihtiyacım vardı.

Her gece ona sarıldım. Her gece ona üzgün olduğumu söyledim. Her gece sadece ağladık

Nasıl bu kadar kusursuz olduğunu anlamıyordum. Hayatın, sevginin ve insanların nasıl bu kadar kusursuz ve güzel olduğunu anlamıyordum.

Ama değildi. Çok çirkindi.

Hayat, sevgi ve insanlar çirkinleşmişti.

Her şey su olmuştu.

Bu gece farklıydı. Üç haftadır ilk kez ağlamıyordu. Yine

de ona sarıldım. Ağlamadığı için mutlu olmam gerekirdi ama bu beni korkutuyordu. Gözyaşları bir şey hissettiği anlamına geliyordu. Hissettiği şey yıkım olsa da, *bir şey* sayılırdı. Bu gece hiç gözyaşı yoktu.

Yine de ona sarıldım. Ona bir kez daha üzgün olduğumu söyledim.

Bana asla önemi yok demedi.

Bana asla bunun benim suçum olmadığını söylemedi.

Bana asla beni affettiğini söylemedi.

Ama bu gece beni öptü. Beni öptü ve tişörtünü çıkardı. Benden onunla sevişmemi istedi. Ona bunu yapmamamız gerektiğini söyledim. Ona iki hafta daha beklememiz gerektiğini söyledim. Konuşmayı bırakmam için beni öpmeye başladı.

Onu öperek karşılık verdim.

Rachel beni yine seviyordu.

Sanırım.

Beni seviyormuş gibi öpüyordu.

Ona karşı nazik davrandım.

Ağırdan aldım.

Beni seviyormuş gibi tenime dokunuyordu.

Canını yakmak istemiyordum.

Ağlıyordu.

Lütfen ağlama, Rachel.

Durdum.

Bana durmamamı söyledi.

Bana bitirmemi söyledi.

Bitirmek.

Bu kelimeden hoşlanmadım.
Sanki bu bir işmiş gibi.
Onu tekrar öptüm.
Bitirdim.

Miles,
Rachel bana bir mektup yazmıştı.
Üzgünüm.
Hayır.
Bunu yapamayacağım. Çok üzülüyorum.
Hayır, hayır, hayır.
Annem beni Phoenix'e geri götürüyor. İkimiz de orada kalacağız. Her şey, onların arası bile çok karışık. Babanın haberi var.
Clayton aileleri bir araya getirmişti.
Miles aileleri ayırmıştı.
Kalmaya çalıştım. Seni sevmeye çalıştım. Sana her baktığımda, onu görüyorum. Her şey o oldu. Kalırsam, her şey her zaman o olacak. Bunu biliyorsun. Anlayacağını biliyorum. Seni suçlamalıyım.
Ama suçluyorsun.
Çok üzgünüm.
Beni sevmeyi bir mektupla mı bırakıyorsun, Rachel?
Sevgilerle,
Hissediyordum. Bütün çirkin yanlarını. Gözeneklerimdeydi. Damarlarımdaydı. Anılarımdaydı. Geleceğimdeydi.
Rachel.
Aşkın çirkin ve güzel yanları arasındaki fark güzel yanın çok daha hafif olmasıydı. İnsana süzülüyormuş gibi hissettiriyordu kendini. Sizi havaya kaldırıyordu. Taşıyordu.

Aşkın güzel yanı sizi dünyanın geri kalanının üstünde tutuyor. Sizi kötü şeylerin o kadar tepesinde tutuyor ki, aşağı bakıp, *Vay canına. Burada olduğuma çok mutluyum*, diye düşünüyorsunuz.

Bazen aşkın güzel yanları Phoenix'e geri taşınyordu.

Aşkın çirkin yanları Phoenix'e taşınamayacak kadar çirkindi. Aşkın çirkin yanları sizi havaya kaldırmıyor.

Sizi

Y

E

R

E

seriyor.

Sizi dibe batırıyor.

Boğuyor.

Yukarı bakıp, *Keşke orada olsam*, diye içinizden geçiriyorsunuz.

Ama değilsiniz.

Çirkin aşk *oluveriyorsunuz*.

Sizi *tüketiyor*.

Her şeyden nefret etmenize neden oluyor.

Bütün güzel yanların buna değmeyeceğini anlamanızı sağlıyor. Güzel kısımlar olmayınca, *bunu* hissetme riskine asla girmiyorsunuz.

Çirkinliği hissetme riskine asla girmiyorsunuz.

Böylece vazgeçiyorsunuz. Her şeyden vazgeçiyorsunuz. Bir daha, ne olursa olsun, sevmek istemiyorsunuz, çünkü hiçbir aşkın çirkin aşkı tekrar yaşamaya değmeyeceğini biliyorsunuz.

Bir daha asla kimseyi sevmeme izin vermeyeceğim, Rachel.

Asla.

Otuz Beşinci Bölüm

TATE

“Son sefer,” dedi Corbin kalan iki kutuyu alırken.

Corbin’e yeni evimin anahtarını verdim. “Son kez etrafa göz gezdirip seninle orada buluşurum.” Corbin’e kapıyı açtım ve daireden çıktık. Koridorun karşısına bakakaldım.

Geçen haftadan beri onu ne görmüş ne de onunla konuşmuştum. Bencilce gelip özür dilemesini umuyordum, ama ne için özür dileyecekti ki? Bana hiçbir zaman yalan söylememişti. Döndüğü hiçbir sözü dile getirmemişti.

Sadece konuşmadığı anlarda bana karşı dürüst değildi. Bana baktığında ve gözlerindeki duyguların dile getirdiğinden çok daha fazlası olduğunu düşündüğüm anlarda.

Kendi hislerime uyum sağlamaları için onları benim uydurduğum artık çok açıktı. Gözlerinin ardında arada sırada ortaya çıkan duygular anlaşılan hayal gücümün bir oyunuydu. Umudumun bir parçasıydı.

Her şeyi topladığımdan emin olmak için daireye son kez göz gezdirdim. Dışarı çıkınca, Corbin kapıyı arkamdan kilitledi, hareketlerim aşına olmadığı bir şeyin etkisindeydi.

Bunun cesaret mi yoksa çaresizlik mi olduğunu bilmiyordum, ama yumruğumu sıkıp kapısını tıklattım.

Kendi kendime on saniye içinde kapıyı açmazsa asansöre kaçabileceğimi söyledim.

Ne yazık ki, yedinci saniyede açıldı.

Kapı iyice açılırken düşüncelerim mantığımla mücadele etmeye başladı. Mantiğım kazanıp kaçıp gitmeden önce, Ian kapıda belirdi. Karşısında beni görünce, gözlerindeki kayıtsızlığın yerini anlayış aldı.

“Tate,” dedi gülümseyerek. Bakışları Miles’ın yatak odasına kaydıktan sonra bana çevirdiğini fark ettim. “Onu çağdırmama izin ver,” dedi.

Kafamı sallarken kalbimin itiraz ettiğini ve karnımdan yere doğru süzüldüğünü hissettim.

“Tate kapıda,” dediğini duydum Ian’ın. Herhangi bir ipucu bulabilmek için her kelimeyi, her heceyi irdeliyordum. Bunu söylerken gözlerini devirip devirmediğini ya da umutla söyleyip söylemediğini bilmek istiyordum. Miles’ın kapısının önünde olmam konusunda ne hissettiğini bilen biri varsa, o Ian’dı. Ne yazık ki, Ian’ın sesi Miles’ın varlığım hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir şey ele vermiyordu.

Ayak sesleri duydum. Sesler oturma odasına yaklaşıpken dikkatle irdeledim. Aceleci ayak sesleri miydi? Tereddütlü müydü? Kızgın mıydı?

Kapıya varınca bakışlarımı ayaklarına çevirdim.

Bu hiçbir işime yaramadı. O an çok ihtiyacım olan özgüveni bulmamı sağlayacak hiçbir ipucu göremiyordum.

Sözlerimin boğuk ve güçsüz çıkacağından emindim, ama yine de kendimi konuşmaya zorladım. “Gidiyorum,” dedim hâlâ ayaklarına bakarak. “Sadece veda etmek istedim.”

Fiziksel *ya da* sözlü bir tepki vermedi. Gözlerim nihayet gözlerine bakacak cesareti buldu. Yüzündeki katı ifadeyi görünce geri çekilmek istedim ama kalbime takılıp düşmekten korkuyordum.

Düştüğümü görmesini istemiyordum.

Kapısını tıklatma kararımın verdiği pişmanlık kısa yanıttıyla beni iyice tüketti.

“Güle güle, Tate.”

Otuz Altıncı Bölüm

MILES

Günümüz

Gözlerini nihayet gözlerime çevirecek cesareti kendinde buldu, ama onu görmemeye çalıştım. Ona gerçekten baktığımda, bu bana çok fazla geliyordu. Her onunla birlikte olduğumda, gözleri, dudakları, sesi ve gülümsemesi kırabileceği, ele geçireceği ve fethedeceği bütün hassas noktalarımı buluyordu. Her yanında olduğumda, bununla mücadele etmem gerekiyordu, bu yüzden bu kez onu gözlerimle görmemeye çalıştım.

Veda etmek için geldiğini söyledi, ama karşımda olmasının sebebi bu değildi ve o da bunu biliyordu. Ona âşık olmamasını söylememe rağmen bana âşık olduğu için buradaydı. Hâlâ sevgisine karşılık verebileceğimi düşündüğü için buradaydı.

Karşılık vermek istiyorum, Tate. Seni sevmeyi çok istiyorum ama bu canımı çok yakıyor.

Ona veda ederken kendi sesim bana yabancı geldi. Sözlerimin ardındaki duygusuzluk nefret olarak algılanabilirdi. Ancak yansıtmaya çalıştığım duygusuzluk ve gitmemesi için ona yalvarma isteğimle arasında dağlar kadar fark vardı.

Hemen bakışlarını yere çevirdi. Verdiğim karşılığın onu mahvettiğini görebiliyordum, ama ona yeterince boş umut vermiştim. Bana yaklaşmasına her izin verdiğimde, onu ittiğimde daha çok üzümüş oluyordum.

Ama onun adına üzülmem zordu, çünkü üzülse bile gerçek acının ne olduğunu bilmiyordu. Benim tattığım şekilde tatmamıştı. Ben acıyı canlı tutuyordum. Onu faal tutuyordum. Yaşadıkça onu daha da geliştiriordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra bana biraz kırmızı ve sulu gözlerle baktı. "Sahip olmana izin verdiğinden çok daha fazlasını hak ediyorsun." Ayak parmaklarının ucunda doğrulup ellerini omuzlarıma koydu ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Güle güle, Miles."

Arkasını dönüp asansöre doğru yürürken, Corbin dışarı çıkıp onunla buluştu. Bir elini kaldırıp gözyaşlarını sildiğini gördüm.

Uzaklaşmasını izledim.

Kapımı kapattım, gitmesine izin verdiğim için biraz olsun rahatlamış olmayı bekliyordum. Aksine, kalbimin hissetmeyi bildiği tek tanıdık duyguyla baş başa kaldım: *acı*.

"Sen lanet olası bir aptalsın," dedi Ian arkamdan. Arkamı döndüm, kanepenin koluna oturmuş, bana bakıyordu. "Neden peşinden gitmiyorsun?"

Çünkü bu histen nefret ediyorum, Ian. İçimde uyandırdığı her şeyden nefret ediyorum, çünkü içimi son altı senedir kaçırdığım her şeyle dolduruyor.

“Bunu neden yapayım ki?” diye sordum odama doğru giderken. Ön kapı tıklatılınca duraksadım. Bıkkınlıkla nefesimi verdikten sonra tekrar kapıya döndüm, onu ikinci kez reddetmek zorunda kalmayı istemiyordum. Ama gerekirse bunu yapacaktım. Onu daha fazla üzecek şartları ortaya dökmem gerekse bile, artık bittiğini kabul etmesi gerekiyordu. Fazla ileri gitmesine izin vermiştim. Lanet olsun, bu şekilde biteceğini ikimiz de bildiğimiz için bunun olmasına hiç izin vermemem gerekirdi.

Kapıyı açtım ama Tate yerine Corbin’i karşımda buldum. Kız kardeşi yerine karşımda o durduğu için rahatlamam gerekirdi ama yüzündeki öfkeli ifade rahatlamamı imkânsız kılıyordu.

Tepki göstermeme fırsat kalmadan, yumruğu ağzımla buluştu ve kanepeye doğru geri geri sendeledim. Ian düşüşümü hafifletti ve dengemi kazandıktan sonra tekrar kapıya doğru döndüm.

“Bu da ne demek oluyor, Corbin?” diye bağırdı Ian. Karşılık vermek isteyeceğimi düşünerek beni tutuyordu.

Vermeyecektim. Bunu hak etmiştim.

Corbin bir ona bir bana baktı ve en sonunda bana odaklandı. Yumruğunu göğsüne doğru yaklaştırıp diğer eliyle ovuşturdu. “Bunu daha önce yapmam gerektiğini hepimiz biliyoruz.” Kapının tokmağını kavrayıp kapattı ve koridor-da gözden kayboldu.

Ian’ın ellerinden kurtuldum ve elimi dudağıma götürdüm. Parmaklarımı geriye çektiğimde kan içindeydiler.

“Şimdi ne olacak?” dedi Ian umutla. “Şimdi peşinden gidecek misin?”

Ona dik dik baktıktan sonra arkamı dönüp odama gittim.

Ian kahkaha attı. *Sen lanet olası bir aptalın tekisin*, diyen türden bir kahkahaydı. Ama bunu çoktan söylemişti, bu yüzden bir nevi kendisini tekrarlıyordu.

Beni yatak odama kadar takip etti.

Konuşacak havada değildim. Neyse ki, insanları görmeden onlara nasıl bakacağımı biliyordum.

Yatağıma oturdum, odama girip kapıya yaslandı. “Bundan sıkıldım, Miles. Altı yıldır senin yerine ortalıkta bir zombinin dolaşmasını izliyorum.”

“Ben bir zombi değilim,” dedim tekdüze bir sesle. “Zombiler uçamaz.”

Ian gözlerini devirdi, anlaşılan şaka kaldırarak halde değildi. Bu iyi bir şeydi, çünkü ben de şaka yapacak halde değildim.

Bana dik dik bakmaya devam edince orada değilmiş gibi yapmak için telefonumu alıp yatağıma uzandım.

“O gölde boğulduğun gecedен beri sana hayat veren ilk şey o.”

Canını yakacaktım. Eğer bir an önce gitmezse, canını fena yakacaktım.

“Çık dışarı.”

“Hayır.”

Ona baktım. Ve onu *gördüm*. “Çık dışarı, Ian.”

Masama yürüyüp sandalyeyi çekti ve oturdu. “Canın cehenneme, Miles,” dedi. “İşim bitmedi.”

“Çık dışarı!”

“Hayır!”

Onunla mücadele etmeyi bıraktım. Kalkıp dışarı çıktım.

Beni takip etti. “Sana bir soru sormama izin ver,” dedi oturma odasına kadar beni takip ederek.

“Sonra gidecek misin?”

“Tamam.”

Birkaç dakika sessizce beni süzdü.

Ona zarar vermeden gitmesi için sabırla sorusunu sormasını bekledim.

“Ya biri sana o geceyi hafızandan tamamen silebileceklerini, ama bu sırada bütün güzel şeyleri de silmek zorunda olacaklarını söyleseydi? Rachel’la olan bütün anlarını. Her kelimeyi, her öpücüğü, *her seni seviyorum*’u. Ne kadar kısa olursa olsun, oğlunla geçirdiğin her anı. Rachel’in onu kollarında tuttuğunu gördüğün ilk anı. Onu *tuttuğun* ilk anı. Ağladığını ya da uykuya daldığını gördüğün ilk anı. Hepsini. Sonsuza kadar sileceklerini. Biri sana çirkin şeylerden kurtulabileceğini, ama diğer şeyleri de kaybedeceğini söyleseydi...bunu yapar mıydın?”

Bana daha önce hiç sorulmayan bir şeyi sorduğunu sanıyordu. Hayatımın her lanet olası gününü bu tür şeyleri düşünmeden geçirdiğimi mi sanıyordu?

“Soruna cevap vermek zorunda olduğumu söylemedin. Sorup soramayacağını sordun. Şimdi gidebilirsin.”

Ben çok kötü bir insanım.

“Yanıt veremezsin,” dedi. “Evet diyemezsin.”

“Hayır da diyemem,” dedim. “Tebrikler, Ian. Beni şaşırttın. Güle güle.”

Odama doğru yürümeye başladım ama tekrar adımlı

söyledi. Durup ellerimi belime koydum ve başımı düşürdüm. Neden pes etmiyordu? Altı sene olmuştu. O gecenin beni bu hale getirdiğini bilmesi gerekirdi. Değişmeyeceğimi bilmesi gerekirdi.

“Sana bunu birkaç ay önce sormuş olsaydım, soru ağzımdan çıkmadan evet derdin,” dedi. “Yanıtın hep evet oldu. O geceyi tekrar yaşamamak için her şeyden vazgeçerdin.”

Arkamı döndüm, kapıya doğru yürüyordu. Kapıyı açtıktan sonra duraksayıp tekrar bana döndü. “Eğer birkaç ay Tate’le birlikte olmak, o acıyı *belki* diye yanıtlayabileceğin kadar katlanabilir kılıyorsa, onunla birlikte bir ömrün sana ne yapacağını bir düşün.”

Kapıyı kapattı.

Gözlerimi kapattım.

Bir şey oldu. İçimde bir şey. Sanki sözleri kalbimin etrafını saran buzulda bir çığ yarattı. Kocaman katı buz parçalarının Tate’le tanıştığım andan beri kopan diğer parçaların arasına katıldığımı hissettim.

Asansörden inip Kap’ın yanındaki boş sandalyeye yürüdüm. Göz temasıyla bile varlığımı kabul etmedi. Lobide çıkışa doğru bakıyordu.

“Gitmesine izin verdin,” dedi sesindeki hayal kırıklığını saklamaya gerek duymadan.

Karşılık vermedim.

Elleriyle sandalyesini iterek oturuş şeklini değiştirdi. “Bazı insanlar...yaşlandıkça akıllanırlar. Ne yazık ki, bir-

çok insan sadece yaşlanır.” Dönüp bana baktı. “Sen yaşlanan insanlardan birisin, çünkü doğduğun gün olduğun kadar aptalsın.”

Kap beni bunun olacağını bilecek kadar tanıyordu. Ben doğmadan önceden beri babamın binalarının bakımıyla ilgilendiği için beni hayatım boyunca tanımıştı. Öncesinde, büyükbabam için aynı işi yapıyordu. Bu benim ve ailem hakkında benden daha çok şey bildiğini neredeyse garantiliyordu. “Bu olmak zorundaydı, Kap,” dedim altı senedir bana ulaşan tek kızın gitmesine izin vermiş olmama bahane göstererek.

“Olmak zorundaydı, demek?” diye homurdandı.

Onu tanıdığım ve burada onunla sohbet ederek geçirdiğim geceler boyunca bir kez olsun aldığı kararlar hakkında fikrini belirtmemişti. Rachel’dan sonra seçtiğim hayatı biliyordu. Arada sırada bana akıllıca şeyler söylerdi ama asla fikrini belirtmezdi. Tate’le olan durumum hakkında aylarca konuşup durmamı dinlemiş, her zaman sessizce oturup sabırla anlattıklarımı kulak vermiş ama asla tavsiye vermemişti. Onu bu yüzden seviyordum.

Ama bunun değişmek üzere olduğunu hissediyordum.

“Bana nutuk atmadan önce, Kap,” dedim devam etmesine fırsat tanımadan. “Gitmesinin onun için daha iyi olacağını biliyorsun.” Dönüp ona baktım. “Bunu biliyorsun.”

Kap kafasını sallayarak güldü. “Orası kesin.”

Kulaklarıma inanamıyormuş gibi ona baktım. *Az önce bana katılmış mıydı?*

“Doğru kararı verdiğimi mi söylüyorsun?”

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra hızla nefesini verdi. Düşüncelerini paylaşmak istemiyormuş gibi ifadesi buruş-

tu. Sandalyesine rahatça yerleşip kollarını göğsünün üzerinde gevşek bir şekilde birleştirdi. “Sorunlarına asla karışmayacağıma karar verdim, evlat, çünkü bir adamın nasihat vermesi için neden bahsettiğini çok iyi bilmesi gerekir. Ve Tanrı biliyor ki, seksen senelik ömrümde senin yaşadığın gibi bir şey yaşamadım. Onun nasıl bir şey olduğuna ya da sana ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. O geceyi düşünmek bile içimi acıtıyor, bu yüzden senin de içini, yüreğini, kemiklerini ve ruhunu acıttığını biliyorum.”

Gözlerimi kapatırken kulaklarımı kapatabilmeyi diledim. Bunu duymak istemiyordum.

“Hayatındaki kimse sen olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Ben bilmiyorum. Baban bilmiyor. Arkadaşların bilmiyor. Tate bile bilmiyor. Ne hissettiğini bilen, senin gibi acı çeken tek bir kişi var. O çocuğu senin kadar özleyen tek bir ebeveyn var.”

Gözlerimi sıkıca kapatmışım ve bu konuşmayı bitirebilmek için elimden geleni yapıyordum ama kalkıp uzaklaşmamak için bütün gücüme başvurmam gerekiyordu. Konuyu Rachel’a getirmeye hiç hakkı yoktu.

“Miles,” dedi kısık bir sesle. Onu ciddiye almamı istiyormuş gibi sesinde bir kararlılık vardı. Onu her zaman ciddiye alırdım. “O kızın mutlu olma şansını elinden aldığına inanıyorsun ve o geçmişle yüzleşene kadar asla hayatına devam edemeyeceksin. Ölene kadar her gün o geceyi yaşayacaksın, tabii gidip iyi olduğunu kendi gözlerinle görmediğin sürece. Belki o zaman senin de mutlu olmaya hakkın olduğunu anlarsın.”

Öne doğru eğilip ellerimi yüzümde gezdirdikten sonra dirseklerimi dizime koyup aşağı baktım. Gözümünden sü-

zlen bir damla yaşın ayaklarımın altında yere düşmesini izledim. “Ya iyi değilse, ne olacak?” diye fısıldadım.

Kap öne doğru eğilip ellerini dizlerinin arasında kenetledi. Dönüp ona baktım, onu tanıdığım yirmi dört sene içinde ilk kez gözlerini yaşlı görüyordum. “O zaman sanırım hiçbir şey değişmeyecek. Onun hayatını mahvettiğin için güzel bir hayat hak etmediğini düşünmeye devam edebilirsin. Sana yeniden bir şeyler *hissettiren* her şeyden kaınabilirsin.” Bana doğru eğilip sesini alçalttı. “Geçmişle yüzleşmenin seni korkuttuğunu biliyorum. Bu herkesi korkutur. Ama bazen bunu kendimiz için yapmayız. Kendimizden *daha çok* sevdiğimiz insanlar için yaparız.”

Otuz Yedinci Bölüm

RACHEL

“Brad!” diye bağırdım. “Kapıda biri var!” Bulaşık havlusunu alıp ellerimi kuruladım.

“Bakıyorum,” dedi mutfaktan geçerken. Annemin beğenmeyeceği hiçbir şey olmadığından emin olmak için mutfığa hızla göz attım. Tezgâhlar temizdi. Yerler temizdi.

Elinden geleni ardına koyma, anne.

“Burada bekleyin,” dedi Brad kapıdaki her kimse.

Burada bekleyin mi?

Brad anneme böyle söylemezdi.

“Rachel,” dedi Brad mutfağın girişinden. Ona doğru döner dönmez gerildim. Yüzündeki ifadeyi nadiren görmüştüm. Hazırlıklı olmayı gerektiren türden bir ifaneydi. Duymak istemediğim ya da beni incitmesinden korktuğu bir şey söyleyeceği zaman bu ifadeyi takınırdı. Aklıma hemen annem geldi ve endişeye kapıldım.

“Brad,” diye fısıldadım. “Ne oldu?” Yanımdaki tezgâhı tutuyordum. Eskiden içimde yaşayan ve nefes alan, ama artık sadece arada sırada beni yoklayan o tanıdık korku belirdi.

Şimdi, kocam duymayı istediğimden emin olmadığı bir şeyi bana söylemeye çekindiğinde olduğu gibi. “Burada seni görmek isteyen biri var,” dedi.

Brad’i kimin bu kadar endişelendirebileceğini bilmiyordum. “Kim?”

Yavaşça bana doğru yürüdü ve yanıma varınca yüzümü ellerinin arasına aldı. Düşmemem için beni tutmaya çalışıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. “Miles.”

Hareket etmedim.

Düşmedim, ama Brad yine de beni ayakta tuttu. Kollarını bana dolayıp beni göğsüne doğru çekti.

“Neden burada?” Sesim titredi.

Brad kafasını salladı. “Bilmiyorum.” Geri çekilip bana baktı. “İstersen ona gitmesini söylerim.”

Hemen kafamı salladım. Bunu ona yapamazdım. Phoenix’e kadar gelmişken, yapamazdım.

Neredeyse yedi sene geçmişken.

“Birkaç dakika yalnız kalmak ister misin? Onu oturma odasına alabilirim.”

Bu adamı hak etmiyordum. Onsuz ne yaparım bilmiyordum. Miles’la olan geçmişimi biliyordu. Yaşadığımız her şeyi biliyordu. Ona bütün hikâyeyi anlatmam biraz zaman almıştı. Tüm bunları bilmesine rağmen hâlâ karşımda durmuş, onun dışında sevdiğim tek adamı evimize kabul etmeyi teklif ediyordu.

“Ben iyiyim,” dedim ona, iyi olmama rağmen. Miles’ı

görmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “*Sen iyi misin?*”

Kafasını salladı. “Üzgün görünüyor. Bana kalırsa onunla konuşmalısın.” Öne doğru eğilip alnımdan öptü. “Antrede. Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım.”

Kafamı salladıktan sonra onu öptüm. Onu sertçe öptüm.

O uzaklaşırken mutfakta sessizce durdum, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde atıyordu. Derin bir nefes aldım ama bu beni sakinleştirmeye yetmedi. Ellerimi tişörtüme silip antreye doğru yürüdüm.

Miles’in sırtı bana dönüktü, sanki benim onu görmeye korktuğum gibi o da arkasını dönüp beni görmeye korkuyordu.

Dikkatle döndü. Yavaşça. Birden onunla göz göze geldim.

Altı sene olduğunu biliyordum ama bu altı sene içinde nasıl olduysa hiç değişmeden tamamen değişmişti. Hâlâ Miles’tı, ama artık bir adam olmuştu. Bu bana onun ne gördüğünü düşündürdü, onu terk ettiğim günden beri beni ilk kez görüyordu.

“Merhaba,” dedi dikkatle. Sesi farklıydı. Artık genç bir erkeğin sesi değildi.

“Merhaba.”

Bakışları antrede dolaşırken onunla olan göz temasımı kaybettim. Evime bakıyordu. İçinde onu görmeyi hiç ummadığım evime. İkimiz de bir belki iki dakika boyunca sessizce durduk.

“Rachel, ben...” Tekrar bana baktı. “Neden burada olduğumu bilmiyorum.”

Ben biliyorum.

Bunu gözlerinde görebiliyordum. Birlikteyken o gözleri çok iyi tanı mı ş tım. Bütün düşüncelerini biliyordum. Bütün hislerini. Nasıl hissettiğini gizleyemiyordu, çünkü çok fazla şey hissediyordu. Her zaman çok fazla şey hissetmişti.

Buradaydı, çünkü bir şeye ihtiyacı vardı. Ne olduğunu bilmiyordum. Yanıtlara mı? Son bir konuşmaya mı? Bunun için şimdiye kadar beklemesine sevindim, çünkü nihayet ona bunu vermeye hazırdım.

“Seni görmek güzel,” dedim ona.

Seslerimiz güçsüz ve ürkekti. Ayrıldığınızda geçerli olan şartlardan daha farklı şartlar altında birini ilk kez görmek tuhaftı.

Bu adamı sevmiştim. Onu bütün kalbim ve ruhumla sevmiştim. Onu Brad’i sevdiğim gibi sevmiştim.

Ondan nefret de etmiştim.

“İçeri gel,” dedim oturma odasına doğru işaret ederek. “Konuşalım.”

Oturma odasına doğru tereddütlü bir şekilde iki adım attı. Arkamı dönüp beni takip etmesine izin verdim.

İkimiz de kanepede oturduk. Rahatına bakmadı. Aksine, kanepenin kenarına oturup öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine yasladı. Etrafına bakıyor, bir kez daha evimi, hayatımı dikkatle süzüyordu.

“Cesursun,” dedim. Devam etmemi bekliyormuş gibi bana baktı. “Bunu düşündüm, Miles. Seni tekrar görmeyi. Ben sadece...” Yere baktım. “Yapamadım.”

“Neden?” dedi neredeyse anında.

Tekrar gözlerinin içine baktım. “Bugüne kadar sen ne-

den yapmadıysan, o yüzden. Ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz.”

Gülümsedi, ama bu Miles’in sevdiğim gülümsemelelerinden biri değildi. Bu temkinli bir gülümsemeydi ve ona bunu benim yapıp yapmadığımı merak ettim. Bütün üzgün yanlarından benim sorumlu olup olmadığını. Artık çok fazla üzgün yanı vardı.

Sehpadan Brad ve benim bir fotoğrafımızı aldı. “Onu seviyor musun?” diye sordu fotoğrafa bakmaya devam ederek. “Beni sevdiğin gibi?” Kızgın ya da kıskanç bir şekilde sormuyordu. Meraklı bir şekilde soruyordu.

“Evet,” diye yanıtladım. “Seni sevdiğim kadar seviyorum.”

Fotoğrafı sehpaı bıraktı ama bakmaya devam etti.

“Nasıl?” diye fısıldadı. “Bunu nasıl yaptın?”

Sözleri gözlerimin dolmasına neden oldu, çünkü bana ne sorduğunu çok iyi biliyordum. Ben de Brad’le tanışana kadar birkaç sene boyunca kendime aynı soruyu sormuştum. Birini tekrar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Birini tekrar sevmeyi *isteyebileceğimi* sanmıyordum. Neden bir insan kendisini ölümü kıskanmasına neden olabilecek türden bir acıyı geri getirebilecek bir duruma sokmak istesin ki?

“Sana bir şey göstermek istiyorum, Miles.”

Kalkıp eline uzandım. Bir süre elimi temkinli bir şekilde izledikten sonra tutmayı kabul etti. Parmakları parmaklarıma dolandı ve ayağa kalkarken elimi sıktı. Yatak odasına doğru ilerledim ve hemen arkamdan beni takip etti.

Yatak odasının kapısına vardık ve parmaklarımızın kapının tokmağı üzerinde durdu. Kalbim ağırlaştı. Duygular ve

yaşadığımız her şey yüzeye çıktı, ama ona yardım etmek istiyorsam, bu duyguların yüzeye çıkmasına izin vermem gerektiğini biliyordum. Kapıyı iterek açtım ve içeri girip Miles'ı arkamdan çektim.

İçeri girer girmez, elimi tutan parmaklarının kasıldığını hissettim. "Rachel," diye fısıldadı. Sesi bunu yapmamam için bana yalvarıyor gibiydi. Kapıya doğru geri çekilmeye çalıştığını hissettim ama ona izin vermedim. Onu benimle birlikte beşiğe doğru yürümeye zorladım.

Yanımda duruyordu, ama şu an burada olmayı istemediği için mücadele ettiğini hissedebiliyordum.

Elimi o kadar sıkı bir şekilde tutuyordu ki, kalbindeki üzüntüyü hissedebiliyordum. Ona bakarken hızlı bir nefes verdi. Yutkunurken boğazının kıpırdadığını gördüm, sonra sakinleşmek için bir nefes daha verdi.

Serbest elini kaldırıp beşiğin kenarını tutmasını izledim, elimi tutan eli kadar sıkıca tutuyordu. "Adı ne?" diye fısıldadı.

"Claire."

Cevabımı duyunca bütün vücudu tepki gösterdi. Birdenbire omuzları sarsılmaya başladı ve nefesini tutmaya çalıştı ama hiçbir şey buna engel olmadı. Hiçbir şey hissettiği şeyi hissetmesine engel olmadı, bu yüzden hissetmesine izin verdim. Elini elimden çekip ciğerlerinden aniden verdiği havayı gizlemek için ağzını kapattı. Arkasını dönüp hızla odadan çıktı. Onun kadar hızlı bir şekilde peşine düştüm ve çocuk odasının karşısındaki duvara sırtını verdiğini gördüm. Yere doğru kaydı ve gözyaşları şiddetli bir şekilde boşalmaya başladı.

Gözyaşlarını gizlemeye çalışmadı. Ellerini saçlarının

arasında dolaştırdı ve başını arkasındaki duvara yaslayıp bana baktı. “O...” Claire’in odasına işaret edip konuşmaya çalıştı ama cümle kurması birkaç denemeden sonra oldu. “O onun kız kardeşi,” dedi en sonunda titrek bir nefes vererek. “Rachel. Ona bir kız kardeş verdin.”

Yanında yere oturdum ve kolumu omzuna dolayıp diğer elimle saçlarını okşadım. Avuçlarını alnına bastırıp gözlerini sımsıkı kapatarak kendi halinde sessizce ağladı.

“Miles.” Sesimdeki gözyaşlarını gizlemeye çalışmadım. “Bana bak.”

Başını tekrar duvara yasladı, ama gözlerimin içine bakmadı. “Seni suçladığım için üzgünüm. Onu sen de kaybettin. O zaman bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.”

Sözlerim onu oldukça sarstı, ve bu sözleri duymadan altı sene geçmesine izin verdiğim için büyük bir suçluluk hissettim. Uzanıp kollarını sıkıca etrafıma doladı ve beni kendisine doğru çekti. Beni tutmasına izin verdim.

Uzunca bir süre bana sarıldı, ta ki bütün özürler ve afflar sindirilene ve başbaşa kalana kadar. Artık gözyaşlı dök-müyorduk.

Ona yaptıklarımı hiç düşünmediğimi söylersem, yalan söylemiş olurdum. Bunu her gün düşünüyordum. Ama on sekiz yaşındaydım ve yıkılmıştım, o geceden sonra hiçbir şey umurumda değildi.

Hiçbir şey.

Tek istediğim unutmaktı, ama her sabah uyanıp Clayton’ı yanımda hissetmediğimde, Miles’ı suçlamıştım. Beni kurtardığı için onu suçlamıştım, çünkü yaşamak için hiçbir sebebim yoktu. Kalbimde Miles’ın elinden geleni yaptığını biliyordum. Kalbimde olanların hiçbir zaman onun

suçu olmadığını biliyordum, ama hayatımın o noktasında, mantıklı bir şekilde düşünme ya da affetme yetisine sahip değildim. Hayatımın o noktasında, acı dışında hiçbir şey hissedemeyeceğime ikna olmuştum.

O duygular üç sene boyunca hiç değişmedi.

Ta ki Brad'le tanıştığım güne kadar.

Miles'in hayatında kimin olduğunu bilmiyordum ama gözlerindeki o tanıdık mücadele birinin olduğunu söylüyordu. Ben de yeniden sevebileceğime emin olmadığım günlerde aynaya baktığımda aynı mücadeleyi görüyordum.

"Onu seviyor musun?" diye sordum. Adını bilmeme gerek yoktu. Artık bunu aşmıştık. Bana hâlâ âşık olduğu için burada olmadığını biliyordum. Sevmeyi bilmediği için buradaydı.

İçini çekip çenesini başımın tepesine yasladı. "Sevemekten korkuyorum."

Miles başımın tepesini öperken gözlerimi kapattım. Kalp atışlarını dinledim. Nasıl sevmesi gerektiğini bilmediğini iddia ettiği ama aslında çok fazla seven kalbi. Çok sevmişti, ama o gece bunu bizden almıştı. Dünyalarımızı değiştirmişti. Kalbini değiştirmişti.

"Eskiden sürekli ağlardım," dedim ona. "Sürekli. Duşta. Arabada. Yatağımda. Her yalnız kaldığımda ağlardım. İlk birkaç yıl, hayatım üzüntüden ibaretti. Tek bir güzel an yoktu."

Kollarını bana daha sıkı doladığını hissettim, sessizce bana bunu iyi bildiğini söylüyordu. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

"Sonra Brad'le tanıştığımda, hayatımda üzgün olmayan

kısa anlar olduğunu fark ettim. Onunla arabayla bir yere giderdim ve ilk kez arabada bir damla bile gözyaşı dökmeden yolculuk ettiğimi fark ederdim. Birlikte geçirdiğimiz geceler ağlayarak uykuya dalmadığım tek gecelerdi. İlk kez, bir parçam haline gelen o yoğun üzüntü Brad'le geçirdiğim güzel anlar sayesinde bozuldu.”

Duraksadım, biraz zamana ihtiyacım vardı. Bir süredir bu konuyu düşünmemişti ve duygularım ve hislerim çok tazeydi. Çok gerçektir. Miles'tan uzaklaşıp duvara yaslandım, sonra başımı omzuna koydum. Başını benimkine yaslayabileceği şekilde eğdi ve elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim.

“Bir süre sonra, Brad'la geçirdiğim güzel anların üzüntümden ağır bastığını fark etmeye başladım. Hayatımı oluşturan üzüntü *anlara* dönüştü ve Brad'le mutluluğum *hayatım* oldu.”

Nefesini verdiğini hissettim, neden bahsettiğimi bildiğini biliyordum. O her kimse, onunla güzel anlar yaşadığını biliyordum.

“Claire'e hamile olduğum dokuz ay boyunca, onu gördüğümde mutluluktan ağlayamayacağımdan korkuyordum. Doğduktan hemen sonra, Clayton doğduğunda olduğu gibi onu bana verdiler. Claire ona benziyordu, Miles. *Tıpkı* ona benziyordu. Onu kollarımda tutmuş bakarken yanaklarımdan gözyaşlarım süzüldü. Ama güzel gözyaşları döküyordum ve o an Clayton'ı kollarımda tuttuğum günden beri onların ilk mutluluk gözyaşları olduğunu fark ettim.

Gözlerimi silip elini bıraktım, sonra başımı omzundan kaldırdım. “Sen de bunu hak ediyorsun,” dedim ona. “Sen de bunu tekrar hissetmeyi hak ediyorsun.”

Kafasını salladı. “Onu sevmeyi çok istiyorum, Rachel,” dedi, kelimeleri uzun bir süredir içinde tutuyormuş gibi. “Onunla bunu yaşamayı çok istiyorum. Ben sadece geri kalanının hiç gitmemesinden korkuyorum.”

“Acı asla kaybolmayacak, Miles. Asla. Ama eğer kendine onu sevmen için izin verirsen, bütün hayatını tüketmesine izin vermek yerine bunu sadece arada sırada hissedeceksin.”

Kollarını bana dolayıp alnımı dudaklarına doğru yaklaştırdı. Bana uzun ve sert bir öpücük verdikten sonra geri çekildi. Ona açıklamaya çalıştığım şeyi anladığını belirtircesine kafasını salladı.

“Bunun üstesinden gelebilirsin, Miles,” dedim eskiden beni teselli etmek için kullandığı sözcükleri tekrarlayarak. “Üstesinden geleceksin.”

Güldü, sanki üzerindeki ağırlığın bir bölümünün kalktığını hissettim.

“Bu gece en çok neden korkuyordum, biliyor musun?” diye sordu. “Buraya geldiğimde, senin de benim gibi olduğunu görmekten korkuyordum.” Saçlarını geriye doğru itip gülümsedi. “Öyle olmama çok sevindim. Mutlu olduğunu görmek güzel.”

Beni kendisine doğru çekip sıkıca sarıldı. “Teşekkür ederim, Rachel,” diye fısıldadı. Hafifçe yanağımdan öptükten sonra beni bırakıp ayağa kalktı. “Sanırım artık gitmeliyim. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey var.”

Koridorda oturma odasına doğru ilerledikten sonra son kez bana doğru döndü. Artık üzüntüsünü görmüyordum. Artık gözlerine baktığımda sadece sakinlik görüyordum.

“Rachel?” Duraksayıp bir süre sessizce beni izledi. Yü-

züne yavaşça huzurlu bir gülümseme yayıldı. “Seninle gurur duyuyorum.”

Koridorda gözden kayboldu, ve ön kapının arkasından kapandığını duyana kadar yerde kaldım.

Ben de seninle gurur duyuyorum, Miles.

Otuz Sekizinci Bölüm

TATE

Arabamın kapısını kapatıp binanın ikinci katına çıkan merdivenlere doğru yürüdüm. Artık asansörü kullanmak zorunda olmadığım için mutluydum, ama nasihatleri genellikle bana pek mantıklı gelmese de, Kap'ı özlememe engel olamıyordum. Gidip içimi dökebileceğim birinin olması güzeldi. Kendimi iş ve okulla meşgul etmeye, odaklanmaya çalışıyordum ama bu çok zordu.

İki haftadır kendi evimdeydim, yalnız kalmayı istesem de, hiç yalnız değildim. Kapıdan içeri her girdiğimde Miles hâlâ her yerdeydi. Hâlâ her şeydeydi ve olmayacağı günü bekleyip duruyordum. Canımın daha az yanacağı, onu bu kadar çok özlemeyeceğim günü bekleyip duruyordum.

Kalbimin kırık olduğunu söyleyebilirdim, ama değildi. Kırıldığını sanmıyordum. Aslına bakılırsa, bunu bilemez-

dim çünkü ona veda ederken kapısının önünde bıraktığımdan beri kalbim göğüs kafesimde değildi.

Kendi kendime her şeyi ağırdan almamı söylüyordum ama böyle söylemek dile kolaydı. Özellikle de, günler gecelere döndüğünde ve yatağımda yalnız uzanıp sessizliği dinlediğimde zorlaşıyordu.

Miles'e veda edene kadar sessizlik hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

Şimdiden evimin kapısını açmaya korkuyordum ve henüz merdivenleri yarılamamıştım. Bu gecenin Miles'tan sonraki diğer gecelerden hiç farklı olmayacağını şimdiden hissedebiliyordum. Merdivenlerin tepesine ulaşıp sola, daireme doğru döndüm ama ayaklarım ilerlemeyi bıraktı.

Bacaklarım artık çalışmıyordu.

İki haftadır ilk kez göğsümde bir gümbürtü hissediyordum.

"Miles?"

Kıpırdamadı. Dairemin önünde yerde kapıya yaslanmış oturuyordu. Ortaya çıkmasına nasıl bir anlam vermem gerektiğini bilmeden yavaşça ona doğru yürüdüm. Üzerinde üniforması yoktu. Spor giyinmişti ve yüzündeki kirli sakallı birkaç gündür çalışmadığını gösteriyordu. Ayrıca sağ gözünün altında yeni oluşmuş benzeyen bir morluk vardı. Onu uyandırmaya korktum, çünkü onunla ilk tanıştığım da olduğu gibi agresif olmasından korkuyor ve bununla uğraşmak istemiyordum. Ama yine onu uyandırmadan etrafından dolaşıp evime girmenin bir yolu yoktu.

Yukarı bakıp derin bir nefes alırken ne yapacağımı düşündüm. Onu uyandırırsam, boyun eğmekten korkuyordum. İçeri girmesine izin verecek, buraya almaya geldiği

şeyi ona verecektim ve bunun ona vermek istediğim kısmım olmadığı kesindi.

“Tate,” dedi. Ona baktım, uyanmıştı ve doğrulurken gergin bir şekilde beni süzdü. Ayağa kalkınca bir adım geri çekildim, çünkü ne kadar uzun boylu olduğunu, karşımda dururken nasıl bir an da her şeye dönüştüğünü unutmuştum.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum.

Elindeki cep telefonuna baktı. “Altı saattir.” Kafasını kaldırıp tekrar bana baktı. “Tuvaletini kullanmam gerekiyor.”

İçimden gülmek geldi ama nasıl güleceğimi hatırlamıyordum.

Kapıma dönerken, kilidi açmam için yolumdan çekildi.

Elim titreyerek dairemin kapısını açtım ve içeri girdikten sonra koridora doğru işaret ettim. “Sağ tarafta.”

O yöne doğru yürürken ona bakmadım. Banyo kapısının kapanmasını bekledim ve sonra kanepeye yığılıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Burada olmasından nefret ediyordum. Sorgusuz sualsiz onu içeri almış olmaktan nefret ediyordum. Banyodan çıkar çıkmaz ondan gitmesini isteyecek olmaktan nefret ediyordum. Ama kendime artık bunu yapamazdım.

Banyonun kapısı açılıp oturma odasına döndüğünde hâlâ kendimi toplamaya çalışıyordum. Kafamı kaldırıp ona bakınca, bakışlarımı kaçıramadım.

Farklı olan bir şey vardı.

O farklıydı.

Yüzündeki gülümseme...gözlerindeki huzur...süzülüyormuş gibi kendisini taşıması.

Sadece iki hafta olmuştu ama çok farklı görünüyordu.

Kanepeye oturdu ve aramıza mesafe koymaya bile te-nezzül etmedi. Hemen yanıma oturup bana doğru yaklaştı, gözlerimi kapatıp bu kez beni incitecek hangi kelimeleri söyleyeceğini duymayı bekledim. Yapmayı bildiği tek şey buydu.

“Tate,” diye fısıldadı. “Seni özledim.”

Vay canına.

Bu iki kelimeyi duymayı kesinlikle beklemiyordum, ama en sevdiğim iki yeni onlar oldu.

Seni ve özledim.

“Tekrar söyle, Miles.”

“Seni özledim, Tate,” dedi hemen. “Hem de çok. Ve bu ilk değil. Seninle tanıştığım günden itibaren birlikte geçirmediğimiz her gün seni özledim.”

Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendisine doğru çekti.

Gittim.

Göğsüne gömülüp tişörtünü tuttum ve dudaklarını bışımın tepesinde hissedince gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Bana bak,” dedi kısık bir sesle ve beni yüzüne bakabileceğim şekilde kucağına aldı.

Baktım. Ona baktım. Onu bu kez gerçekten görüyordum. Zırhı yoktu. Bu kez hakkında her şeyi öğrenmeme engel olacak görünmez bir duvar yoktu. Bu kez onu görmeme izin veriyordu ve çok güzeldi.

Öncekinden çok daha güzeldi. Yaşadığı değişiklik her neyse, büyük olmalıydı.

“Sana bir şey anlatmak istiyorum,” dedi. “Bu benim için çok zor çünkü anlatmak istediğim ilk kişi sensin.”

Hareket etmeye korkuyordum. Sözleri beni korkutsa da, kafamı salladım.

“Bir oğlum vardı,” dedi kısık bir sesle birbirine kenetlenen ellerimize bakarak. Bu üç kelimeyi daha önce hiç duymadığım bir üzüntüyle dile getirdi.

Derin bir nefes aldım. Yaşlı gözlerle bana baktı, sözleri nefesimi kesmiş olsa da, onun için sessiz kaldım.

“Altı sene önce öldü.” Kısık sesi uzaktan geliyor gibiydi, ama yine de onun sesiydi.

Bu kelimelerin söylemek zorunda kaldığı en zor kelimelerden birkaçı olduğunu görebiliyordum. Bunu itiraf etmek onu çok üzüyordu. Ona durmasını söylemeyi istedim. Onu üzüyorsa duymaya ihtiyacım olmadığını söylemek istedim. Kollarımı ona dolayıp üzüntüsünü ellerimle ruhundan koparmak istedim, ama aksine sözlerini bitirmesine izin verdim.

Miles tekrar birbirine kenetlenen parmaklarımıza baktı. “Sana henüz onu anlatmaya hazır değilim. Bunu kendime göre bir hızla yapmalıyım.”

Kafamı sallayıp ona güven verircesine elini sıktım.

“Ama sana onu anlatacağım. Söz veriyorum. Sana Rachel’ı da anlatmak istiyorum. Geçmişim hakkında her şeyi bilmeni istiyorum.”

Söyleyeceklerini bitirip bitirmediğini bilmiyordum, ama öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Beni tekrar sıkıca kendisine doğru çekti ve dudaklarımı öylesine sertçe itti ki, sanki kelimelere gerek duymadan bana üzgün olduğunu söylüyordu.

“Tate,” diye dudaklarıma doğru fısıldadı. Gülümsediğini hissedebiliyordum. “Söyleyeceklerim bitmedi.”

Beni kaldırıp kanepede yanına yerleştirdi. Baş parmağı yanağымda daireler çizerken, Kucağına bakıp bana söylemek istediğı düşüncelerini oluşturdu.

“San Francisco’nun dışındaki küçük bir kasabada doğup büyüdüm,” dedi gözlerini tekrar gözlerime çevirerek. “Tek çocuğum. Özellikle sevdiğim bir yemek yok, çünkü hemen her şeyi seviyorum. Hayatım boyunca pilot olmak istedim. On yedi yaşındayken annem kanserden öldü. Babam yaklaşık bir senedir onun için çalışan bir kadınla evli. İyi biri ve birlikte mutlular. Hep bir köpeğimin olmasını istedim, ama hiç olmadı...”

Büyülenmiş gibi onu izledim. Konuşurken yüzümde dolaşan gözlerine baktım. Bana çocukluğundan, geçmişinden, kardeşimle nasıl tanıştığından ve Ian’la olan ilişkisinden bahsetti.

Eli elimi buldu ve zırhım olmaya başlamış gibi onu kavradı. Benim zırhım. “Seninle tanıştığım gece,” dedi en sonunda. “Beni koridorda bulduğun gece?” Göz teması kurmaktan kaçınıp bakışlarını kucağına çevirdi. “O gece yaşasaydı, oğlum altı yaşına girmiş olacaktı.”

Onu dinlememi istediğini söylediğini biliyordum, ama şu an ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Öne doğru eğilip kollarımı ona dolayınca, kanepeye uzanıp beni üzerine çekti.

“Kendimi senden hoşlanmadığıma ikna etmek için çok uğraştım, Tate. Her yanında olduğumda, hissettiğim şeyler beni korkutuyordu. Altı yılımı hayatımın ve kalbimin kontrolüne sahip olduğumu ve hiçbir şeyin beni üzemeyeceğini düşünerek geçirmiştim. Ama seninleyken, tekrar acı çekmeyi umursamadığım anlar oldu, çünkü seninle birlikte olmak potansiyel acıya değerdi. Her böyle hissettiğimde, suçluluk duygusu ve korku sebebiyle seni iterek kendimden uzaklaştırdım. Seni hak etmediğimi hissettim. Mutluluğu hiç hak etmiyordum, çünkü onu sevdiğim iki kişiden almıştım.”

Gözlerimden dökülen yaşlar sebebiyle omuzlarımın sarsıldığını hissedince bana daha sıkı sarıldı. Dudakları başımın tepesiyle buluştu ve bana uzun ve sert bir öpücük verirken derin bir nefes aldı.

“Bu kadar uzun zaman aldığı için üzgünüm,” dedi pişmanlıkla dolu bir sesle. “Ama benden vazgeçmediğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Bende bize inanmanı sağlayan bir şey gördün ve bundan vazgeçmedin. Ve Tate? Bunun benim için önemi çok büyük.”

Elleri yanaklarımla buluştu ve yüzümü görebileceği şekilde beni göğsünden kaldırdı. “Yavaş yavaş olabilir, ama geçmişim artık senin. Hepsi. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Ama geleceğine sahip olacağıma söz verirken.”

Hızla yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildi, ama bunu yapmasına ihtiyacım yoktu. Ağlıyor olmam umurunda değildi, çünkü bunlar üzgün gözyaşları değildi. Kesinlikle değildi.

Dudaklarım kalbim kadar acıyana dek uzun uzun öpüştük. Ama bu kez başım üzüntüden ağrıyordu. Hiç bu kadar dolu hissetmediği için ağrıyordu.

Parmaklarımı çenesindeki yara izinin üzerinde gezdirdim, eninde sonunda bunun nasıl olduğunu bana anlatacağını biliyordum. Gözünün altındaki hassas noktaya da dokundum, onu kızdırmaktan korkmadan ona sorular sorabilecek olmak beni rahatlatıyordu.

“Gözüne ne oldu?”

Gülerek başını kanepeye yasladı. “Corbin’e adresini sormam gerekti. Bana adresini verdi ama onu ikna etmem gerekti.”

Hemen ona doğru eğilip gözünü öptüm. “Sana vurduğuna inanamıyorum.”

“Bu ilk değil,” diye itiraf etti. “Ama sonuncusu olacağından eminim. Sanırım birkaç kuralına uymayı kabul ettikten sonra nihayet birlikte olmamızı kabullendi.”

Bu beni tedirgin etti. “Ne kuralı?”

“Öncelikle, kalbini kırmaya iznim yok,” dedi. “İkincisi, *lanet olası* kalbini kırmaya da iznim yok. Ve son olarak, *lanet olası* kalbini kırmaya *kesinlikle* iznim yok.”

Gülmeme engel olamadım, çünkü bu Corbin’in ona söyleyebileceği bir şeye benziyordu. Miles da benimle birlikte güldü ve birkaç dakika sessizce birbirimize baktık. Artık gözlerinde her şeyi görebiliyordum. Her duyguyu.

“Miles,” dedim gülümseyerek, “bana âşık olmuşsun gibi bakıyorsun.”

Kafasını salladı. “Sana âşık *olmadım*, Tate. Sana *uğtum*.”

Beni kendisine doğru çekip şimdiye kadar bana veremediği tek parçasını verdi.

Kalbini.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

MILES

Yatak odamın girişinde durup uykusunda onu izledim. Haberi yoktu, ama benimle burada olduğu her sabah bunu yapıyordum. O günümü güzel başlatan şeydi.

Bunu ilk kez onunla tanıştıktan sonraki sabah yapmıştım. Önceki geceden pek fazla şey hatırlamıyordum. Hatırladığım tek şey oydu. Kanepedeydim ve saçlarımı okşarken bana uyumamı fısıldıyordu. Ertesi sabah Corbin'in evinde uyanınca, onu aklımdan çıkaramadım. Oturma odasında çantasını görene kadar onun bir rüya olduğunu sandım.

Evde başka birinin olup olmadığını görmek için odasına çaktırmadan baktım. Onu görür görmez, Rachel'ı ilk kez gördüğüm andan itibaren hissetmediğim bir şeyi hissettim.

Süzülüyor gibiydim. Orada durmuş altı senedir bana yabancı olan hisleri geri getirmesini izlerken, teni, saçları, dudakları ve görüntüsü bir melek gibiydi.

Birine karşı bir şeyler hissetmeme izin vermeden çok uzun bir süre geçirmiştım.

O gün Tate'e karşı hissettiğim duyguları kontrol edebileceğimden değil. İstesem de kontrol edemezdım.

Biliyorum, çünkü denemiştım.

Hem de nasıl.

Ama gözlerini açıp bana baktığı anda, biliyordum. Ya sonum olacaktı...ya da nihayet beni hayata döndüren kişi olacaktı.

O an tek sorunum hayata geri dönmeyi istemememdi. Halimden memnundum. Geçmişte yaşadığım şeyleri yaşama ihtimaline karşı kendimi korumak benim tek önceliğimdi. Ancak, birçok kez önceliğimin ne olduğunu unutmuştım.

Daha fazla dayanamayıp onu öptüğüm anda her şey değişmişti. Onunla öpüştükten sonra çok daha fazlasını istemiştım. Dudaklarını, vücudunu ve zihnini istiyordum, ve durmamın tek sebebi kalbini de isteğimi fark etmemdi. Ama kendimi kandırmak konusunda iyiydim. Ona sadece fiziksel olarak sahip olacak kadar güçlü olduğuma ikna olmuştum. Tekrar incinmek istemiyordum ve onu üzme istemediğimden de emindim.

Ama üzümüştım. Onu çok üzümüştım. Birçok kez. Şimdi hayatımı onunla geçirerek bunu telafi etmek istiyordum.

Yatağıma gidip kenarına oturdum. Yatağın hareket ettiğini hissedince gözlerini hafifçe araladı. Dudaklarında bir

gölümseme belirdi, sonra örtüleri başının üzerine çekip arkasını döndü.

Altı ay önce ciddi olarak çıkmaya başlamıştık ve bu sabahları sevmediğini anlamam için yeterince uzun bir süreydi. Öne doğru eğilip battaniyenin kulağını örten kısmı öptüm.

“Uyan bakalım, uykucu,” diye fısıldadım.

Homurdandı, bu yüzden örtüyü kaldırıp yanına sokuldum ve kollarımı ona doladım. Homurdaması en sonunda hafif bir inlemeye dönüştü.

“Tate, kalkmalısın. Yetişmemiz gereken bir uçak var.”

Bu dikkatini çekti.

Temkinli bir şekilde bana doğru dönüp örtüyü kafalarımızdan aşağı indirdi. “Yakalamamız gereken bir uçak olduğunu söylerken ne demek istedin?”

Heyecanımı gizlemeye çalışırken sııttım. “Kalk ve giiyin, gidiyoruz.”

Henüz sabahın beşi bile olmadığı düşünülürse, şüpheli bir şekilde beni süzmesi oldukça mantıklı geliyordu. “Bütün gün izinli olmamın ne kadar nadir olduğunu bildiğini biliyorum, bu yüzden buna değse iyi olur.”

Güldüm ve ona küçük bir öpücük verdim. “Bu dakik olabilme kabiliyetimize bağlı.” Kalkıp avuçlarımla birkaç kez yatağa vurdum. “Haydi kalk, kalk, kalk.”

Kahkaha atıp örtüleri üzerinden tamamen itti. Yatağın kenarına doğru kaydı ve kalkmasına yardım ettim. “Bu kadar baş döndürücüyken sana kızgın kalmak çok zor, Miles.”

★★★

Lobiye vardık, Kap ondan istediğim gibi asansörde

bekliyordu. Kâğıt bardakta meyve suyu ve kahvaltımız vardı. İlişkilerine bayılıyordum. Tate'e Kap'ı hayatım boyunca tanıdığımı söylemeye biraz çekinmiştim. Nihayet ona söylediğimde, ikimize de kızdı. Çünkü Kap'ın onunla paylaştığı her şeyi bana söylediğini sanmıştı.

Kap'ın böyle bir şey yapmadığına onu ikna ettim.

Yapmayacağını *biliyordum*, çünkü Kap bu dünyada güvendiğim birkaç kişiden biriydi.

O sadece nutuk atar ya da nasihat verir gibi görünmeden bana söylemesi gereken doğru şeyleri biliyordu. Her zaman Tate'le olan durumumu bana uzun uzun düşündürecek şeyler söylemişti. Neyse ki, yaşlandıkça akıllanan birkaç kişiden biriydi. En başından beri ikimizle ne yaptığını biliyordu.

"Günaydın, Tate," dedi ona kocaman gülümseyerek. Girmesi için kolunu uzatınca Tate bir ona bir bana baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Kap'a onu lobinin çıkışına doğru geçirirken.

Gülümsedi. "Çocuk beni ilk kez uçakla uçmaya götürüyor. Senin de gelmeni istedim."

Ona daha önce uçağa hiç binmediğine inanamadığını söyledi.

"Bu doğru," dedi. "Takma adımın olması gerçek bir uçağa bindiğim anlamına gelmez."

Omzunun üzerinden attığı takdir edercesine bakış, henüz gün doğmamış olsa da, bunun en sevdiğim günlerden biri olacağını ilan etmem için yeterliydi.

"Kap, orada iyi misin?" dedim mikrofonlu kulaklığına

doğru. Tate'in arkasında oturmuş, penceresinden dışarı bakıyordu. Baş parmaklarını havaya kaldırdı ama gözlerini pencereden ayırmadı. Güneş henüz bulutların arasından çıkmamıştı ve şimdilik görülebilecek pek fazla şey yoktu. On dakikadır uçaktaydık ama umduğum kadar büyülen-diğine emindim.

Uygun yüksekliğe varana kadar dikkatimi kontrol pa-neline verdim ve sonra Kap'ın kulaklığını kapattım. Tate'e baktım, dudaklarında takdir edercesine bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Neden burada olduğumuzu bilmek ister misin?"

Omzunun üzerinden Kap'a baktıktan sonra bana dön-dü. "Çünkü daha önce hiç uçağa binmedi."

Zamanlamayı doğru ayarlayıp kafamı salladım. "Şükran Gün'ünden sonra ailenin yanında geri dönüşümüzü hatırlıyor musun?"

Kafasını salladı ama gözleri meraklıydı.

"Yukarıdan gün doğumunu görmenin nasıl bir his ol-duğunu sormuştun. Bu tarif edilebilir bir şey değil, Tate." Penceresine işaret ettim. "Bunu kendin tecrübe etmeli-sin."

Hemen kafasını çevirip penceresinden baktı. Avuçlarını cama yasladı ve beş dakika boyunca hiç kıpırdamadı. O güneşin doğuşunu izlerken, nasıl olduğunu bilmesem de, o an ona daha çok âşık oldum.

Güneş bulutların arasından çıkıp uçak tamamen gün ışığıyla dolunca nihayet yüzünü bana döndü. Gözleri yaş-lıydı ve tek kelime etmedi. Sadece elime uzanıp tuttu.

“Burada bekle,” dedim ona. “Önce Kap’ın inmesine yardım etmek istiyorum. Bir şoför onu apartmana geri götürecektir, çünkü sen ve ben bundan sonra kahvaltı yapacağız.”

Kap’a veda etti ve onun basamaklardan inmesine yardım ederken sabırla uçakta bekledi. Kap cebine uzanıp bana kutuları verdi ve sonra onaylarcasına gülümsedi. Kutuları cebimin cebine attım ve tekrar basamaklara döndüm.

“Hey, evlat!” diye seslendi Kap arabaya binmeden önce. Duraksayıp ona doğru döndüm. Arkamdaki uçağa bakıyordu. “Teşekkür ederim,” dedi uçağı göstererek. “Bunun için.”

Kafamı salladım ama ona teşekkür ederek karşılık vermeden aracın içinde gözden kayboldu.

Basamaklardan çıkıp uçağa bindim. Emniyet kemerini açıp uçaktan inmeye hazırlanıyordu, ama ben tekrar yerime geçtim.

İçtenlikle bana gülümsedi. “İnanılmazsın, Miles Mikel Archer. Ayrıca, uçağı uçururken çok çekici görüldüğünü söylemeliyim. Bunu daha sık yapmalıyız.”

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu ve yerinden kalktı.

Onu yerine ittim. “Henüz işimiz bitmedi,” dedim ona doğru dönerek. Ellerini ellerime alıp onlara baktım ve yavaşça nefes alıp duymayı hak ettiği şeyleri söylemeye hazırlandım. “Bana gündeğumunu izlemenin nasıl bir şey olduğunu sorduğun o gün?” Tekrar gözlerinin içine baktım. “Sana onun için teşekkür etmeliyim. Altı seneden uzun bir süre sonra ilk kez o an birini sevmeyi istediğimi anladım.”

Gülümseyerek küçük bir nefes verdi ve gizlemek için

alt dudağını ısırıldı. Elimi yüzüne götürüp alt dudağını baş parmağımın baskısıyla dişlerinin arasından kurtardım. “Sana bunu yapmamamı söyledim. Gülümsemeni en az seni sevdiğim kadar seviyorum.”

Öne doğru eğilip onu tekrar öptüm, ama ilk olarak siyah kutuyu çıkardığımdan emin olmak için gözlerimi açık tuttum. Kutuyu elime alınca onu öpmeyi bırakıp geri çekildim. Gözleri kutuya takıldı ve kutu ve yüzüm arasında gidip gelirken kocaman oldu. Elini ağzına götürerek şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

“Miles,” dedi bir bana bir elimdeki kutuya bakmaya devam ederken.

Sözünü kestim. “Sandığın gibi değil,” dedim ve hemen kutuyu açıp anahtarı ortaya çıkardım. “Sandığın gibi *sayılmaz*,” diye ekledim tereddütle.

Gözleri kocaman ve umutla doluydu, tepkisi beni rahatlatı. Gülümsemesinden bunu istediğini görebiliyordum.

Anahtarı çıkarıp elini açtıktan sonra onu avucuna bıraktım. Birkaç saniye anahtara bakıp sonra bakışlarını bana çevirdi. “Tate,” dedim ona umutla bakarak. “Benim evime taşınır mısın?”

Bir kez daha anahtara baktıktan sonra anında yüzümü güldüren o kelimeyi söyledi.

Elbette.

Eğilip onu öptüm. Bacaklarımız, kollarımız ve dudaklarımız zahmetsizce birbirine oturan bir yap-bozun iki parçası gibiydi. Hemen kucağıma çıktı ve uçağın kokpitinde bacaklarını iki yanımdan salladı.

Çok sıkıştı.

Harikaydı.

“Ama çok iyi bir aşçı sayılmam,” diye uyardı. “Ve sen çamaşırları benden daha iyi yıkıyorsun. Ben bütün beyazları ve renklileri bir araya atıyorum. Ve sabahları pek keyfimin yerinde olmadığını biliyorsun.” Yüzümü tutmuş, sanki nasıl bir şeye giriştiğimi bilmiyormuşum gibi aklına gelen her uyarıyı sıralıyordu.

“Dinle, Tate,” dedim ona. “Dağınıklığını *istiyorum*. Giysilerinin yatak odamın zemininde olmasını istiyorum. Dış fırçanın banyomda olmasını istiyorum. Ayakkabılarının dolabımda olmasını istiyorum. Vasat yemeklerinden arta kalanların buzdolabımda olmasını istiyorum.”

Buna güldü.

“Ah, neredeyse unutuyordum,” dedim diğer kutuyu cebimden çıkararak. Kutuyu aramızda tutup açtım ve yüzüğü gözlerinin önüne serdim. “Ayrıca, geleceğimde olmanı istiyorum. Sonsuza kadar.”

Yüzüğe bakarken ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Donmuştu. Şüphelerinin olmamasını umuyordum, çünkü hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğim konusunda benim hiç şüphem yoktu. Sadece altı ay olduğunu biliyordum, ama insan doğru zamanın geldiğini biliyordu.

Sessizliği gerilmeme neden oldu, bu yüzden hemen yüzüğü çıkarıp elini tuttum. “İki numaralı kuralı benimle birlikte çiğner misin, Tate? Çünkü seninle evlenmeyi gerçekten istiyorum.”

Evet demesine gerek yoktu. Gözyaşları, öpücüğü ve kahkahası onun yerine evet diyordu.

Geri çekilip bana öylesine büyük bir aşk ve minnettarlıkla baktı ki, göğsüm sızladı.

Çok güzeldi. Umudu güzeldi. Yüzündeki gülümseme güzeldi. Yanaklarından süzülen gözyaşları güzeldi.

Sevgisi

güzeldi.

Hafif bir nefes verip yavaşça ve nazikçe dudaklarını
dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü şefkat, ilgi ve artık benim
olduğunu belirten

yüksek sesle dile getirmediği bir sözle doluydu.

Sonsuza kadar.

“Miles,” diye fısıldadı ve dudaklarıyla dudaklarıma sataştı.

“Daha önce hiç uçakta sevişmedim.”

Dudaklarımda hemen bir gülümseme belirdi.

Sanki düşüncelerim sızmıştı.

“Daha önce *nişanlımla* hiç sevişmedim,” diye karşılık
verdim.

Elleri yavaşça ensemden tişörtüme kaydı ve parmakları
kot pantolonumun düğmesiyle buluştu.

“Sanırım bu durumu düzeltmemiz gerekiyor,” dedi ve
cümlesini bir öpücükle bitirdi.

Dudakları tekrar dudaklarımla buluştuğunda, sanki zırhı-
mın her parçası dağıldı ve bir buzdağını andıran kalbimin
etrafını saran bütün buz parçaları eriyip gitti.

Seni ölümüne seviyorum sözünü kim bulduysa,

anlaşılan Tate ve benim yaşadığımız türden

bir sevgiyi hiç yaşamamıştı.

Eğer yaşamış olsaydı, o söz, *Seni yaşamına seviyorum*,
olurdu.

Çünkü Tate’in yaptığı buydu.

Beni sevgisiyle hayata döndürmüştü.

Son.

Sonsöz

Onunla evlendiğim günü düşünüyorum.
Hayatımın en güzel günlerinden biriydi.
Ara yolun sonunda Corbin ve Ian'ın yanında durduğumu
hatırlıyorum. Kapılardan geçmesini beklerken,
Corbin eğilip bana bir şey fısıldadı.
“Onun için belirlediğim standartlara uyan
tek kişi sensin, Miles. O kişi sen olduğun için
mutluyum.”
Ben de o kişi ben olduğum için mutluydum.
Bu iki seneyi aşkın bir süre önceydi ve o zamandan
beri, her nasılsa ona biraz daha âşık olmuştum.
Ama onunla evlendiğim gün ağlamadım.
Onun gözyaşları o gün dökülüp durmuştu,
ama ben ağlamamıştım.
Bir daha asla dökülmeyeceklerinden emindim.
En azından dökülmelerini isteyeceğim şekilde
olmayacağına emindim.

Sekiz ay önce bebeğimiz olacağını öğrendiğimizde oldu. Çocuğumuzun olması için uğraşmıyorduk, ama denemediğimiz de *söylenemezdi*.

“Olursa, olur,” demişti Tate.

Ve olmuştu.

Öğrendiğimizde ikimiz de çok heyecanlandık.

O ağladı.

Gözyaşları dökülüp durdu, ama ben ağlamadım.

Çok heyecanlansam da, aynı zamanda korkuyordum.

Birini bu kadar çok sevmekle birlikte gelen
korkudan çekiniyordum.

Olabilecek bütün kötü şeylerden korkuyordum.

Anılarımın tekrar baba olduğum güne gölge
düşürmesinden korkuyordum.

Ama olmuştu.

Ve hâlâ korkuyordum.

Dehşete kapılıyordum.

“Bir kız,” dedi doktor.

Bir kız.

Az önce bir kız çocuğumuz olmuştu.

Yine baba olmuştum.

Tate anne olmuştu.

Bir şey hisset, Miles.

Tate bana baktı.

Gözlerimdeki korkuyu görebildiğini biliyordum.

Aynı zamanda şu an acı çektiğini ama bir şekilde gülüm-
semeyi başardığını da biliyordum.

“Sam,” diye fısıldadı, adını ilk kez söylüyordu.

Tate, Kap’ın gerçek adı Samuel’in onuruna
ona Sam ismini vermemiz için ısrar etmişti.

Başka bir isim olmasına izin vermezdim.
Hemşire Tate'in yanına gidip Sam'i kollarına bıraktı.

Tate ağlamaya başladı.

Benim gözlerim hâlâ kuruydu.

Hâlâ bakışlarımı Tate'ten alıp kızımıza çevirmeye
korkuyordum. Ona baktığımda hissedeceklerimden
korkmuyordum. *Hissetmeyeceğim* şeylerden korkuyordum.
Geçmişte yaşadığım şeylerin o an her babanın hissetmesi
gereken duyguyu hissetme kabiliyetimi mahvetmiş olma-
sından korkuyordum. "Buraya gel," dedi Tate yaklaşmamı
isteyerek. Yatakta yanlarına oturdum.

Sam'i bana verdi, ellerim titriyordu, ama yine de
onu aldım. Gözlerimi kapatıp yavaş bir nefes
verdikten sonra

gözlerimi tekrar açacak cesareti kendimde buldum.
Tate'in elinin yavaşça koluma düştüğünü hissettim.
"O çok güzel, Miles," diye fısıldadı. "Ona bir bak."
Gözlerimi açtım ve onu görünce ani bir nefes aldım.

Tıpkı Clayton'a benziyordu, ancak Tate'in
kahverengi saçlarını almıştı.

Gözleri maviydi.

Benim gözlerimi almıştı.

Bunu

hissedebiliyordum.

Her şey karşımdaydı.

Clayton'ı kollarımda tuttuğum ilk anda hissettiğim
her şeyi

ona bakarken yeniden hissediyordum.

Birini tekrar o şekilde sevme yeteneğimin olmadığına
inanmak üstesinden gelmem gereken tek korkuydu.

Sam'e bir kez bakmak o korkuyu yenmeme yardım etti.
Şimdiden benim kahramanımdı ve henüz sadece
iki dakikalıktı.

"Çok güzel, Tate," diye fısıldadım. "Çok güzel."
Sesim çatladı.

Yüzüm gözyaşları içinde kaldı.

Düşüyorlardı.

Düşüyorlardı.

Düşüyorlardı.

Clayton'ı kollarımda tuttuğum andan beri ilk kez,
mutluluktan ağlıyordum.

Rachel haklıydı. Acı her zaman içimde olacaktı.

Korku da.

Ama acı ve korku artık hayatım değildi.

Onlar sadece andı.

Tate'le birlikte geçirdiğim her dakika
gölgede kalan anlar.

Ve şimdi, Sam'le geçirdiğim her dakika gölgede
kalacaklardı.

Ben, Tate ve Sam.

Ailem.

Onu alnından öptükten sonra eğilip
bana bu kadar güzel bir şey verdiği için Tate'i öptüm.

Tate başını koluma yasladı ve ikimiz de onu izledik.

Kızımızı.

Seni çok seviyorum, Sam.

Yarattığımız kusursuzluğa bakarken bir şeyi fark ettim.

Her şeye değdi.

Bunun gibi güzel anlar çirkin aşkı telafi ediyordu.

Teşekkür

Sekizinci kitabım için teşekkür etme kısmına nasıl geldiğimi bilmiyorum. Kesinlikle gerçek dışı bir an ve aşğıdaki insanlar olmasaydı, bunu asla tecrübe edemezdim.

Dystel & Goderich'in tüm ekibine daimi destekleri ve teşvikleri için.

Johanna Castilla, Judith Curr ve tüm Atria Boks ailesine. Sizler bu işi eğlenceli kılıyorsunuz, yayıncılık sektöründeki en muhteşem ekibin bir parçası olduğum için sonsuza dek minnettar olacağım.

Bütün arkadaşlarım ve beta-okuyucuları, sizler kim olduğunuzu biliyorsunuz. Geribildirimleriniz ve desteğiniz beni şaşırtmaya devam ediyor. Sizi sevdiğimi ve size teşekkür ettiğimi bilmenizi istiyorum, sizler olmadan bunu asla başaramazdım.

Muhteşem ailem. Nasıl olup da en iyi aileye düştüğümü bilmiyorum, ama her zaman değerinizi bileceğim. Özellikle de dört oğlumun.

FP kızları, pırıltı toplarını ne zaman ateşleyeceğinizi ve

tek boynuzlu atları ne zaman serbest bırakacağınızı çok iyi biliyorsunuz. Harika bir ekip oluşturuyoruz.

Weblichlerime. *Weblich*'i nasıl telaffuz etmemiz gerektiğini bilmiyor olabiliriz, ama bu ismi gururla taşıyoruz. Cesarete, gülmeye ve gerçekliğe ihtiyacı olduğunda gidebileceğim bir yer verdiğiniz için teşekkür etmekten başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Benzersiz desteğiniz için CoHortlara. Bu işi iş olmaktan çıkarıyorsunuz.

Ve son olarak NPTBF'me. Dağınık ve mücevherleri bavuluma nasıl koymam gerektiğini bilmeyen biri olduğum için sonsuza dek minnettar olacağım. Yoksa hayatımın en müthiş, en tuhaf, en ahlak dışı ve sıradan ilişkisini kaçırmış olurum.